

Vô Thu Lãnh Nguyệt

Contents

Vô Thu Lãnh Nguyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	30
5. Chương 5	39
6. Chương 6	49
7. Chương 7	58
8. Chương 8	69
9. Chương 9	79
10. Chương 10	85

Vô Thu Lãnh Nguyệt

Giới thiệu

Kinh đô nơi thịnh vượng nhất nước. Đây là nơi đông đô và là nơi mà Hoàng thượng sinh sống, Và cũng ở đây không ai k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-thu-lanh-nguyet>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Phong lãnh, vũ cuồng. Trong cuồng phong bạo vũ còn kèm theo tiếng kiếm đao va chạm.

“Chúng ta uy trấn tiêu cực cùng người không cừu không oán, người vì sao phải đem chúng ta diệt sạch, người... người rốt cuộc là ai?”

Nam nhân quỳ rạp dưới đất đứt quãng nói chuyện nâng đầu lên nhìn người trước mắt giết người không chớp mắt.

Xung quanh nằm ngổn ngang mười mấy tử nhân.

Chỉ còn lại nam nhân người đầy máu này dùng thanh âm run rẩy hỏi thanh y nhân đang cầm kiếm hướng vào hắn.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ không có bất kỳ biểu cảm nào, đôi môi mỏng phun ra ba chữ:

“Vô Tình Thủ.”

“Vô... Tình... Thủ!!!? Người chính là... Vô Tình...”

Lời còn chưa nói hết.

Một phen trường kiếm sắc bén đã xuyên qua cổ họng hắn, làm hắn không còn có cơ hội có thể nói ra nửa chữ.

Mưa một chút cũng không có muốn dừng lại.

Y Lãnh Nguyệt nhìn khắp bốn phía, thấy được ở cách đó không xa có một sơn động, nghĩ thầm hay là đi đến nơi đó trốn mưa đi.

Nói xong liền vươn người đi vào sơn động kia.

Ngay khi hắn vừa mới vào sơn động, đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì hắn phát hiện trong sơn động sớm đã có người ở.

Một nam nhân thân hình cao lớn đang dựa vào vách động ngủ.

Lửa than bên cạnh y còn chưa tắt.

Theo dáng quần áo, tựa hồ là đồng hành.

Xem y hai mắt nhắm nghiền, chính mình hắn là không có đánh thức y.

Ngay tại lúc Y Lãnh Nguyệt đánh giá y từ trên xuống dưới, lại phát hiện người này có chỗ không giống người bình thường.

“Xuy!” Tiếng cười nhẹ phát ra.

Thực buồn cười!

Một người lớn như vậy trên cổ cứ nhiên còn mang theo một cái tiểu linh đang (chuông nhỏ), có làm hay không đây.

Bất quá cái linh đang kia hắn như thế nào càng nhìn càng quen mắt?

Giống như đã nhìn thấy qua ở đâu đó, ai, bản thân nhất thời cũng nhớ không nổi.

Y Lãnh Nguyệt lắc lắc đầu, tiếp theo tầm mắt liền dừng lại ở trên mặt nam tử này.

Mặc dù cái linh đang kia thoát nhìn xác thực là buồn cười, thế nhưng một chút cũng không có hao tổn khí chất anh tuấn của y.

Khuôn mặt góc cạnh cương nghị, mày kiếm tà nhập phát sao (chéch nhọn dần => không rõ lắm), chiếc mũi cao thẳng phối hợp với đôi môi mỏng gợi cảm, thực sự là một dung mạo khiến người người đều hâm mộ.

A.

Hơn nữa, y một thân hình thể cường tráng, vừa nhìn cũng biết là cao thủ, chỉ sợ võ công còn cao hơn cả mình.

Nhưng mà... Hắn quay đầu nhìn ra bên ngoài, mưa càng ngày càng lớn.

Vẫn là ở lại nơi này nghỉ tạm một đêm đi. Ngày mai, thừa dịp trước khi người này tỉnh liền đi thôi, Y Lãnh Nguyệt trong lòng nghĩ thế.

Không biết tại sao, hắn là người luôn luôn cẩn thận lại đối với người kia căn bản là một người xa lạ không nhận thực cũng không có biểu hiện ra cảm giác bài xích.

Ngược lại còn ngồi xuống bên cạnh y, dựa vào vách động giống như y mà bắt đầu ngủ.

Không biết qua bao lâu, ngoài động mơ hồ truyền đến tiếng chim hót.

Ánh mặt trời dần dần chiếu vào sơn động u ám.

Bị ánh mặt trời chói lóa làm tỉnh, Y Lãnh Nguyệt chậm rãi mở hai mắt ra.

Đột nhiên nhớ lại người kia cũng đang ở trong sơn động, quay đầu nhìn lại.

Không có!?

Người đã đi rồi?

Cũng không biết y đi khi nào. Nhưng có thể tưởng tượng được khinh công của y cao bao nhiêu, ngay cả mình đều không có phát giác.

Ngày hôm nay, hắc Y Lãnh Nguyệt xem như đã gặp được cao nhân rồi.

Cao nhân? Linh đang? ...

Bỗng nhiên hắc nhớ lại đã từng ở nơi nào nhìn thấy qua linh đang kia.

Thì ra là thế...

Khóe miệng lộ ra một nét tiếu dung tà vọng.

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu. (đi mòn gót giày cũng không tìm ra, cuối cùng lại đến mà không cần hao tổn công sức)

Rốt cuộc để cho ta đụng phải người.

Bất quá, người trốn không thoát đâu.

Rất nhanh, chúng ta liền sẽ gặp lại.

Y Lãnh Nguyệt phát ra thanh âm cười khê.

Nhưng nơi này không nên ở lâu, vẫn là sớm rời đi hơn.

Nghĩ như vậy, Y Lãnh Nguyệt cũng ly khai sơn động.

Chỉ chớp mắt, hắc đã đi tới Vạn Thắng trấn.

Khoảng cách giữa sơn động đến thôn trấn này cũng không xa lắm.

Tìm một khách ***, hắc liền thay bộ y phục vẫn còn ẩm ướt đang mặc trên người. Y Lãnh Nguyệt đã khôi phục bộ dáng ngày xưa — một mỹ thiếu niên khả ái.

Một thân trường bào màu lam nhạt, kết hợp với một cái chiết phiến.

Mang theo ngọc bội vừa mua được, đồ trang sức bằng phi thúy treo ở trên người, thoát nhìn liền trở thành một phú thiếu gia có tiền có thế.

Giữa trưa. Đi xuống lầu, đi tới tầng dưới cùng của khách ***, không chú ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Y Lãnh Nguyệt chọn một chỗ tối mà ngồi xuống.

“Khách quan, ngài muốn dùng gì?” Điếm tiếu nhị đến trước mặt hắc lau lau cái bàn.

Ai ya, tiếu tử này bộ dạng cũng thực xinh đẹp nha, *** tiếu nhị lần đầu tiên nhìn thấy hắc không khỏi ở trong lòng tấm tắc tán thưởng, nhưng là...

“Ta muốn hai cân thịt trâu, một canh củ cải, thêm một chén cơm trắng.”

Lời Y Lãnh Nguyệt vừa nói ra làm cho người khác cũng phải ngạc nhiên.

“Hai cân!?” Điếm tiếu nhị giật mình nhìn Y Lãnh Nguyệt từ trên xuống dưới, nhìn cái bộ dạng thân thể gầy yếu như thế này làm sao ăn được những hai cân thức ăn.

“Ta cũng cảm thấy là quá ít, vậy lại thêm một con gà nướng là được rồi.” Như là được nhắc nhở, Y Lãnh Nguyệt nghĩ nghĩ rồi hướng *** tiếu nhị nói.

“Còn...Còn một con gà nướng?” Điếm tiếu nhị trừng to mắt nhìn Y Lãnh Nguyệt.

“Đúng a, người còn không mau đi, ta rất đói bụng nha.”

“...”

“Nhanh đi a, còn thất thần cái gì?” Y Lãnh Nguyệt vỗ cái bàn thúc giục.

“Nga...Ngài chờ, lập tức tới.”

Nhìn không ra tiểu tử một dạng mê nhân như thế cư nhiên lại là đại vị vương (dạ dày lớn), ai da!

Điểm tiểu nhị một bên lắc đầu một bên vào bên trong phân phó.

“Nghe nói gì chưa? Uy trấn tiêu cục Mã đường gia ngày hôm qua đã bị giết.”

“Có việc này sao? Đáng đời, gia hỏa Mã Phó Dực kia đoạt không ít tiêu của chúng ta, nghe nói hắn còn thâm làm các loại mua bán. Việc này thực sự là hả lòng hả dạ a.”

“Đúng thế, chết là tốt. Ta còn nghe nói là do Vô Tình Thủ làm.”

“Vô Tình Thủ?” Đang ngồi chỗ khác, vài người nghe được cái tên này liền kinh ngạc một chút.

“Chính là người chỉ cần một kiếm xuyên qua yết hầu Vô Tình Thủ? Y thật ra là một nhân vật bí ẩn a. Bởi vì y luôn làm theo một nguyên tắc, chỉ cần nhìn thấy y, y nhất định không lưu lại nhân chứng sống. Cho nên y mới bị gọi là ‘Vô Tình Thủ’ a.”

“Y rốt cuộc là hắc đạo hay là bạch đạo a?”

“Không biết, thoát nhìn y không phải hắc đạo, cũng không phải bạch đạo.”

“Như thế nào?”

Vài người cạnh bàn lảm nhảm thảo luận huyết án tối hôm qua như xung quanh không có người.

Bên kia, Y Lãnh Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên mà vẫn đang ăn gà nướng của hắn.

Trong chốc lát, lại có ba người đi vào khách ***.

Đi tuốt ở phía trước hình như là đầu lĩnh của bọn họ.

Bọn họ cũng tìm một góc mà ngồi xuống, kêu mấy món ăn nhỏ.

“Sư phụ, lần này đi Bạch Mộ cốc lấy lại được Hoa tâm phổ của chúng ta sao?” Một nữ hài tử thực khả ái hướng phụ nhân (người phụ nữ trung niên) ngồi bên cạnh hỏi.

“Linh nhi, chú ý lời nói và hành động của ngươi, nơi này là địa phương nào. Có những lời trước khi nói phải suy nghĩ một chút, cẩn thận là tốt hơn, đừng quên miệng lưỡi người khác.”

“Sư phụ, Linh nhi đã biết. Lần sau không bao giờ nói nữa.”

Thiếu nữ gục đầu xuống, vô lực mà hồi đáp.

“Sư phụ, Linh nhi cũng là vừa mới xuống núi, thiếu kinh nghiệm, ngươi cũng đừng trách nàng.” Nam tử ngồi đối diện vội vàng nói.

“Nhanh ăn đi, chúng ta còn phải gấp rút lên đường.”

Nhìn thấy sư phụ không nói gì nữa, Nguyễn Mộng Linh cùng Kha Thiên Nam đều cúi đầu bắt đầu ăn.

Một lúc sau, ba người kêu *** tiểu nhị đến kết trướng. (tính tiền)

Đột nhiên, Kha Thiên Nam phát hiện bao tiền trên người không thấy.

Lúc này mới nhớ tới vừa rồi tiến vào khách *** có một người đụng phải người hắn.

Sau người kia liên tục nói “Thực xin lỗi” rồi mới đi, xem ra là đã gặp phải một tên trộm.

“Sư phụ, ví tiền của chúng ta bị người khác trộm đi rồi. Làm sao bây giờ, sư phụ?” Kha Thiên Nam vẻ mặt thảm thiết đối phụ nhân kia nói.

” Ngươi nói làm sao bây giờ? Ngươi đứng ở giang hồ cũng không phải một ngày hai ngày, như thế nào như vậy không cẩn thận? Hiện tại ngươi nói làm sao bây giờ?” Nàng cũng có chút nóng nảy, không có tiền trả, này có thể làm sao cho tốt đây.

“Cầm đi, ta cùng bọn họ thanh toán.”

Không biết từ khi nào Y Lãnh Nguyệt đã ăn uống xong xuôi.

Đi đến trước mặt ba người kia đem bạc đưa cho *** tiểu nhị.

Thấy bạc *** tiểu nhị đương nhiên cầm lấy rồi rời đi, chỉ để lại Y Lãnh Nguyệt cùng ba người kia.

“Tiểu huynh đệ...” Phụ nhân vừa nhìn thấy diện mạo Y Lãnh Nguyệt, không khỏi trong lòng âm thầm kinh thán. Hảo một mỹ thiếu niên a, chính mình thấy còn chút xuân tâm lay động, ngay cả lời cần nói đều đã quên.

Bất quá điều này cũng chỉ là trong chốc lát.

“Để người giúp chúng ta trả tiền, này làm sao không biết xấu hổ.” Khiến mình tỉnh táo lại nàng lần thứ hai mở miệng nói với Y Lãnh Nguyệt.

Thật là một mỹ nam tử!

Hai người bên cạnh người phụ nữ không hẹn mà cùng suy nghĩ trong lòng, chưa từng thấy qua mỹ nhân như thế. Huông chi hẳn còn là một nam nhân!

“Không sao, con người ta không có cái gì, thứ có được cũng chính là tiền, lại nói các người thoát nhìn cũng giống như là người của mình môn chính phái đi.” Y Lãnh Nguyệt cười đến khuynh đảo chúng sinh.

“Tại hạ là chủ môn phái Tung Sơn Cầu Hồng Ngọc, sau này nếu người có chuyện gì có thể tới tìm ta.” Phụ nhân hai tay ôm quyền hướng Y Lãnh Nguyệt hành lễ một cái.

“Oa, người là chủ môn a.” Y Lãnh Nguyệt cũng ôm quyền đáp lễ nói, hơn nữa còn thét lên chói tai, hoàn toàn không để ý hình tượng mỹ thiếu niên của mình.

“Ta gọi là Y Lãnh Nguyệt. Hiện tại có thể nhờ người giúp ta một việc không?” Giống như thấy được thần tượng, Y Lãnh Nguyệt vẻ mặt hưng phấn nói.

“Cứ nói, đừng ngại.” Cầu Hồng Ngọc tựa hồ có điểm ngạc nhiên trước cảnh một mỹ thiếu niên như vậy cư nhiên lại nói chuyện như một tiểu hài tử.

“Ta lạc đường, người có thể nói cho ta biết làm thế nào đến Bách Mộ cốc không?” Y Lãnh Nguyệt vẻ mặt thành thật nói với nàng.

“Người cũng đến Bách Mộ cốc?” Nguyễn Mộng Linh một bên kêu lên..

“Như thế nào? Chẳng lẽ các người cũng đi Bách Mộ cốc?” Y Lãnh Nguyệt tò mò hỏi.

“Như vậy đi, tiểu huynh đệ, vừa lúc chúng ta cũng phải đi Bách Mộ cốc. Người liền cùng chúng ta đi vậy.” Cầu Hồng Ngọc nghĩ nghĩ rồi hướng Y Lãnh Nguyệt nói.

“Thật sự có thể chứ?” Y Lãnh Nguyệt chớp chớp đôi mắt to long lanh nước. (ta thấy một con cún đang giả nai =)))

“Nếu người không ngại.” Thật là càng nhìn càng thấy là một khả nhân nhi, làm người ta có một loại cảm giác muốn yêu thương.

“Ta như thế nào sẽ để ý, chỉ cần các người không chê ta cái gì cũng không biết là tốt rồi.” Y Lãnh Nguyệt dùng sức lắc đầu mình.

“Quyết định vậy đi, tiểu huynh đệ. Người có thể đi chưa?”

“Không phải ‘tiểu huynh đệ’, là ‘Y Lãnh Nguyệt’, tiền bối kêu tên ta là tốt rồi nha. Chờ ta đi lấy hành lý xuống, chúng ta liền cùng đi.” Y Lãnh Nguyệt nhảy nhót đi lên bậc thang.

“Sư phụ, này tốt không? Để một người lạ đi theo chúng ta?” Kha Thiên Nam đối với việc người này ra tay trợ giúp bọn họ có chút không phải quá mức tin tưởng.

“Hắn có ân với chúng ta, chúng ta theo lý cũng nên đáp lễ hắn. Còn người xem, hắn bộ dạng như một tiểu hài tử, không giống có ý đồ.”

“Tiền bối! Tiền bối!” Y Lãnh Nguyệt đi xuống lầu hướng ba người đứng ở cửa ngoắc tay, chạy nhanh lại phía bọn họ.

“Chúng ta lên đường thôi.” Cầu Hồng Ngọc đối ba người nói.

Vì thế một nhóm bốn người bắt đầu đi đến Bách Mộ cốc.

Dọc theo đường đi đều là Y Lãnh Nguyệt lo việc ăn uống. Coi như là tạ ơn việc bọn họ dẫn hắn đến Bách Mộ cốc.

Năm ngày sau, cuối cùng đã tới nơi bọn họ muốn đến — Bách Mộ cốc.

Kỳ thực Bách Mộ cốc cũng không phải như trong tưởng tượng, mà nơi nơi đều là mộ địa. Xung quanh cốc là do từng cái gò đất nhỏ nhìn như phần mộ tạo thành, mà tiến vào trong cốc cũng không có gì nổi bật. Cũng bởi vì từ bên ngoài nhìn vào giống như là mộ đất đồng, bởi vậy mới có tên gọi là “Bách Mộ cốc”. (trăm ngôi mộ)

Đợi cho một nhóm bốn người Y Lãnh Nguyệt tới phòng tiếp khách lớn của Bách Mộ cốc, đã có không ít người ngồi đầy chỗ.

“Oa, thật nhiều người a, quả là náo nhiệt.” Nhìn thấy cảnh như vậy Y Lãnh Nguyệt vui vẻ nói.

“Linh nhi, bọn họ là ai a?” Y Lãnh Nguyệt chỉ vào người ngồi tại vị trí trên cùng hỏi Nguyễn Mộng Linh. Sau vài ngày cùng đồng hành, Y Lãnh Nguyệt cùng Nguyễn Mộng Linh đã thành hảo bằng hữu của nhau.

Nguyễn Mộng Linh tính cách thiên chân khả ái làm Y Lãnh Nguyệt khá là yêu mến, vì thế luôn cùng nàng cười cười nói nói, dọc đường đi cũng không tịch mịch.

“Hòa thượng kia chính là chủ trì Thiếu Lâm tự Viên Không đại sư, hắc y nhân phía bên trái hẳn chính là chương môn phái Hoa Sơn Lý Tiêu Dao, còn người mặc lục y là chương môn phái Không Động Biện Hùng Thiên...” Nguyễn Mộng Linh vì hắn mà giới thiệu mỗi một đại nhân vật hữu đầu hữu kiếm (có uy tín danh dự) ở đây.

“Bọn họ là vì cái gì đều tới nơi này a?” Hắn nhìn như tò mò không rõ mà hỏi lại.

“Bọn họ là tới lấy về võ công tâm pháp của môn phái mình.” Nguyễn Mộng Linh nhỏ giọng nói. Dù sao đây cũng là sự tình các văn kiện quan trọng của các đại môn phái.

“Đồ vật của chính bọn họ như thế nào lại ở chỗ người khác? Hảo kỳ quái nga —!” Một tiếng quái lạ của Y Lãnh Nguyệt liền dẫn tới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt không vui nhìn hắn.

Nguyễn Mộng Linh vội vàng lôi kéo y phục hắn, ra hiệu hắn cẩn thận lời nói. Y Lãnh Nguyệt cũng biết ý liền ngậm miệng lại.

Chỉ chốc lát sau, một vị lão đầu lĩnh đi ra, nghe hắn giới thiệu, sau Y Lãnh Nguyệt mới biết được đó chính là chủ nhân Bách Mộ cốc.

Ngay tại lúc đó, Y Lãnh Nguyệt đột nhiên ngửi thấy một cỗ hương vị quen thuộc. Trong mơ hồ còn nghe được một loại tinh tế, thanh âm thanh thúy từ đỉnh đầu hắn truyền đến. Giống như là thanh âm linh đang phát ra.

A... quả nhiên chúng ta lại gặp mặt.

Ai cũng không chú ý tới nụ cười tà tà trên khóe miệng Y Lãnh Nguyệt.

Hắn sẽ có một hảo hỉ (vở kịch hay) chuẩn bị bắt đầu...

“Cốc chủ, ngày hôm nay chính là ngày hoàn trả lại tâm pháp của các đại môn phái chúng ta, thỉnh cốc chủ giao trả vật của riêng từng môn phái.” Nói chuyện đầu tiên chính là Viên Không đại sư của Thiếu Lâm tự.

“Các vị thỉnh bình tĩnh nghe lão hủ nói, cũng không phải ta không muốn trả lại tâm pháp cho mọi người, mà bởi vì sau khi chương môn tiên nhiệm đưa tới cho ta ngày hôm sau đã bị thất tung, cho tới bây giờ vẫn còn chưa rõ tung tích.”

Cốc chủ vốn không muốn nói ra tất cả chuyện này nhưng lại không thể không ở trước mặt mọi người nói rõ một chuyện kinh thiên động địa như vậy.

“Cái gì? Thất tung sao? Người nói xằng bậy, nhất định là người lão thất phu này muốn độc chiếm tâm pháp của chúng ta nên mới thêu dệt ra hoang ngôn (lời bịa đặt) lừa gạt chúng ta, ta không tin.”

“Ta cũng không tin, người nhanh giao ra đây, muốn gạt chúng ta, không có cửa đâu.”

“Thật sự không ở chỗ ta, ngay cả ta cũng đã tìm kiếm suốt mười lăm năm, mong các vị tin tưởng ta.”

“Quý mới tin người, người không giao ra thì chúng ta liền vào bên trong tìm, nhất định là người đem giấu ở địa phương nào đó.”

“Đúng, vào bên trong lục soát.” Một đám người cũng phụ họa theo.

“Ta là chủ nhân của Bách Mộ cốc lời nói ra chính là nhất ngôn cửu đỉnh, ta nói không có ở chỗ của ta thì liền thật sự là vậy. Bất quá, nếu các người còn muốn tiến thêm một bước, ta Thiên Lại Trúc Âm của Bách Mộ cốc cũng không phải là người dễ hồ lộng.” Bày ra tư thế, ám chỉ những người phía dưới nên có chút an phận.

Nghe xong, mọi người cũng bình tĩnh một chút, không có tiếp tục nói cái gì.

Quả thực, chính là bởi vì sự tài giỏi của cốc chủ Bách Mộ cốc Thiên Lại Trúc Âm khiến cho mọi người trong võ lâm không dám lén lút tới lấy về tâm pháp, đành nhẫn nại chờ mười lăm năm, mới tại ngày ước định đến lấy về.

“Các người như thế nào không lẽ độ như vậy? Tiền bối đã nói tất cả không có ở chỗ của y nữa, các người còn da mặt dày ở chỗ này kêu la, thực không biết thẹn.” Y Lãnh Nguyệt đột nhiên nói một câu xen vào như vậy khiến ánh mắt của mọi người đều tụ tập đến trên người hắn.

“Người là ai. có dũng khí đứng ra đây cho ta.” Chuông môn Hoa Sơn mặc lục y hướng về phía Y Lãnh Nguyệt gầm lên.

“Ta họ Y, danh Lãnh Nguyệt, ta đứng ra rồi, vị đại thúc này gọi ta có chuyện gì?” Nói xong Y Lãnh Nguyệt cũng không để ý Nguyễn Mộng Linh kéo kéo, trực tiếp đi tới trước mặt Biện Hùng Thiên.

“Tiểu tử, người là người ở môn phái nào?” Chờ cho đến khi thấy rõ diện mạo Y Lãnh Nguyệt, hắn cũng phải cảm thán, ai, tiểu tử này thật đúng là xinh đẹp con mẹ nó. (bản gốc như vậy a~ nên ta cũng dịch như vậy a~ loại tiền bối gì đây**)

“Ta? Không môn không phái.” Y Lãnh Nguyệt dùng ngón tay chỉ lên mình.

Ban đầu mọi người bị Y Lãnh Nguyệt chọc tức hiện tại lại kinh ngạc trước dung mạo của hắn, không thể tin được trên thế gian lại có được một người mỹ mạo như vậy, nhưng lại là xuất hiện trên người một nam tử.

“Không môn không phái? Vậy người tới làm gì?” Tiểu tử đẹp như vậy nếu giết thực có điểm đáng tiếc.

“Đến xem náo nhiệt a, không ngờ thật đúng là thấy không ít chuyện lạ.” Y Lãnh Nguyệt một bên trả lời nhàn nhã

“Người cút sang một bên cho ta, nơi này không có chuyện của người.” Không muốn cùng một tiểu quỷ tiếp tục lãng phí lời nói.

“Như thế nào không phải chuyện của ta, các người nhiều người như vậy lại khi dễ một vị lão nhân gia, đây chính là chuyện của ta.”

Tiếp đó, Y Lãnh Nguyệt tiến lên trước mặt cốc chủ, cầm chặt tay y mà nói: “Lão nhân gia, có ta ở đây. Người đừng sợ, bọn họ không thể làm gì người.” Nói xong, còn dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn những người kia, giống như là nói, các người đừng hòng khi dễ người.

Thật không biết thiếu niên này muốn làm gì. Bất quá lão nhân gia vẫn hỏi một tiếng: “Bọn họ đều là nhất đẳng cao thủ, người có tinh thông võ học không?”

“Ta? Vô học? Một điểm cũng không.” Nói xong Y Lãnh Nguyệt còn thè lưỡi.

Thực làm cho người ta dở khóc dở cười.

“Vậy người vẫn là mau đi đi, ta không muốn liên lụy người.” Cốc chủ vội vàng khuyên nhủ hần.

“Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, ta không sợ. Lão nhân gia, người đứng ở phía sau ta không cần động, ta tới bảo hộ người.” Nói xong hần thật là đứng ở trước mặt lão nhân.

“Các người ai dám tới đây, ta liền nhất định không nường tay, đừng tới đây a.” Y Lãnh Nguyệt còn đối với chưởng môn các môn phái uy hiếp.

“Người muốn chết!!” Chỉ thấy nam nhân vừa rồi một thân lục y đi lên phía trước nắm chặt cổ áo Y Lãnh Nguyệt. Giống như nhắc một tiểu kê (gà con) mà đem hần xách qua một bên.

“A, a, buông! Người mau thả ta ra! Linh Đang (chuông lục lạc), mau tới cứu ta a! Linh Đang, người mau tới cứu ta a.” Y Lãnh Nguyệt không ngừng giãy dụa, còn gắng sức quát to.

Đáng tiếc sức lực không bằng người. Đành phải tùy ý Biện Hùng Thiên túm trụ.

“Kêu la cái gì, còn Linh Đang đâu. Bằng người cái dạng này còn muốn rút đao tương trợ? Cười chết người.” Biện Hùng Thiên một bên túm trụ hần một bên cười lớn, cười châm biếm mỹ thiếu niên này không có việc gì lại tự tìm cái chết vô ích.

“Sư phụ, Y Lãnh Nguyệt hần...” Nguyễn Mộng Linh ở một bên vì Y Lãnh Nguyệt mà lo lắng.

“Chúng ta đã đem hần đến Bách Mộ cốc, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính hần, chúng ta không có khả năng vì hần mà cùng toàn bộ minh môn chính phái thành kẻ địch.” Cầu Hồng Ngọc đem lời nói Nguyễn Mộng Linh chặn lại.

“Ít nhất...Ít nhất ta so với loại nhân diện thú tâm (mặt người dạ thú) các người...lại cái gì minh môn chính phái... còn quang minh lỗi lạc hơn.” Y Lãnh Nguyệt vẫn còn không phục mà nói.

“Người...Người, đáng chết!” Một câu này hoàn toàn chọc giận Biện Hùng Thiên. Hần tăng thêm khí lực bóp chặt cổ Y Lãnh Nguyệt.

“Oa, Linh Đang, người mau tới cứu ta! Có người muốn giết ta!!” Thừa dịp còn có một khẩu khí, hần liền mạng gọi lớn.

“Coi người còn tiếp tục kêu.” Thấy bộ dạng quả như Biện Hùng Thiên thực sự là muốn đem Y Lãnh Nguyệt cắn tăn sát tuyệt (tiêu diệt), gắt gao bóp cổ hần.

“Linh... Linh Đang, mau tới... cứu...”

Mắt thấy Y Lãnh Nguyệt hơi thở càng ngày càng yếu, thanh âm cũng dần dần thấp. Nhưng vào lúc này, không nghĩ tới là có chuyện phát sinh.

Mới vừa rồi hai tay còn đang bóp chặt trên cổ Y Lãnh Nguyệt cứ nhiên lại buông lỏng. Tiếp theo thân thể Biện Hùng Thiên lại dần dần ngã xuống.

“Khụ... Khụ...” Lấy được hơi thở Y Lãnh Nguyệt liền mạng ho khan.

Hết thấy tới quá đột ngột, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Một người to lớn như vậy như thế nào lại chỉ nháy mắt đã té xuống!?

Cầu Hồng Ngọc đi ra phía trước dò xét hơi thở của Biện Hùng Thiên, phát hiện hần đã chết, sững sờ không thôi.

“Hần đã chết.” Nàng xoay người lại đối với mọi người tuyên bố cái chết của Biện Hùng Thiên.

“A...”

Mọi người một mảnh hư thanh. Nhìn chằm chằm Y Lãnh Nguyệt như nhìn quái vật.

Vẫn là Viên Không đại sự bảo trì bình tĩnh.

“Cao nhân phương nào, thỉnh hiện thân. Tại hạ phương trưởng Thiếu Lâm tự Viên Không.” Viên Không đối với phòng đình (nóc phòng) lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, Linh Đàng, người đi xuống gặp bọn họ một lần a, bọn họ dường như rất muốn gặp người a.” Không qua bao lâu, Y Lãnh Nguyệt giống như đã khôi phục lại bộ dạng thường ngày, thần thái sáng lạng nói.

Nghe được Y Lãnh Nguyệt xưng hô như vậy với một người ở chỗ bí mật nào đó, mọi người không khỏi chấn động.

Nguyên lai là hắn nói thật sao, tất cả mọi người trong lòng biết rõ, người cứu hắn cũng không phải là một cao thủ bình thường.

“Linh đàng, người sao còn chưa xuống, ta chờ đến là mệt mỏi đó, người mau xuống đây a, ta sẽ không cười người rơi xuống đất tư thế không ưu mỹ, mau một chút xuống đây a.” Y Lãnh Nguyệt ngẩng đầu hướng một góc nhỏ trên xà ngang mà nói, như là phía trên thực sự có người.

Tất cả mọi người theo tầm mắt của hắn hướng lên trên nhìn.

Chính là kỳ quái nha, cái gì cũng không thấy.

“Linh đàng, người nếu không xuống ta sẽ cùng bọn họ nói sữ sự của người nha, người cũng đừng trách ta nha. Khai...”

Chữ “Thủy” (khai thủy: mở đầu??) còn chưa thốt ra chỉ thấy một bóng người từ trên xà ngang tung xuống.

Không đợi mọi người thấy rõ diện mạo y, trong nháy mắt đã dẫn Y Lãnh Nguyệt lướt qua đám người ly khai đại sảnh tiếp khách.

Hai người cứ như vậy biến mất trước mắt mọi người, lưu lại một đám người đứng ngốc ở đó.

“Tâm pháp các môn phái đều đã được đưa trở về.” Tiếp theo một trận gió đem câu nói này vào trong tai mỗi người.

Cách không độ âm thất truyền đã lâu cư nhiên lại xuất hiện, thật không biết võ công người kia rốt cuộc đạt được đến cảnh giới nào.

“Mọi người như vậy đều cũng đã nghe được, ta đề nghị mọi người trở về môn phái của mình, có lẽ đúng như lời người kia cũng không chừng, chỗ ta đích xác là không có vật của các vị, mọi người ở chỗ này cũng không hữu dụng.” Cốc chủ cũng thầm giật mình, một người cao thâm như vậy chính mình cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không... đây là lần thứ hai, có lẽ cũng đã cách đây hai mươi năm, nguyên lai hắn đã có truyền nhân.

Các phái ngấm kỹ lại, vẫn là trở về môn phái của mình nhìn xem thế nào.

Ngày hôm nay đã có nhiều chuyện ngạc nhiên, nói không chừng đây là thật. Vì thế người cũng liên tục đi hết.

Bên kia, Y Lãnh Nguyệt bị người ẩn núp trong bóng tối bắt đi.

Dọc theo đường đi, bộ dạng Y Lãnh Nguyệt không có chút nào sợ hãi, ngược lại còn ôm chặt người kia, khoe miệng hiện lên một nét cười tủm tỉm.

A, đây không phải lại gặp mặt sao. Cũng là người tự mình đến.

Người kia đưa hắn đến một cái sơn động bí mật, sau mới đem hắn buông xuống.

Ai ngờ hắn vẫn là ôm lấy người ta không chịu buông.

“Uy, người có thể buông.” Một giọng nói có từ tính truyền từ trong miệng người kia.

“Linh Đàng, người chẳng những so với ta tưởng tượng còn xuất sắc hơn, với lại tiếng nói cũng rất êm tai, ta thích nha.” Y Lãnh Nguyệt vẫn không có chịu buông y ra.

“Ta nói ngươi buông, ngươi có nghe hay không?” Quay đầu lại nhìn nam nhân vẫn đang ôm chặt lấy y, dùng ngữ khí thâm trầm nói.

“Không, đây là trừng phạt vì ngươi trễ như vậy mới ra tay cứu ta.” Y Lãnh Nguyệt ha ha cười, biết bao ái muội, giống như là đã biết cái gì.

“Ngươi đây là cái dạng gì? Một đại nam nhân ôm lấy một nam nhân khác? Đúng rồi, ngươi là như thế nào biết ta nhất định sẽ cứu ngươi?” Người này thật không giống nam nhân có chút ý tứ, cứ nhiên thấy người liền ôm, cũng không quản cái gì. Hơn nữa ban nãy quả thực có ý nghĩ muốn cho hắn ăn chút khổ sở.

“Ngươi là loại người thấy chết không cứu sao? Hơn nữa chúng ta đã gặp mặt a, ngày đó ở trong sơn động, ngươi đã quên?” Y Lãnh Nguyệt dương một đôi mắt to nhìn nhìn y.

“Làm sao ngươi biết ta chính là người ngày đó!?” Y giật mình nhìn trong đôi mắt đen kia còn có thể thấy rõ diện mạo mình.

“Ta nghĩ thấy vị đạo của ngươi, một cỗ thanh hương nhàn nhạt, còn có ta nghe được linh thanh (tiếng chuông) của ngươi, cho nên bằng hữu gặp nạn làm sao có thể không cứu đây?” Nói xong còn dùng mũi ở trên người y hít một hơi thật sâu.

“Ta còn đang suy nghĩ biện pháp tái kiến ngươi, ngươi liền tự mình tới tìm ta. Linh Đương, mấy ngày nay ta đều muốn gặp ngươi, rất muốn nga, ngươi nói làm sao đây?” Y Lãnh Nguyệt tiếp tục thực hiện “quỷ kế” của mình.

“Cái gì làm sao bây giờ?” Không rõ là hắn đang nói cái gì.

“Ý của ta là ta coi trọng ngươi, làm sao bây giờ?” Y Lãnh Nguyệt còn nghiêm trang nói.

Nghe nói như thế. Y không khỏi cứng đờ. Như thế nào cũng không có dự liệu tới chuyện như vậy.

Cảm giác được y bất thường, Y Lãnh Nguyệt buông cánh tay đang quấn quanh eo y.

“Ngươi thực chán ghét ta có phải hay không? Hay là ngươi không thích nam nhân? Oa, ta là không có ai yêu thích, ngươi vừa rồi vì cái gì không để ta chết đi, này so với bị ngươi cự tuyệt ta còn thấy tốt hơn.” Bộ dạng Y Lãnh Nguyệt lúc này nói có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

“Ngươi sẽ không muốn ta đem ngươi ném ra ngoài mới can tâm đi, đừng đem cái bộ dạng ngươi ứng phó với người khác mà đối phó với ta.” Nhìn hắn một giọt nước mắt cũng không có thật sự chảy ra, Vô Thu Kỳ lập tức biết rõ “trang thang kế” của hắn. (kể giả bộ)

“Ngươi biết? Không hổ là người ta xem trọng, xem ra ta đã không có thuốc nào cứu được rồi, Linh Đương ngươi thật sự không thể nhận cảm tình của ta sao?” Y Lãnh Nguyệt ngẩng đầu dùng ánh mắt bi thương nhìn y.

“Ngươi là đang nói giỡn sao? Có nam nhân yêu thích nam nhân ư? Tuy rằng ngươi rất đẹp.” Y không thể không thừa nhận người trước mắt thực sự phi thường xinh đẹp.

“Không sao cả, ta cam đoan ngươi sẽ thích ta. Huống chi ta đẹp như vậy, mà ngươi lại rất anh tuấn, quả thực là một đôi thần tiên quỵên lữ. Chúng ta sẽ thực hạnh phúc a, ta rất biết làm việc, ngươi không cần lo lắng.” Nói xong Y Lãnh Nguyệt lại không cần người đồng ý liền ôm lấy eo y.

“Ngươi buông ra! Còn có sau này ngươi không được gọi ta ‘Linh Đương’” Y không thích bị người ôm như vậy, nhất là bị một nam nhân không ra thể thống gì ôm.

“Nửa câu phía trước ta không đáp ứng, nửa câu sau ta đáp ứng, sau này ta liền sửa lại gọi ngươi ‘Kỳ’, quyết không cho phép người khác gọi ngươi như vậy. Ngươi cũng có thể gọi ta ‘Nguyệt’, sau này cũng chỉ có một mình ngươi có thể gọi ta như vậy.” Muốn làm liền làm đến cùng.

“‘Kỳ’, cái gì ‘Kỳ’?” Lời này của Y Lãnh Nguyệt thu hút sự chú ý của y, cũng không để ý Y Lãnh Nguyệt bây giờ là đang làm gì với y.

“Chính là như thế nào thì viết như thế, ngươi sẽ không phải ngay cả tên mình cũng quên rồi đi.” Nói xong kéo qua tay y, ở trong lòng bàn tay viết xuống chữ “Kỳ”.

“Làm sao người biết tên ta? Nói, ai nói cho người?” Có thể biết tên của y cũng không có mấy người. Vô Thu Kỳ lập tức đề cao cảnh giác.

Này cũng không có gì lạ, người gọi ‘Vô Thu Kỳ’, không phải là đệ đệ của Vô Mộ Kỳ sao.” Y Lãnh Nguyệt thoải mái nói xong làm cho Vô Thu Kỳ thấy kinh ngạc. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Người nhận thức ca ca ta sao? Người rốt cuộc là ai?” Tuy người trong thiên hạ đều biết bọn họ là hai huynh đệ, nhưng mà có thể gặp mặt qua chính là đếm trên đầu ngón tay.

“Cùng một chỗ đã mười năm, không muốn nhận thức cũng khó a.” Y Lãnh Nguyệt trong lúc nói chuyện còn vô ý ngáp một cái.

“Nguyên lai người cùng hần là sư huynh đệ luyện võ, hèn chi.” Hình như là có nghe qua ca ca y có mấy người sư huynh đệ, nhưng lại chưa từng gặp qua.

“Người là sư huynh thứ mấy?” Nhân thần trên tức nhìn Y Lãnh Nguyệt, tựa hồ muốn nói một thân mình gây yếu giống như vậy nhất định là hoa quyền tú thối. (nói chung là đánh đắm yếu ớt)

“Thật ngại quá, ta là người cuối cùng, cũng chính là tiểu sư đệ — Y Lãnh Nguyệt.” Nhìn ra Vô Thu Kỳ đang cười nhạo, Y Lãnh Nguyệt dùng nhân thần khôn khéo nhìn y.

Đừng tự cho là đúng — Vô Thu Kỳ theo nhân thần của hần có thể cảm thấy được hần là đang cảnh cáo mình như vậy.

A, ngày hôm nay y đúng là thật sự gặp được người thú vị.

“Nhưng người làm sao biết ta là Vô Thu Kỳ? Trên mặt ta cũng không có viết ta là ‘Vô Thu Kỳ’.”

“Cái linh đang trên cổ người a, tứ sư huynh cũng có một cái như vậy, hần nói đệ đệ hần cũng có một cái giống như đúc, cho nên người không phải ‘Vô Thu Kỳ’ thì là ai. Kỳ, ta thấy mệt, người để ta ngủ một chút.” Chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt nằm sấp trên người Vô Thu Kỳ. Thân thể động dậy một cái tìm vị trí thoải mái liền nhắm hai mắt lại ngủ.

“Uy, người đang làm gì...?” Vừa định đẩy hần ra thì Vô Thu Kỳ thoáng cái nói cũng không nói được, hơn nữa cũng không thể nhúc nhích.

Nguyên lai Y Lãnh Nguyệt thừa lúc y nói chuyện đã điểm huyệt đạo y. Hần dám cam đoan hần không phải là cố ý, tuyệt đối không phải, đánh chết hần cũng không thừa nhận. (đoạn này ta cảm thấy hơi là lạ. QT xưng hô giống nhau quá nên nhiều khi không biết có nhầm lẫn gì không ==)

“Kỳ, người để ta hảo hảo ngủ, đừng cãi ta. Nghe lời.” Mơ hồ nói không rõ Y Lãnh Nguyệt liền đã ngủ.

Bị người điểm huyệt đạo còn thể nào có khả năng phát ra âm thanh sao?

Vừa rồi Vô Thu Kỳ còn cảm thấy người này thú vị, kết quả mới một lát sau đã thấy lời nói trước kia của mình làm cho bị mắc nghẹn đến nơi, hiện tại y chỉ có điểm oán hận nhìn người trước mắt, muốn cố gắng dùng nội lực phá giải huyệt đạo bị điểm.

Nhưng là, sau khi thử vài lần...

Tại sao có thể có loại chuyện này phát sinh!?

Chính mình lại có thể không giải được huyệt đạo chết tiệt này!

Nhìn cái người kia đang nằm trong ***g ngực mình mà ngủ say, nộ khí liền xông thẳng lên đỉnh đầu.

Hôm nay là khiến y gặp phải cái dạng gì? Cư nhiên có người như vậy, ôm người mới gặp hai lần lại còn nằm xuống ngủ, hần có phải hay không quá phóng tâm.

Bất quá y hiện tại chỉ có thể lẳng lặng chờ giải khai huyệt đạo, bằng không còn làm được gì?

Chẳng mấy chốc màn đêm buông xuống, Y Lãnh Nguyệt dần thức dậy.

Vừa mở to mắt, liền phát hiện Vô Thu Kỳ đang dùng một loại ánh mắt giống như muốn giết người nhìn mình.

“Này... Ta tỉnh rồi...” Không biết mình nên nói cái gì cho phải Y Lãnh Nguyệt ập a ập ứng.

Chỉ thấy Vô Thu Kỳ vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

“Ai? Người tại sao không nói chuyện a?” Còn chưa rõ mình đã làm nên sự tình gì Y Lãnh Nguyệt nghi hoặc hỏi.

Vô Thu Kỳ lại càng trừng mắt nhìn hắn.

Sau khi nhìn y từ trên xuống dưới, giờ hắn mới minh bạch. Y chính là bị điểm huyết đạo.

“Đây là ta làm sao?” Y Lãnh Nguyệt kinh ngạc chỉ vào mình.

Đổi lại là ánh mắt khẳng định của Vô Thu Kỳ.

Tiếp đó, Vô Thu Kỳ khôi phục được tự do liền bắt lấy Y Lãnh Nguyệt.

“Nói đi, người rốt cuộc là ai?” Tuy rằng khẩu khí không nặng, nhưng là nhãn thần Vô Thu Kỳ dường như không cho phép hắn được dối trá.

“Ta là Y Lãnh Nguyệt, sư đệ ca ca người.” Bị y gắt gao nắm chặt cổ áo, Y Lãnh Nguyệt đành phải ngửa đầu nhìn y.

“Ta không phải hỏi người cái này, ta hỏi chính là thân phận thật sự của người. Người rốt cuộc là ai?” Y tuyệt đối không tin một người võ công cao như vậy chỉ đơn giản là sư đệ ca ca y.

“Ta đói bụng...” Đột nhiên từ miệng Y Lãnh Nguyệt xuất ra một câu không đúng với câu hỏi như thế.

Hai người đều lâm vào sự trầm mặc vô thanh.

Vô Thu Kỳ lặng đi một chút, thật không ngờ y sẽ trả lời như vậy.

“Không cần tiếp tục hỏi cái vấn đề nhàm chán này, ta chính là Y Lãnh Nguyệt, tựa như người là Vô Thu Kỳ, còn có... Ta đau quá nga!”

Tại sao lại không cần truy vấn ngọn nguồn chứ. Nhưng Vô Thu Kỳ cũng không có tiếp tục nói gì, tay đang nắm lấy hắn cũng dần dần buông.

Đến lúc Y Lãnh Nguyệt thoát ra liền xoa nhẹ cái cổ đã bị đỏ hồng của mình.

“Kỳ, ta đói bụng, người có thể hay không đi làm một chút thức ăn gì đó không.” Y Lãnh Nguyệt giống như không có đem chuyện vừa rồi coi là một hồi sự gì.

“Người... Người...” Vô Thu Kỳ cảm thấy da mặt người này thực là không phải dày bình thường.

“Chẳng lẽ người không ăn bữa tối sao? Ta thật đói... Nha! Người nhanh đi đi a!” Y Lãnh Nguyệt giương cái miệng nhỏ nhắn thúc giục.

Cũng tốt, nhân tiện thừa lúc này rời đi vậy.

“Hảo, ta đây phải đi, người chờ ta.” Vô Thu Kỳ bỗng đáp ứng hắn. Tiếp đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

“Kỳ, người phải trở lại nga, bằng không ta sẽ thực bối rối phải làm thế nào trả vật này lại cho người.” Ngay tại lúc y sắp đi tới cửa động thì có tiếng Y Lãnh Nguyệt ở phía sau.

Không hiểu vì sao Y Lãnh Nguyệt lại nói như thế Vô Thu Kỳ liền quay đầu nhìn về phía hắn. Chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt giơ lên một vật gì đó phóng ở trước mắt y.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong tay hắn cầm là vật của mình, không khỏi lấy làm kinh ngạc, cước bộ cũng ngừng lại.

Hắn là như thế nào từ trên người mình lấy đi?

Vô Thu Kỳ nhìn chòng chọc vào vật kia. Nhìn kỹ nguyên lai là một khối ngọc dày cỡ bàn tay, chính là hình dạng thực kỳ lạ. Khối ngọc là hình chữ nhật, không chỉ như thế, hơn nữa màu sắc cũng rất quý dị, là màu đỏ thẫm, một loại giống như màu đỏ hắc sắc.

“Người là lúc nào lấy?” Rốt cuộc Vô Thu Kỳ xoay người lại hướng về phía hắn.

“Bụng của ta thực đói nha...” Dem vật trên tay kia thu vào trong ngực, ám chỉ y chỉ có thể phải đi tìm thức ăn trước.

“Người hảo hảo ở chỗ này cho ta, không được đi đâu!” Quay đầu liền rời đi, nhưng mới đi vài bước lại quay đầu, “Người nếu dám đi, dù thiên nhai hải giác (chân trời góc biển) ta cũng đem người lật lên.” Uy hiếp Y Lãnh Nguyệt, ánh mắt giống như phát ra một loại khí thế có thể xuyên qua người.

“A, ta hiện tại đói bụng đến ngay cả khí lực đi cũng không có, còn có thể đi nơi nào?” Y Lãnh Nguyệt cười nhìn về phía y.

Ngay sau đó, Vô Thu Kỳ liền rất nhanh rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng Vô Thu Kỳ đi xa, trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện ra một mặt tiêu dung tính kế.

Vô Thu Kỳ, người trốn không thoát khỏi bàn tay Y Lãnh Nguyệt ta.

Một chốc thời gian, Vô Thu Kỳ liền mang theo ba con gà rừng trở về.

Nhìn thấy cửa động không có một tia ánh sáng, lúc đầu còn tưởng rằng hắn sớm đã rời khỏi, nhưng vẫn muốn xác nhận một chút mới đốt đuốc lên, mò mẫm trong bóng tối mà vào sơn động.

Kết quả y vừa lòng thấy Y Lãnh Nguyệt còn ở chỗ này, chẳng qua...

“Làm sao người ngay cả lửa cũng không có đốt lên?”

“Ta lại không biết nhóm lửa, hơn nữa người lại không có nói với ta nha, làm sao người có thể trách ta?” Y Lãnh Nguyệt oán hận nói.

Thảo nào một bộ dạng nhược bất cầm phong (mong manh yếu đuối) [lời tác giả: giống như không có khoa trương như vậy, nhưng một bộ dạng gầy yếu thì thật không sai], nhất định là quen được người hầu hạ.

Vô Thu Kỳ thả sơn kê (gà rừng) xuống, bắt đầu nhóm lửa.

“A, là dã kê. Liền giao cho ta nướng là được.” Giống như là rất thành thạo mà cầm lấy sơn kê còn chưa được vật lông trực tiếp đặt ở trên lửa nướng.

“Uy, đợi một chút, người muốn làm gì vậy?” Thấy hắn làm thế Vô Thu Kỳ vội vàng cản lại.

“Nướng sơn kê a, chẳng lẽ không phải nướng như vậy sao?” Y Lãnh Nguyệt dùng ánh mắt vô tội nhìn Vô Thu Kỳ.

“Người sẽ không ngay cả nướng sơn kê cũng không có từng nướng qua đi?” Vô Thu Kỳ phỏng đoán.

“Không có, khách *** cái gì cũng có, không cần ta phải làm a.” Y Lãnh Nguyệt nói xong cũng không có chút nào xấu hổ.

“Người đứng qua một bên đi, ta chuẩn bị tốt rồi gọi người.” Vô Thu Kỳ không muốn nói nhiều, chỉ từ trong tay hắn lấy con sơn kê đã cháy sém lông.

....

Nguyệt quang sáng tỏ theo cửa động chiếu vào, trong động ngọn lửa lóe lên tia sáng.

Y Lãnh Nguyệt chăm chú nhìn chằm chằm đùi gà trên tay Vô Thu Kỳ, nuốt xuống từng ngụm nước.

“Người làm sao vậy?” Thấy hắn như vậy, Vô Thu Kỳ thực rất mất tự nhiên liền dừng lại động tác mà nhìn hắn.

“Kỳ, cái đùi gà trên tay người có thể hay không đưa cho ta ăn.” Y Lãnh Nguyệt chậm rãi nói ra cảm giác của bản thân, cũng hiểu được thực có chút ngượng ngùng.

“Người còn chưa có no!?” Người này rốt cuộc là cái gì vậy?

Nhìn sang một bên xương chất thành một đống, phân lượng hai con gà cũng gần như đều ở trong bụng hắn, hắn còn không no? Bất quá nhìn Y Lãnh Nguyệt, bộ dáng của hắn quả thực giống như chưa ăn no vậy.

“Đây.” Vô Thu Kỳ cầm đùi gà xé một mảnh thịt lớn đưa cho Y Lãnh Nguyệt.

Y Lãnh Nguyệt mặt mày hớn hở tiếp nhận, mở to miệng bắt đầu ăn.

Không nghĩ tới một người trông gầy yếu như hắn lại có thể nuốt trôi nhiều thức ăn như vậy sao?

Bất quá kiểu ăn uống thế này thật là làm cho người ta có loại cảm giác muốn cười sặc sụa, dưới dung mạo xinh đẹp như vậy cư nhiên lại che giấu một cái dạ dày như ngựa tử quý đầu thai. (quý chết đói)

Sau khi ăn xong, Y Lãnh Nguyệt chậm chậm mà khẽ hướng phía Vô Thu Kỳ đi tới. Thừa dịp y không chú ý một chút, lại ôm trụ thắt lưng Vô Thu Kỳ.

“Người... lại muốn làm gì?”

“Ta không muốn ngủ ở trong đống cỏ, ta muốn ngủ chỗ thoải mái.” Y Lãnh Nguyệt đem mặt dán lên trên ngực Vô Thu Kỳ.

“Người muốn ngủ chỗ nào ta cũng không quản, nhưng hiện tại có thể đem vật kia trả lại cho ta chứ!” Y chỉ quan tâm đồ vật của mình là như thế nào lại có thể bị một người trông ngây thơ như thế lấy đi.

Hơn nữa chính mình phải kiên quyết đem vật kia lấy lại, nhưng nói ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vô Thu Kỳ cũng hiểu rõ, chân chính đánh nhau thì rất có thể khó phân thắng bại, cho nên y cũng chỉ hảo tùy ý dựa vào lời nói của hắn như vậy.

“Vật kia? Người không phải là nói người tặng cho ta mảnh ngọc đó sao? Không, không thể đưa cho người, vật kia đã cho ta thì sao có khả năng trả lại. Nếu người muốn, ta đem bảo bối của mình tặng cho người là được rồi.” [nói lúc nào vậy a=))]

Không biết là lấy từ chỗ nào, chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt cầm trong tay một khối ngọc cùng mảnh ngọc bội vừa rồi tựa hồ giống nhau như đúc. Liền phóng tới trước mặt y.

Vô Thu Kỳ đưa tay tiếp nhận nó. Thật là giống nhau như một, hắn là chính cái kia đi, nhưng mà...

“Đây là cái gì!?” Vô Thu Kỳ chỉ vào một góc ngọc bội, hướng Y Lãnh Nguyệt hỏi.

“Không thấy sao? Đây là tên ta nha.”

“Nói thừa, ta biết đây là tên của người, nhưng vì sao lại có ở trên vật này?” Không thể tưởng tượng nổi tốc độ của hắn cư nhiên lại nhanh như vậy, nháy mắt ngay cả tên cũng khắc được rồi.

“Bởi vì đây là bảo bối của ta nha, làm sao có thể không có tên của ta? Ta không phải vừa rồi có nói qua cho người sao?”

“Nói như vậy, cái của ta vẫn ở trên tay người?” Lời nói chuyển hướng, xem hắn như thế nào còn nói dối.

Tên này nhất định là hắn thừa lúc y đi vắng mà khắc lên, chính là lợi khí (công cụ sắc bén) thông thường không có khả năng ở trên bề mặt này khắc tự như vậy.

Ngay lúc Vô Thu Kỳ còn nghi hoặc thì chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt từ trong ngực lấy ra vật của y.

“Người, làm sao người lại cũng có...” Nhìn thấy vật của mình, y có chút giật mình mà nhìn Y Lãnh Nguyệt.

“Hắc huyết lệnh — người chắc muốn nói là điều này đi.” Tiếp lấy lời nói của Vô Thu Kỳ, Y Lãnh Nguyệt “xuy xuy” (khúc khích) cười, lúc này Y Lãnh Nguyệt hoàn toàn không có vẻ thiên chân (khờ dại, ngây thơ) như hài tử nữa.

“Vì cái gì ta không thể có? Chẳng lẽ cũng chỉ có người mới có sao? Hay là người không biết hắc huyết lệnh nguyên bản là có hai khối?”

“Nói như vậy người là... hắc... của...”

“Sai, ta chính là ta, Y Lãnh Nguyệt. Cái gì mà của hắc lại của người.” Vô Thu Kỳ mới vừa nói ra khỏi miệng đã bị Y Lãnh Nguyệt chặn đứng. [đoạn này không rõ lắm =.=]

“Ta nghĩ người luôn luôn đi tìm vật này, bắt quá rất không khéo chính là nó ở chỗ ta. Nhưng hiện tại là vừa khéo đi,” Y Lãnh Nguyệt nói tiếp, “Nó lại thành tín vật đính ước, a, đây là duyên phận a...” Lại say mê trong trí tưởng tượng của mình.

“Người cũng biết vật này mang đến cho mọi người cũng không phải là một đoạn cảm tình tốt đẹp gì, mà là một đoạn nghiệt duyên huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh) vô pháp xóa đi.” Vô Thu Kỳ hướng hắc cười lạnh. “Nói điều kiện của người đi!”

Y đã đáp ứng sự phụ nhất định phải tìm được khối hắc huyết ngọc khác mang về, thế ngôn (lời thề) của mình không thể vi phạm.

“Người là nói muốn dùng vật này nọ trao đổi cái này sao? Chính là ta không muốn cho người nha, người trên giang hồ cũng biết cái này đại biểu điều gì.” Y Lãnh Nguyệt cầm nó đặt ở trước mắt Vô Thu Kỳ, “Làm sao có thể dễ dàng đem nó bán đi, đây chính là vật mà toàn bộ võ lâm nhân sĩ cả đời tha thiết ước mong đó nha.” Tiếp đó lại cầm lại trước mắt mình thưởng thức.

“Người rốt cuộc muốn cái gì?” Vô Thu Kỳ chăm chú nhìn chăm chăm hắc, biết hắc không hắc thực sự để ý vật này, nhưng trực giác nói cho y biết hắc nhất định là muốn đạt được thứ gì đó.

“Ta nghĩ cái này chỉ sợ người giao không được.” Y Lãnh Nguyệt ý vị thâm trường nói.

“Nói đi!” Khẩu khí ra lệnh đối Y Lãnh Nguyệt nói.

“Người —!” Y Lãnh Nguyệt hai tay vừa để xuống, lui ra phía sau từng bước, nói tiếp, “Ta nghĩ người nhất định không vì một miếng ngọc lại có thể đáp ứng việc này đi.”

“Ta đáp ứng!” Không có chút do dự nào.

“A... thật không ngờ nha!” Y Lãnh Nguyệt cười cười, “Đường đường ‘Vô song ẩn quân’ lại có thể vì một khối tiểu ngọc vội liền đem chính mình bán đi!”

“Bất quá,” Y Lãnh Nguyệt dừng một chút, “Đây cũng không thể là lập tức xong thủ tục mua bán được, nếu người đồng ý, phải chờ ta xong xuôi chuyện của ta mới có thể đưa nó cho người.”

“Bao lâu?” Y chỉ quan tâm khi nào thì có thể đem vật sư phó lão nhân gia muốn y mang về.

“Sẽ không quá lâu, ta nghĩ không quá ba tháng, hoặc có lẽ sẽ ngắn hơn.”

“Hảo! Xong thủ tục mua bán.” Bản thân một mực tìm kiếm thứ đó nhiều năm như vậy, lúc này tuyệt không thể buông tha.

“Nói như vậy người hiện tại đã muốn là người của ta sao?” Y Lãnh Nguyệt hướng y mở tròng hai mắt.

Người của ta!?

Y lần đầu nghe được cách nói vớ vẩn như vậy, khiến y còn cảm thấy buồn cười.

“Được rồi, điều kiện ta cũng đã đáp ứng. Người cũng đừng nói lời nhảm nữa.” Vô Thu Kỳ không muốn lại nghe lời nói gì buồn cười nữa.

“Ta hảo một nha, người ôm ta ngủ đi.” Đột nhiên Y Lãnh Nguyệt ngáp một cái, liền đem đầu tựa vào trên người Vô Thu Kỳ.

Tiếp theo liền đem tứ chi chính mình như bát cước chương ngư (như bạch tuộc ý) dán chặt lấy Vô Thu Kỳ. Hơi chút động dậy thân thể mình, tìm một vị trí thoải mái ngủ.

Chỉ chốc lát sau, song nhân đang nhắm bỗng mở ra, “Kỳ, ta nói muốn người ôm ta ngủ, ta thật sự rất lạnh a.” Y Lãnh Nguyệt có chút oán trách nói.

Ôm hẳn? Y đôi tay này còn có thể ôm người khác không? Còn có thể sao? Vô Thu Kỳ nghe lời này của Y Lãnh Nguyệt liền xuất thần mà nghĩ đến nhiều thứ.

“Người làm sao vậy?” Nhìn thấy Vô Thu Kỳ không có động tĩnh gì, Y Lãnh Nguyệt vươn tay cách lớp y phục ở trên ngực y vẽ loạn mấy vòng.

Cảm thấy Y Lãnh Nguyệt đang khiêu khích y, Vô Thu Kỳ một cái nắm chặt cái tay đang nghịch ngợm này.

“Người biết mình đang làm gì không? Cẩn thận ngoạn hóa tự phần đấy”. (chơi với lửa có ngày chết cháy) Cư nhiên như thế to gan dám trêu chọc y? Gia hỏa này thực sự là không “Đáng yêu”!

“Oa, chẳng lẽ người biết hai đại nam nhân làm như thế nào sao?” Nghe y nói như vậy Y Lãnh Nguyệt không khỏi hưng phấn kêu lên.

“Hai nam nhân làm như thế nào? Chẳng lẽ người có long dương chi hảo (chuyện tốt) sao? Vô Thu Kỳ cau mày nhìn hẳn.

“Không có a, chỉ là đã từng yêu thích.”

Đã từng thích... Bây giờ cũng là cái gì?

Theo những lời này, Vô Thu Kỳ đột nhiên cảm thấy được ánh lửa trước mắt tựa hồ dần mờ hồ, ký ức ở chỗ sâu thẳm lại lặng lẽ hiện lên, giống như quay về lúc kia khiến mình lần đầu biết đến cảm xúc yêu thương ân ái ái ái.

“Kỳ, hôm nay cũng không cần phải ở đây luyện tập như vậy.” Một thanh âm quen thuộc từ phía sau mình truyền đến.

“Không được, sư phụ đã nói, hôm nay nhất định phải luyện năm lần mới được.” Xoay người nhìn sư đệ thanh tú trước mặt như đang làm nũng với mình, Vô Thu Kỳ ngoài mặt không có gì, nhưng tâm thì đang đập thình thịch.

Hơn nữa, gần đây ánh mắt sư đệ nhìn mình có điểm không giống với lúc trước, có nhiều lần hẳn đều giống như muốn cùng mình nói cái gì đó, nhưng lại luôn đỏ mặt nửa ngày, lời đều không nói ra.

“Vậy được rồi, bắt đầu thôi.” Người trước mắt giờ lên kiếm, bày ra trận thế.

Tục ngữ nói đao kiếm tương giao, nếu không cẩn thận liền có thể xảy ra sự cố.

Lúc này hai người đã từ mặt đất nhảy lên trên cây cao bách trượng (trăm trượng) cùng luyện tập.

Luyện đến phần cuối, Vô Thu Kỳ dùng lực một chiêu đâm tới, đối phương vội vàng tránh, nhưng không nghĩ tới một chút không chú ý, chân duỗi ra lại đạp lên khoảng không. Ngửa người nhưng trọng tâm lại bất ổn, mắt thấy gần như sắp rơi xuống.

“Tiêu...!” Vô Thu Kỳ cấp bách thu tay lại, nhảy tới, không chút suy nghĩ một phen ôm lấy hẳn, nương gió mà chậm chậm hạ xuống.

Người trong lòng vẫn còn có phần kinh hãi, nhìn chằm chằm người ôm lấy mình.

“Tốt rồi, sư đệ, không có việc gì.” Chờ hai người chạm đất, Vô Thu Kỳ đã túa một phen mồ hôi lạnh, cúi đầu trấn an người trong lòng.

Chính là hẳn động cũng không động, một đôi nhân tình mờ mịt mà nhìn mình, khuôn mặt hồng hồng mê người nói không nên lời.

Cũng không biết bản thân đang làm cái gì, lại có thể cúi đầu tới gần hẳn.

Chậm rãi, miệng đã tiến gần đến đôi môi đỏ mọng khát cầu từ lâu kia. Nhắm mắt lại, cứ như vậy hôn tới.

Chung quanh hết thảy đều yên tĩnh nghe không thấy một chút âm thanh nào, giống như thời gian ở một khắc này liền đã ngừng lại.

Bất quá đây chỉ là hôn nhẹ mà thôi, chờ Vô Thu Kỳ rời đi đôi môi kia liền hồi hận.

“Sư đệ, ta, ta... ta không phải cố ý.” Mở to mắt phát hiện nhân nhi trong lòng cũng đang trừng to mắt nhìn mình, Vô Thu Kỳ nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Người trong lòng không nói gì thêm, chính là xoay người cười trên người y.

“Vậy ngươi sẽ phải đối với ta chịu trách nhiệm!” Nói xong câu đó, liền chủ động hôn Vô Thu Kỳ vẫn còn chưa rõ ràng ý tứ trong lời nói kia.

“Kỳ, ta rất thích ngươi.” Theo câu này đã nói rõ, tưởng niệm chôn dấu dưới tận đáy lòng giống như nước lũ phá vỡ đê mà tất cả đều tuôn trào.

Ngay khi đôi môi mềm mại lần nữa tiếp xúc, thì lý trí của Vô Thu Kỳ cũng đã hoàn toàn sụp đổ.

Hai tay gắt gao ôm người trong lòng, sâu sắc mà mãnh liệt hôn hân.

Kiểm từ lâu đã không biết ném đi nơi nào, tại đây trong một mảnh rừng cây rậm rạp, chỉ có hai người quần áo không chỉnh tề ôm nhau một chỗ cùng với những tiếng rên nhẹ đứt quãng.

Cứ như vậy, ở tại nơi này, tam nguyệt (tháng ba) xuân tình phơi phới, hai thiếu niên mười bảy mười tám tuổi liền lâm vào vực sâu tình ái.

Biết rõ tình cảm này khắp thiên hạ không thể dung thứ, biết điều này đối với chính mình cùng Tiêu là bất hảo, nhưng mà vẫn tái diễn một lần lại một lần.

Rốt cuộc sau khi bị sư phụ phát hiện chuyện của hai người, chính mình quyết định rời đi Tiêu, trả lại cho hân một cuộc sống bình thường hân là nên thuộc về hân.

Vì thế bản thân bắt chấp Tiêu đau lòng giữ lại, liền ly khai địa phương tràn ngập quá nhiều đoạn tình cảm kia, giúp sư phụ tìm kiếm hắc huyết lệnh.

Mà Tiêu cũng bởi vậy bị sư phụ đưa lên Hoa Sơn, trở thành đệ tử phái Hoa Sơn.

Nhưng là hiện tại cái gì cũng đã thành chuyện cũ, năm đó đối với Tiêu mọi việc hết thảy là một sai lầm, một sai lầm a.

Vốn cho là nhiều năm như vậy chính mình sẽ sớm đã quên. Không! Phải nói là không muốn nhớ lại đoạn tình thương tổn lẫn nhau này, không nghĩ đến vẫn có một ngày còn nhớ tới.

Suy nghĩ dần dần trở lại trong hiện thực.

Nhìn nhìn người trong ngực.

Thật không ngờ chính mình còn đang suy nghĩ thì Y Lãnh Nguyệt đã ngủ.

Nếu như, y từng tự nói với mình rằng, nếu có một ngày y lại sẽ yêu một người, như vậy, y sẽ không đối với người đó (*) giống như đối với Tiêu, bất kể như thế nào cũng nhất định cùng người đó đi đến ngọn ngành cuối cùng, bởi vì y thật sự hiểu rõ cảm giác bị ném bỏ cùng nói không thật lòng là có biết bao nhiêu đau xót.

Nhìn thấy nguyệt quang ngoài động, hai tay bất đắc dĩ ôm lấy Y Lãnh Nguyệt.

Dường như đã lâu không có như vậy, một cảm giác quen thuộc lập tức dâng lên.

Mũi bắt giác dựa vào trên mái tóc đen có phần tỏa ra khí mềm mại của hân, hít lấy mùi hương nhàn nhạt trên người hân, dần dần chìm vào mộng cảnh.

Sáng sớm, một mặt dương quang chói mắt chiếu vào sơn động.

“Kỳ, ngươi tỉnh!” Y Lãnh Nguyệt thấy Vô Thu Kỳ tỉnh lại liền cau mày, “Trời đã sáng, ta đói bụng.” [suốt ngày chỉ biết ăn .=.]

“Để ta dậy đã, ngươi hảo nặng!” Chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt vẫn đang dựa vào trên người Vô Thu Kỳ không nhúc nhích.

“Nga, được rồi, ta cũng nên đứng dậy.” Hướng y thè lưỡi, đứng dậy ly khai Vô Thu Kỳ.

Rửa mắt chải đầu xong, hai người rời sơn động, đi tới một tòa trấn nhỏ.

Theo đề nghị kiên quyết của Y Lãnh Nguyệt, bọn họ liền vào ngồi xuống trong một tiểu ***, gọi một ít màn thầu cùng nước uống.

Nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt nuốt vào cái màn thầu thứ năm, Vô Thu Kỳ liền giả bộ làm vẻ mặt không biết hấn.

Tuy rằng mỗi lần ăn uống đều là nghiêm trọng mà phá hư hình tượng một mỹ thiếu niên của Y Lãnh Nguyệt. Nhưng là Y Lãnh Nguyệt đối với điều này hoàn toàn không có điều cố kỵ, chỉ là khiến người một bên nhìn đến thở dài a.

Đang lúc bọn họ ăn thì một đại bang (nhóm người) tay cầm binh khí đi qua bên cạnh bọn họ, vội vàng hướng phía Đông mà đi.

“Tiểu nhị.” Đang ăn bánh mì Y Lãnh Nguyệt đột nhiên kêu một tiếng.

“Ai, khách quan, ngài có chuyện gì?” Điếm tiểu nhị lập tức chạy đến trước mặt Y Lãnh Nguyệt.

“Những người kia là muốn đi đâu thế a?” Y Lãnh Nguyệt nghiêng đầu hỏi.

“Ngài không biết sao? Bọn họ là muốn đi Tử Hà Sơn tham gia võ lâm đại hội. Ngày mồng chín đầu tháng sáu là ngày võ lâm đại hội ba năm một lần tổ chức nha.”

“Tử Hà Sơn sơn trang muốn mở võ lâm đại hội?” Có chút giật mình nghe được tin tức này. Bất quá trong tay Y Lãnh Nguyệt đột nhiên như có ảo thuật liền xuất hiện một thỏi ngân tử (bạc), ở trước mặt *** tiểu nhị lắc a lắc.

“Tử Hà Sơn ở phía đông bản trấn, cách nơi này năm mươi dặm (=1/2 km). Trên núi có Tử Hà sơn trang, sơn trang Trang chủ Liễu Dật Phi chính là người tốt a. Thường thường cứu tế người nghèo, trừ cường phù nhược (trừ cường bạo giúp đỡ kẻ yếu), được xưng là ‘Liễu thanh công’, võ lâm đại hội này...” Nhìn thấy bạc trong tay Y Lãnh Nguyệt, *** tiểu nhị đem tất cả những gì hấn biết đều nói cho Y Lãnh Nguyệt.

“Liễu Dật Phi?” Đã lâu không gặp. Y Lãnh Nguyệt khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Không có chuyện của ngươi nữa, ngươi đi xuống đi.” Nói xong đem thỏi bạc ném cho *** tiểu nhị.

“Kỳ, chúng ta cũng đi ngoạn (chơi) đi.” Quay đầu, Y Lãnh Nguyệt đưa tay kéo góc áo Vô Thu Kỳ.

“Ngwatan cái gì?” Biết rõ trong lòng Y Lãnh Nguyệt nghĩ cái gì, nhưng y vẫn giả bộ không biết.

“Đi Tử Hà Sơn a, nơi đó không phải mở võ lâm đại hội sao? Nhất định rất náo nhiệt, Ta hảo muốn đi nha.” Nhìn bộ dáng này của Y Lãnh Nguyệt giống như một tiểu hài tử ham chơi đang cầu xin được xuất môn.

“Ta không thích náo nhiệt.” Vô Thu Kỳ một hơi liền cự tuyệt hấn.

“Chúng ta đây liền đứng yên lặng ở nơi đó a, còn ngươi có thể không cần lên tiếng, hết thấy đều giao cho ta là được rồi, cứ quyết định như vậy đi.”

Dù sao hấn cũng không nghe mình nói. Ta có thể không cần lên tiếng? Chẳng lẽ mình là người câm sao? Vô Thu Kỳ nhìn nhìn hấn, nếu hấn thích chính mình cũng liền theo hấn vậy, chỉ là trên mặt vẫn là lạnh như băng.

“Kỳ, được rồi, cùng đi chứ. Dù sao ngươi lại không phải thiết thời gì, hơn nữa nơi đó nhất định có nhiều đồ ăn ngon, lại không cần trả tiền, ta thích nhất chuyện tốt như vậy!” Ha Ha... Y Lãnh Nguyệt vui vẻ cười.

Trong nháy mắt, nụ cười khuyên quốc khuyên thành khiến Vô Thu Kỳ nhìn cũng có chút ngẩn ngơ.

Nghĩ lại, thật không biết hấn vì muốn xem náo nhiệt hay là muốn được ăn miễn phí. Nếu như anh hùng hảo hấn nghe được hấn nói được lời này, chỉ sợ ngay cả hàm đều không khép lại được.

Rốt cuộc Vô Thu Kỳ bị Y Lãnh Nguyệt kéo đi đến Tử Hà sơn trang.

Dọc theo đường đi, bọn họ thỉnh thoảng cũng thấy nhân sĩ vô lâm đến Tử Hà sơn trang. Càng gần đến Tử Hà sơn trang thì người tới càng nhiều.

Khi bọn họ đi vào chân núi Tử Hà Sơn, khách *** nơi đó đều kín hết chỗ, tất cả mọi người đều là chờ đợi ngày tổ chức vô lâm đại hội.

Y Lãnh Nguyệt không có đi tìm khách ***, mà là tiếp tục cùng Vô Thu Kỳ lên núi. Không mất bao nhiêu thời gian, liền đi đến trước đại môn Tử Hà sơn trang.

Thật sự là một tòa sơn trang hảo khí phái a, hai cánh đại môn màu đỏ thẫm in vào mắt, bốn chữ lớn vàng óng “Tử Hà Sơn Trang” hiện lên trước mặt bọn họ.

Y Lãnh Nguyệt đi trước gõ môn. Chỉ thấy một tiểu cô nương mở cửa ra, lúc này Vô Thu Kỳ mới tới bên cạnh Y Lãnh Nguyệt.

“Vị đại hiệp này tìm ai? Nếu tới tham gia vô lâm đại hội thỉnh ngày mai lại đến.” Cô nương thực có phép tắc nói xong.

“Ta tìm trang chủ của các người,” Y Lãnh Nguyệt từ trên người lấy ra một ngọc bội tinh xảo phóng tới trước mặt nàng. “Này, người chắc cũng thấy qua đi. Đi nói trang chủ nhà các người Y Lãnh Nguyệt ta đến đây.”

Cô nương kia vừa nhìn thấy ngọc bội màu tím kia biểu tình có phần giật mình, giống như cảm thấy được cái gì đó.

“Ngài chờ, ta đi thưa bẩm chủ nhân nhà chúng ta.” Nói xong nàng xoay người khép lại môn.

Một lúc sau, môn lại mở, vẫn là cô nương kia.

“Chủ nhân nhà chúng ta xin mời hai vị, thỉnh.”

Xuyên qua tầng tầng đình viện, đi vào nội sảnh. Vô Thu Kỳ nhìn xung quanh nơi này cùng hoàng cung so ra còn hơn, nghĩ thầm chủ nhân nơi này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Hai vị xin chờ một chút, chủ nhân nhà ta lập tức sẽ tới.” Nàng lui ra ngoài, chỉ để lại hai người bọn họ.

“Người tại sao biết chủ nhân ở đây?” Vô Thu Kỳ càng ngày càng cảm thấy Y Lãnh Nguyệt người này thật không đơn giản, cả người tràn ngập thần bí.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Y Lãnh Nguyệt đối với y cười đến thực quỷ dị.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Tử Hà sơn trang Trang chủ đã tới.

“Lãnh Nguyệt, sao người lại ở đây?” Chỉ thấy một nam nhân mặc lục y đi tới trước mặt Y Lãnh Nguyệt, bây giờ Vô Thu Kỳ mới nhìn thấy được diện mạo người kia.

Diện mạo người nọ so với Y Lãnh Nguyệt có hơn chứ không có kém, nếu nói Y Lãnh Nguyệt là tuần mỹ và lại tràn ngập linh khí (linh hoạt), thì vị trang chủ này chính là trời sinh tôn quý, không ai bì nổi.

“Vị này chính là...” Liễu Dật Phi tiến tới đại sảnh liền thấy Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ, vẫn còn đang tò mò Y Lãnh Nguyệt như thế nào lại đi cùng một người lạ nì.

“Nga, ta giới thiệu a, y gọi Vô Thu Kỳ, hiện tại đã là người của ta.” Y Lãnh Nguyệt ôm cánh tay Vô Thu Kỳ không chút nào thẹn thùng nói xong.

Đối với lời Y Lãnh Nguyệt, Vô Thu Kỳ cũng không có biểu tình gì, vì khối hắc huyết ngọc kia y cũng đã tự bán mình rồi.

“Đây chính là Đại sư huynh của ta Liễu Dật Phi.” Y Lãnh Nguyệt đối Liễu Dật Phi cười cười.

“Người là đệ đệ Vô Mộ Kỳ!? ‘Vô song ẩn quân’ trong truyền thuyết kia? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Hân hạnh gặp mặt!”, Liễu Dật Phi đối với y gật đầu, sau đó cười nói “Đối với Lãnh Nguyệt tốt một chút a, tim của hắn thật rất yếu ớt.”

“Đại, Sư, Huynh! Làm sao người có thể nói người ta như vậy?” Y Lãnh Nguyệt lớn tiếng hướng Liễu Dật Phi gào lên. “Chuyện của ta cùng y Đại sư huynh không cần quan tâm.”

Không biết tại sao nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt mặt mày hớn hởi cùng người nam nhân này thân cận như thế, Vô Thu Kỳ có cảm giác không được thoải mái. [ái, ghen a=))]

“Đại sư huynh, chúng ta đi Tử Nguyệt Hiên nghỉ ngơi, ta hảo một a.” Y Lãnh Nguyệt một bên ngáp, một bên lôi kéo tay Vô Thu Kỳ hướng phía trong đình đi tới.

“Còn có, chờ một lát hãy đem cơm chiều đưa tới. Ta còn cần ngủ một chút. Còn về Kỳ, người xem rồi tự lo liệu đi.” Lúc sắp đi ra khỏi môn Y Lãnh Nguyệt đột nhiên quay đầu đối với Liễu Dật Phi nói, nói xong liền quay đầu đi ra ngoài.

Dẫn theo Vô Thu Kỳ xuyên qua từng đạo hành lang gấp khúc, đi vào một tòa lầu các tứ giác song tầng, một tấm bảng hồng mộc (gỗ lim) gắn ở trên cửa, mặt trên dùng chu sa tử sắc (đỏ thắm màu tím??) viết ba chữ to —— Tử Nguyệt Hiên.

Đẩy ra đại môn, sau đó đóng kỹ. Y Lãnh Nguyệt kéo Vô Thu Kỳ trực tiếp đi hướng lầu hai.

Vô Thu Kỳ cũng tùy ý hần lôi kéo mình.

Vào cửa, Y Lãnh Nguyệt đem Vô Thu Kỳ kéo đến bên giường.

“Ta muốn đi ngủ, người nằm xuống đi.” Bất quá những lời này nghe thật là khó hiểu nha.

“Không phải người buồn ngủ sao? Như thế nào nói ta nằm xuống?” Vô Thu Kỳ nhìn hần tò mò.

“Ta đương nhiên buồn ngủ a, có điều giường thực cứng, chính là có người thì sẽ không giống nhau.” Nói xong hần đem Vô Thu Kỳ đẩy ngã, leo đến trên người y, tìm một vị trí thoải mái mà ngủ.

“Người... Người là đem ta trở thành...!?” Vô Thu Kỳ hướng hần gào thét.

“Người đừng nháo, ta muốn ngủ.” Nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Vô Thu Kỳ như thế nào cũng không ngờ mình cũng có ngày bị đối xử như thế này. Xem ra Y Lãnh Nguyệt đã đem y thành cái gối ôm thật to rồi.

Nhưng là cũng chạy gần năm ngày đường, Vô Thu Kỳ cũng có chút cảm thấy mệt mỏi.

Hai tay đan chéo sau ót, tùy ý Y Lãnh Nguyệt dựa vào trên người, liền chợp mắt. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Không biết qua bao lâu, trong mơ hồ Vô Thu Kỳ giống như nghe được tiếng đập cửa, y liền mở mắt.

“Đồng, đồng, đồng”. Đích thật là tiếng đập cửa.

Nhẹ nhàng đẩy ra Y Lãnh Nguyệt, Vô Thu Kỳ muốn đứng dậy đi mở cửa, ai ngờ một cánh tay Y Lãnh Nguyệt đã giữ chặt lấy góc áo của y không buông.

Khẽ gỡ ra tay hần, đem một góc mền nhét vào trong tay. Y Lãnh Nguyệt ôm mền như cũ ngọt ngào mà ngủ.

Vô Thu Kỳ xuống lầu mở đại môn, thấy mười mấy nha hoàn đứng thành hàng, mỗi người trong tay đều bưng đồ ăn.

Xem ra sư huynh của hần thực hiểu rõ khẩu vị của hần nha, lại có thể đưa tới nhiều đồ ăn như vậy.

“Vào đi. Đặt ở trên bàn, sau đóng cửa kỹ lại, hần còn đang ngủ.” Sau khi phân phó xong Vô Thu Kỳ lại lên lầu, tiến đến căn phòng kia.

Đẩy cửa ra, biết hần còn đang ngủ, bất giác cước bộ cũng nhẹ đi rất nhiều. Chậm rãi đi đến bên cạnh hần. Nhìn về mặt Y Lãnh Nguyệt ngủ. Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa hình thể mảnh khảnh, thật sự là giống như tiên tử từ trên trời lạc xuống phàm gian, không gì sánh được.

Chính là, mí mắt nhắm chặt này, lông mày hơi nhíu tựa hồ là ám chỉ hần đang bị tra tấn trong mộng.

Ngay sau đó, một tay nghĩ muốn vuốt lên khuôn mặt Y Lãnh Nguyệt. Lúc vừa mới chạm vào làn da, Vô Thu Kỳ đột nhiên ý thức được mình thất thố.

Y, y làm cái gì vậy? Đi sờ mặt một nam nhân!?

Rốt cuộc vừa chạm đến lại đổi thành nhẹ vỗ vỗ.

“Y Lãnh Nguyệt, dậy đi.”

“Àn...” Gạt tay Vô Thu Kỳ, Y Lãnh Nguyệt trở mình một cái ôm lấy mền, tiếp tục giấc ngủ của hắn.

“Mau, ăn cơm đi.” Vô Thu Kỳ kéo lại kéo hắn.

Nghe nói như thế Y Lãnh Nguyệt cuối cùng mở mắt, ngồi dậy.

“Thơm quá a, xem ra là cơm chiều đã đưa tới, ta thật đói bụng, ta muốn đi xuống ăn.” Không thể nghĩ được hiện tại Y Lãnh Nguyệt cư nhiên có thể thần thái sáng láng, căn bản không giống bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ.

Nói xong hắn liền nhảy dựng lên, một đường nhảy nhót đi xuống lầu. [nuôi Nguyệt tốn cơm quá]

“Kỳ, người cũng mau đi a.” Một bên xuống lầu một bên kêu Vô Thu Kỳ.

Đến khi Vô Thu Kỳ xuống lầu, đã bị cảnh tượng một đồng chén đĩa trống không trên bàn ở trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người. [ta đang tưởng tượng cảnh Nguyệt bưng hết đồ vào mồm không cần nhai =.= cái dạ dày hảo đáng sợ nha]

Nhưng mà một lát sau, vẫn thấy chỉ còn lại hai đĩa món ăn.

“Người đem một ít phần của ta cũng đã ăn sao?” Vô Thu Kỳ nhìn hắn, bất đắc dĩ cười.

“Ta giữ lại cho người, người không thấy sao?” Y Lãnh Nguyệt chỉ vào hai đĩa thức ăn bởi vì trước khi Vô Thu Kỳ đến mà suýt chút nữa muốn vào trong bụng mình.

“Còn hai đĩa thức ăn? Chỉ sợ không đủ lắm.” Vô Thu Kỳ hướng về phía Y Lãnh Nguyệt chậm rãi đi tới.

“Ta ăn cơm chính là chưa từng có thói quen lưu lại đồ ăn cho người khác, người chính là người đầu tiên được ta đặc biệt chiếu cố như thế nha.”

“Nói như vậy ta hẳn là nên cảm thấy vinh hạnh phải không?” Đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

“Đương nhiên, có thể tìm một người được ta đối xử tốt như vậy thì người đã có phúc khí tu luyện lâu năm đấy.” Y lãnh Nguyệt không biết “Xấu hổ” nói.

“Ta cảm thấy phi thường ‘Vinh hạnh’, có phải hay không muốn ta làm chút gì đó cho người?” Nhiều năm không có nói chuyện thoải mái như vậy, Vô Thu Kỳ liền phụ họa theo hắn.

“Vây hôn ta một chút đi, có thể ném món ăn thơm ngon này nha.” Y Lãnh Nguyệt lơ đãng nói, nhưng Vô Thu Kỳ nghe xong lại có chút lặng đi.

Hôn một người, hẳn không phải là tùy tiện có thể nói ra khỏi miệng, hẳn là yêu thích sâu sắc tự ở trong tâm mới nói ra được.

Y đã hôn qua một người, một người mà y yêu thật sâu đậm. Cho nên, y hiểu.

“Thế đổi lại để ta hôn người đi.” Nhìn thấy Vô Thu Kỳ biểu hiện ngẩn ngơ, Y Lãnh Nguyệt đem môi mình tiến tới.

Lúc cánh môi mềm mại ảm áp kia của Y Lãnh Nguyệt chạm vào môi Vô Thu Kỳ, không nghĩ tới ký ức ngày trước lập tức toàn bộ hiện ra.

”Tiêu...” Hốt hoảng đem người trước mắt trở thành người mà bản thân từ lâu đã không còn có được, thấp giọng hô lên.

Dường như là mất đi không chế, hai tay đem Y Lãnh Nguyệt ôm trong ***g ngực mình, nguyên bản chỉ là một hành động đùa giỡn liền trở nên sâu sắc.

Đầu lưỡi Vô Thu Kỳ xâm nhập trong miệng Y Lãnh Nguyệt, không ngừng mút vào, cùng đầu lưỡi hần dây dưa, thóa dịch (nước bọt) không chế không được mà xuôi theo khóe miệng chảy xuống. Chảy hướng xuống cái cổ trắng nõn động nhân của Y Lãnh Nguyệt.

Vô Thu Kỳ cũng hôn theo đó hạ xuống, dần dần đến chiếc cổ mẫn cảm của hần. Lúc Vô Thu Kỳ đang muốn tiếp tục, Y Lãnh Nguyệt đột nhiên từ trên người y nhảy xuống.

“Kỳ, ăn nhiều quá sẽ tổn hại dạ dày nha.” Y Lãnh Nguyệt xoay người lại đối Vô Thu Kỳ đang giật mình cười nói, “Ta muốn lên lầu.” Y Lãnh Nguyệt không để ý “Nhiệt tình” của Vô Thu Kỳ, giống như tiểu hài tử đầy sức sống mà đi lên lầu, tiếng cười vui vẻ tràn ngập cả căn phòng.

Nhưng mà, Vô Thu Kỳ vẫn ngốc ngốc ngồi đó lại lâm vào trầm tư.

Thực sự có phần kinh ngạc chính mình lại kìm lòng không được làm ra chuyện như vậy, lại có thể sai lầm đem hần trở thành Tiêu, chẳng lẽ hiện tại mình vẫn là như thế không bỏ xuống được sao?

Vậy đối với Y Lãnh Nguyệt bản thân lại là loại tâm tình nào đây? Vì sao đối với hần làm ra cái chuyện thất thố như vậy?

Lão Thiên thể nào lại khiến y gặp gỡ chuyện như thế chứ, gặp phải hai người xuất sắc như vậy ni? Nhưng đều là nam nhân!

Cuộc đời của mình liền không cách nào hạnh phúc nữa sao?

Thật sự là không nói được gì, chỉ có thể hỏi thương thiên.

Trong lúc đó, tịch dương đã cũng đã rõ ràng, Y Lãnh Nguyệt đứng ở phía trước cửa sổ, đối diện với tịch dương. Tóc dài bởi vì gió thổi mà từng trận phiêu động, quang mang hỏa hồng (ánh sáng đỏ rực) chiếu trên người hần, lúc này Y Lãnh Nguyệt giống như là một pho tượng cao quý, không thể chạm đến.

Lac nhạt điểm hồng (chiều tà đỏ tươi) bao vây lấy hần, tựa hồ trên người hần tản mát ra một loại tàn khốc lãnh đạm như huyết.

Đến khi Vô Thu Kỳ lên lầu tìm Y Lãnh Nguyệt liền nhìn thấy một cảnh này.

Tuy rằng khoảng cách là gần như thế, nhưng y lại cảm thấy Y Lãnh Nguyệt dường như đang đứng ở một địa phương mà y không thể chạm đến.

Trên người hần phát ra loại không khí nhàn nhạt như huyết đã khiến không khí xung quanh đông cứng lại, bất luận kẻ nào cũng không thể xâm nhập được cái thế giới kia của hần.

Hần lúc này cùng với bình thường tuyệt không giống nhau! Nguyên lai hần cũng có một mặt như vậy, nhất định là do sự tình ở trong mộng hành hạ hần mới khiến hần biến thành dạng này đi.

Ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, liền thấy được vật ở bên giường.

Ngay sau đó...

Một trận tiêu thanh (tiếng tiêu) du dương uyển chuyển vang lên ở sau lưng Y Lãnh Nguyệt.

Y Lãnh Nguyệt không có xoay người cũng không nói gì, chính là lẳng lặng nghe.

Dần dần, không khí chung quanh giống như lưu động, cảm thấy được Y Lãnh Nguyệt biến hóa, không phải là cảm giác không thể chạm đến như vậy nữa.

Một khúc cuối cùng kết thúc, Vô Thu Kỳ đi đến bên cạnh Y Lãnh Nguyệt cùng hần đứng sóng vai.

“Lưu thủy lạc hoa vô vấn xử, chích hữu phi vân, nhiễm nhiễm lai hoàn khứ. . . (*)” Vô Thu Kỳ ngâm tụng (như ngâm thơ đấy)

(* Nước chảy hoa rơi không hỏi chốn, chỉ có mây bay, từ từ đến lại đi...)

“Ha ha... Người cư nhiên cũng biết niệm từ (đọc thơ)?” Y Lãnh Nguyệt cười khê cắt ngang y, tiếp đó hần quay đầu nhìn về phía về mặt không có bất luận biểu tình gì của Vô Thu Kỳ, “Kỳ, tùy tiện cầm vật của

người ta là không được nga, đây chính là bảo bối của ta.” Từ trong tay Vô Thu Kỳ lấy qua chiếc tiêu kia mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Thấy hấn trân trọng chiếc tiêu này như thế, trong lòng không khỏi có phần nghi hoặc.

“Người cũng thổi tiêu sao?” Bảo bối này, nghĩ đến nhất định là vật tâm ái của hấn.

“Không a, nhưng là ta thích.” Trả lời ngắn gọn rõ ràng, sau đó đem đầu tựa vào trên vai Vô Thu Kỳ, “Kỳ, người biết không? Biết một người mất đi hết thấy mọi thứ thì sẽ là loại cảm thụ thống bất dục sinh (đau khổ tột cùng) như thế nào không?” Từng chữ từng chữ chậm chậm nói ra, “Cái gì cũng không thể nghĩ, nghĩ đến liền chỉ có một từ ‘Tử’.” Một chữ cuối cùng hấn nói ra tuy rất nhẹ, nhưng lại tràn ngập một cỗ cừu hận sâu sắc.

Đây là bởi vì trong giấc mộng hấn cũng phải chịu đựng dần vật sao?

Vô Thu Kỳ không nói gì, chỉ là tùy ý hấn dựa trên vai mình.

Mà Y Lãnh Nguyệt thì nhắm mắt lại, ánh trăng theo phía đông cửa sổ cũng mọc lên.

Đêm yên tĩnh, hai người cứ thế dựa vào nhau.

Nhìn đèn đuốc ngoài cửa sổ, có lẽ cũng không còn sớm. Vô Thu Kỳ muốn gọi Y Lãnh Nguyệt sớm một chút đi ngủ, cúi đầu nhìn người bên cạnh, khóe miệng bất giác hơi hơi nhếch lên, nhẹ giọng nở nụ cười.

Nguyên lai Y Lãnh Nguyệt đã ngủ.

Lúc này vẻ mặt ngủ say của hấn như cũ khuynh quốc khuynh thành, chỉ là không có nhăn lại mày, khiến hấn thoát nhìn yên ổn an tĩnh hơn nhiều.

Thật muốn để hấn cả đời cứ an ổn như thế này, một âm thanh ngay cả y cũng không hiểu rõ từ chỗ sâu trong nội tâm Vô Thu Kỳ truyền tới.

Nhẹ nhàng đem hấn ôm lấy, đi từ từ đến trước giường, lấy ra chiếc tiêu hấn hít sao nắm chặt trong tay, tự mình cũng lên giường đi ngủ.

Kỳ lạ chính là Vô Thu Kỳ mới vừa chạm giường, Y Lãnh Nguyệt liền như biết y tới, liền gắt gao tiến sát lại, leo lên trên người y tìm một vị trí thoải mái mà nằm sắp xuống.

Vô Thu Kỳ nhìn hấn bất khả tư nghĩa (không sao suy nghĩ ý nghĩa), bất quá có thể khẳng định chính là Y Lãnh Nguyệt tuyệt đối không có tính dâm.

Chẳng lẽ hấn đã nhớ kỹ vị đạo của y?

Thói quen của thân thể hấn sao?

Hay là đang trong mộng tìm kiếm sự yên lại?

Mấy vấn đề này Vô Thu Kỳ cũng không biết Y Lãnh Nguyệt khi tỉnh lại sẽ trả lời thế nào, nhưng mà bây giờ nên sớm một chút đi ngủ hơn.

Theo thói quen thân thiết khi ở với hấn, Vô Thu Kỳ mang theo mấy vấn đề nhiều người kia tiến nhập vào mộng đẹp.

Ngày kế, dương quang theo phía đông cửa sổ tiến vào, chiếu lên hai người đang ôm nhau trên giường lớn.

Vô Thu Kỳ đối diện với ngoài cửa sổ bị ánh mặt trời chiếu chói mắt đến tỉnh, cảm giác được một vật đồng tây rất nặng đang áp tại trên người mình.

Cúi đầu vừa nhìn, hóa ra là Y Lãnh Nguyệt đang trốn ở trong ***g ngực mình mà ngủ yên lành.

Ánh sáng bên người chiếu lên trên mặt Y Lãnh Nguyệt xem ra thật động nhân.

Đôi môi đỏ thắm khép chặt lại, dưới lông mày thanh tú, đôi mắt vẫn đang nhắm, lông mi thật dài hơi hơi động, khuôn mặt êm dịu bởi vì bị ép lại mà phồng lên hơi đỏ.

Quả nhiên là mỹ nam tử nha, dung mạo này tuyệt đối không thể so với nam nhân bình thường.

“Y Lãnh Nguyệt, tỉnh, trời đã sáng.” Y động động thân thể của mình, cuối cùng cũng lay tỉnh người đang ngủ trong lòng.

“Ngô...” Y Lãnh Nguyệt phát ra một loại thanh âm vẫn chưa tỉnh ngủ, mơ hồ mở ra hai mắt.

“Vẫn chưa tỉnh sao? ‘Vô lâm đại hội’ người không đi?” Vô Thu Kỳ đối với Y Lãnh Nguyệt vẫn còn không biết thân ở nơi nào nói.

Trong mơ mơ màng màng, vừa nghe đến bốn chữ “Vô lâm đại hội”, Y Lãnh Nguyệt nhất thời thanh tỉnh. [chỉ biết mỗi thức ăn và náo nhiệt =)]

“Không còn sớm ——” Vô Thu Kỳ kéo dài thanh âm,

“A ——?” Lãnh Nguyệt kêu lên kinh động.

“—— nên là đến lúc ăn tảo phạn (cơm sáng).” Vô Thu Kỳ nói xong câu đó rồi rời đi, xem ra đan sàng(giường đơn) cũng sắp bị nhân thần Y Lãnh Nguyệt xuyên thủng.

“Người, —— đi chết đi!” Một cái gối đầu hương Vô Thu Kỳ bay tới.

Nhưng là, Vô Thu Kỳ dễ dàng liền tiếp được.

“Ha... Ha...” Tiếng cười quanh quẩn ở Tử Nguyệt Hiên.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong hai người tới nội sảnh ăn cơm, chỉ thấy Liễu Dật Phi đã ở đó, còn có một nam nhân mà bọn họ không biết cũng đang ngồi.

Thấy y nhìn chăm chăm đồ ăn trong bát Liễu Dật Phi, thế là Liễu Dật Phi liền đem đồ ăn của hắn gấp vào bát người kia, liền thấy y hướng hắn ngọt ngào mà cười một chút.

Chứng kiến cảnh như vậy, Vô Thu Kỳ không khỏi suy nghĩ, người sáng suốt lập tức nhìn ra được quan hệ của bọn họ, chỉ là bọn họ sao có thể như thế? Có thể mục hạ vô nhân (xem như không có ai bên cạnh) mà liếc mắt đưa tình? Chẳng lẽ một chút đều không để ý sao?

Hay là tại ta đã quá để ý, cho nên mới phải mất đi hắn, mất đi hạnh phúc đã muốn trong tay?...

“Các người đã tới, ngồi xuống ăn đi.” Liễu Dật Phi gọi bọn hắn lại.

“Đại sư huynh, mỹ nhân này là ai vậy, người không giúp chúng ta giới thiệu một chút sao?” Y Lãnh Nguyệt chỉ vào người thoát nhìn không phải tầm thường kia nói.

Còn không đợi Liễu Dật Phi nói chuyện, đã thấy người kia hướng Y Lãnh Nguyệt tự giới thiệu.

“Ta gọi là Tổng Bồ Phàm, các người có thể gọi ta là Bồ Phàm hoặc Tiểu Phàm, ta thích nhất xem náo nhiệt, nên mới tới Tử Hà sơn trang. Người chính là Y Lãnh Nguyệt đi,” Về mặt như là ta biết rõ người là Y Lãnh Nguyệt nhìn hắn.

“Di, làm sao người biết ta chính là Y Lãnh Nguyệt? Nga....” Một cái khiêu thanh (tiếng kêu) ngân dài như hàm ý tứ, “Là Đại sư huynh nói cho người đi, hắc hắc...” Y Lãnh Nguyệt nhìn về phía Liễu Dật Phi cười đến thực ái muội, nhưng mà Liễu Dật Phi căn bản không chú ý đến hắn, như cũ cúi đầu ăn bữa sáng của mình.

“Dật Phi hôm qua liền đã nói với ta, người quả nhiên như trong tưởng tượng ta giống nhau, hôm nay chúng ta có thể cùng nhau...” Nói còn không có nói xong, chỉ thấy hai người cùng nhau phá lên cười, “Ha ha a...” Một loại tiếu thanh khiến người mao cốt từng nhiên (dựng tóc gáy). [đồng loại gặp nhau =)]

Xem ra là ác ma gặp được yêu quái, lão thiên chắc cũng phải vì anh hùng hảo hán hôm nay mà toát mồ hôi.

Nghe được tiếng cười sang sảng của Y Lãnh Nguyệt, Vô Thu Kỳ liền đem tầm mắt kéo đến trên người của hắn: Rốt cuộc người là một người như thế nào a?

Trong lòng có thống khổ nhưng khiến người khác không nhìn thấy lại có thể cười vui vẻ như vậy, thế nào lại để ta gặp được người ni?

Vô Thu Kỳ thế nhưng âm thầm quan sát Y Lãnh Nguyệt.

“Người kia là Vô Thu Kỳ sao? Vị kia của người?” Chỉ thấy Tổng Bồ Phàm nhẹ nhàng nói với Y Lãnh Nguyệt, còn dùng tay của y khẽ đụng hấn, khiến cho Vô Thu Kỳ thực có chút ngượng ngùng.

Xem, này chỉ trong thời gian chốc lát hai người liền thành bằng hữu, thật sự là ngư tử ngư gia, mã tầm mã.

“Đừng nói cái này nữa, người nói xem, Đại sư huynh của ta có phải hay không thực ôn nhu a, hấn thật ra là người tốt nha, chính là ngàn vạn lần không nên khiến hấn tức giận, hấn nóng giận thực sự rất khủng khiếp.” Y Lãnh Nguyệt cắn lỗ tai Tổng Bồ Phàm nói.

Liễu Dật Phi ở một bên thấy ái nhân lại cùng một người khác thân thiết như vậy không khỏi cùng lúc nhúu mày, hai người này liền xem bọn họ là người tàng hình sao?

Cuối cùng vẫn là kiềm nén không được, đứng dậy đem eo Tổng Bồ Phàm ôm lấy, bước đi đến Tử Dật các.

Mà Tổng Bồ Phàm cũng không có giẫy dụa, còn đối với Y Lãnh Nguyệt cười cười nói lát nữa đến tìm hấn, sau đó còn hướng nói một câu tái kiến. Xem ra đây đối với Tổng Bồ Phàm hiển nhiên là chuyện thường, gặp tình cảnh nguy cấp nhưng cũng không loạn.

“Tái kiến.” Y Lãnh Nguyệt đối Tổng Bồ Phàm phe phẩy tay.

Hôm nay, Tử Hà sơn trang phá lệ thật náo nhiệt, bởi vì vô lâm đại hội ba năm một lần chính là ở lúc này tổ chức, cao thủ các môn phái đều đến nơi này.

“Vô lâm đại hội ba năm một lần, Tử Hà sơn trang được mời làm nơi tổ chức ta thực sự vinh hạnh. Mọi người đều biết, không rõ nguyên do gì, vô lâm minh chủ nhậm chức năm năm trước liền vô cơ biến mất, cái gì cũng không để lại, kể cả hắc huyết lệnh của Minh chủ. Ba năm trước đây chúng ta mang thái độ chờ đợi mới không có đề cử minh chủ vô lâm mới, mà nay năm năm đã qua, hiện tại các đại môn phái cũng đều đã đến đông đủ, mọi người có thể đưa ra cách nhìn đối với chuyện này, về minh chủ vô lâm, rốt cuộc là tuyển hay không tuyển?” Liễu Dật Phi đối với vô lâm nhân sĩ đang ngồi phía dưới nói rõ ràng.

“Ta nghĩ nên phải đề cử. Quần long không thể không đầu, ban đầu chúng ta còn tưởng rằng minh chủ vô lâm chính là đến nơi nào đó tu luyện, căn bản không có nghĩ đến hấn sẽ mất tích mấy năm.” Người đang nói là bang chủ của Thiết Phủ bang.

“Đúng vậy, rất nhiều bang phái đều phải dựa vào sự công bằng của minh chủ vô lâm mà quyết định, không có người nào lãnh đạo, giang hồ chỉ e sẽ đại loạn.” Chương môn Hải Sơn phái nói tiếp.

“Ta cho rằng bây giờ hấn là nên bầu cử một vị tài đức vẹn toàn để làm yên tâm mọi người trong vô lâm a.” Chương môn nhân phái Hoa sơn Lý Tiêu Dao nói một câu tắt cả mọi người đều nhận định.

“Có thể không có hắc huyết lệnh của minh chủ vô lâm thì phải làm như thế nào?” Chương môn nhân phái Nga Mi hỏi lại.

Cái này xác thực hỏi tới điểm mấu chốt, người nào cũng biết tầm quan trọng của hắc huyết lệnh, có nó là có thể truyền lệnh làm chủ cả vô lâm. Lai lịch của bản thân hắc huyết lệnh cũng rất thần bí, nghe nói bên trong nó ghi lại bí tịch võ học rất sâu xa, cho nên mỗi minh chủ vô lâm có thể có được thời gian ba năm để tìm hiểu điều bí mật trong đó, đáng tiếc hắc huyết lệnh theo sự biến mất của minh chủ vô lâm tiền nhiệm mà cũng tiêu thất.

“Tuy là như thế, nhưng trên thực tế hiện tại hắc huyết lệnh đã tiêu thất ở trên giang hồ. Chẳng lẽ một vô lâm minh chủ còn không so được với một khối kắc huyết lệnh sao?” Lý Tiêu Dao phản bác. Những người này chỉ biết ngu ngốc tuân thủ lạc hậu, nghĩ đến Lý Tiêu Dao ta làm vô lâm minh chủ chính là chuyện sớm muộn, cần cái gì hắc huyết lệnh, trong lòng nghĩ đến càng đắc ý.

“Lão đầu, ta xem ngươi là muốn làm minh chủ vô lâm đến nóng ruột đi.” Không biết từ khi nào Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ đã đi tới phía sau Lý Tiêu Dao, thỉnh linh xuất hiện nói một câu này.

“Sư phụ, là Y Lãnh Nguyệt nha!” Nguyễn Mộng Linh nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt vô cùng cao hứng mà đối với Cừu Hồng Ngọc nói.

“Àn, ta nhìn thấy.” Mặc dù trên miệng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, không biết hấn tới nơi này làm gì, hay là muốn như lần trước vô góp vui.

Sự tình lần trước nghĩ đến cũng thật kỳ quái, ngay cả mình cũng không có thấy rõ bọn họ là như thế nào biến mất, bất quá có thể khẳng định chính là Y Lãnh Nguyệt người này không đơn giản.

“Hắn cũng tới nói này sao?” Nguyên Mộng Linh nháy mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm Y Lãnh Nguyệt, bộ dạng khiến Kha ThiênNam ở một bên liền trong lòng thực không thoải mái.

Bên kia,

“Người không phải đệ tử phái ta, người là ai?” Lý Tiêu Dao xoay người nhìn về phía Y Lãnh Nguyệt nói.

“A –!” Hắn hít vào một hơi, giống như đang được nhìn thấy một vật kỳ trân dị bảo mà mở to hai mắt nhìn.

Bị dung mạo Y Lãnh Nguyệt làm cho kinh diễm không chỉ Lý Tiêu Dao, ở đây trừ bỏ những người đã gặp qua hắn còn lại đều phải chăm chú nhìn chăm chăm Y Lãnh Nguyệt, không có một người nào nhìn về hướng khác.

“Ta và người giống nhau a, là tới tham gia võ lâm đại hội, thuận tiện xem náo nhiệt.” Y Lãnh Nguyệt nói xong còn lắc lắc đầu.

Lý Tiêu Dao lúc này mới lấy lại tinh thần, cảm giác như bị tiểu tử xinh đẹp đến kỳ quái này nắm mũi dẫn đi.

“Đệ tử của phái nào lại như thế làm càn, nói tên của người.” Lý Tiêu Dao nhìn chung quanh một vòng, muốn xác nhận Y Lãnh Nguyệt là thuộc môn phái nào.

“Đại thúc, người đừng dùng ánh mắt hung ác như vậy nhìn chăm chăm người khác nha, không cần tìm nữa, ta không môn không phái.” Y Lãnh Nguyệt như cũ nhàn nhàn nói.

“Vậy người ở đây làm gì?” Lý Tiêu Dao trên mặt không hề giận nhìn lên tiểu tử khuôn mặt tươi cười này.

“Đảm đương minh chủ võ lâm a, các người không phải nói muốn chọn minh chủ võ lâm sao? Ta nghĩ ta cũng có thể tham gia chứ.” Y Lãnh Nguyệt một bộ dạng nghiêm túc làm cho Lý Tiêu Dao cười rộ lên.

“Ha... Ha... Người xác định người có tư cách làm võ lâm minh chủ sao?” Lý Tiêu Dao nhìn hắn lắc lắc đầu.

“Không phải nói ai có hắc huyết lệnh người đó sẽ là minh chủ võ lâm sao? Đúng hay không thưa các chư vị?” Y Lãnh Nguyệt không chỉ là hỏi hắn, mà còn hướng tất cả mọi người bên trong hỏi tới.

Nghe khẩu khí của hắn dường như có hắc huyết lệnh, thế nhưng căn bản không có khả năng, bắt đầu có điểm hoài nghi, nhưng là Lý Tiêu Dao lập tức liền phủ định ý nghĩ này của mình.

“Được rồi, nếu ai hiện tại lấy ra hắc huyết lệnh, chúng ta liền thừa nhận người đó là võ lâm minh chủ?” Hắc huyết lệnh đã theo minh chủ võ lâm biến mất mà tiêu thất, không thể nào xuất hiện được.

“Tất cả mọi người đều cho là như thế?” Y Lãnh Nguyệt cười hì hì hỏi.

“Ta nghĩ ý tứ của mọi người cùng ta hắn là giống nhau đi.” Ở mặt ngoài như là hỏi, kỳ thực chính là ở đây sỹ diện.

Hiện trên giang hồ thực lực phái Hoa Sơn tối hùng hậu, mà võ công Lý Tiêu Dao lại khá cao, năm đó cũng chỉ có tâm pháp của phái Hoa Sơn là không bị đưa đến Bách Mộ cốc, hiện tại chuyện hắn muốn làm là không có người nào dám ngăn trở.

Nhìn thấy mọi người ngầm thừa nhận, Y Lãnh Nguyệt như cũ cười hì hì gật đầu, tiếp theo không chú ý ánh mắt mọi người, quay đầu nhìn Vô Thu Kỳ.

“Kỳ, làm sao bây giờ, ta nghĩ là nhận võ lâm minh chủ khẳng định là phiền chết đi, nhưng mà nhận ủy thác của người khác, ta lại không thể mặc kệ, ai, làm người sao lại mệt mỏi như vậy a, người sẽ không không đồng ý ta đem vật kia lấy ra cho mọi người xem chứ.” Y Lãnh nguyệt ôm cánh tay Vô Thu Kỳ như là tiểu hài tử có chút oán giận nói.

Lời này bị Lý Tiêu Dao một bên nghe được không khỏi có phần kỳ quái, như thế nào lại có người xinh đẹp đến khó tưởng tượng cư nhiên giống như tiểu hài tử, nên không phải nhưng lời vừa rồi chính là trêu chọc hắn sao.

Vô Thu Kỳ dùng ánh mắt ám chỉ hần nên dừng lại, nên chú ý tới tâm tình của các vị ở đây.

“Nga, đúng rồi, ta đã quên đem vật này cho người xem.” Y Lãnh Nguyệt rất lễ phép đối với Lý Tiêu Dao nói, cũng từ trong ngực lấy ra một vật.

Không sai, hần lấy ra đúng là hắc huyết lệnh.

Nhìn thấy hắc huyết lệnh thế nào hiện tại lại ở trước mắt mình, Lý Tiêu Dao cũng không nhìn được ngay gần cả người, muốn đưa tay lấy xem.

“Uy, uy, lão nhân, đây chính là đồ vật của ta, như thế nào người muốn cướp? Ta nghĩ đây là hắc huyết lệnh mà các người nói đến đi.” Y Lãnh Nguyệt ra tiếng ngăn cản hành động của Lý Tiêu Dao.

“Người từ nơi nào lấy được vật này?” Lý Tiêu Dao quả thật vẫn không dám tin vào hai mắt mình.

“Người khác tặng, hần còn muốn ta làm mình chủ đấy? Như thế nào, người cũng muốn làm sao? Nhưng mà hắc huyết lệnh bây giờ là của ta, người sao có thể thành mình chủ vô lâm.” Y Lãnh Nguyệt còn nhún vai tỏ vẻ đáng tiếc.

“Làm mình chủ vô lâm chẳng những cần hắc huyết lệnh mà còn cần võ công cao cường, nhân tài như vậy mới có thể đảm nhiệm, người có thể chứ?” Thực sự không thể thấy một tiểu tử thế này đảm đương chức mình chủ được.

“Người vừa mới không phải nói ai có hắc huyết lệnh là có thể làm mình chủ vô lâm sao? Như thế nào người nói không giữ lời!” Y Lãnh Nguyệt thét chói tai.

“Muốn làm mình chủ vô lâm, dù người có hắc huyết lệnh thì cũng phải có một thân hảo võ công, hần là nên đem hắc huyết lệnh đặt ở chỗ Liễu trang chủ, chờ người được mọi người đồng ý mới xác định người có làm được hay không?” Nhìn bộ dáng hần cũng không giống có bao nhiêu võ công cao thâm, đến lúc đó hắc huyết lệnh còn không phải là chạy không thoát bàn tay Lý Tiêu Dao ta, trong lòng đã sớm có tính toán như ý.

Rõ ràng đây là già mồm át lẽ phải, xú lão đầu, Y Lãnh Nguyệt trong lòng mắng. Bất quá hần vẫn là lắc lắc đầu giả bộ suy nghĩ.

“Ân, người nói cũng đúng. Kỳ, người đến cùng vị đại thúc này đấu qua mấy chiêu, bọn họ liền biết lợi hại của ta.” Y Lãnh Nguyệt đối Vô Thu Kỳ đứng một bên nói.

“Lão nhân, người này là đồ đệ ủa ta, người trước hết cùng y đấu qua mấy chiêu đi, thắng được y thì lại cùng so với ta, cứ quyết định như vậy.” Y Lãnh Nguyệt cũng không quản người khác có đồng ý hay không, cứ vậy mà tự ý chủ trương.

“Cái gì? Người nhượng ta và đồ đệ người đấu? Người quá coi thường lão phu đi, người bao nhiêu tuổi, lại có đồ đệ này?” Lý Tiêu Dao còn chưa từng bị người ta khinh thường như thế, hần lửa giận dần dần bốc lên.

“Làm sao người biết ta không có, hơn nữa ta cũng không có coi khinh người, chính là có một câu tục ngữ ‘Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân’, người so qua sẽ biết.” Y Lãnh Nguyệt còn nhìn như hảo tâm giảng giải.

” Người, người —! !” Hiển nhiên lại bị hần thuyết giáo lại càng làm Lý Tiêu Dao nộ hỏa công tâm.

Nếu như hần gọi mình tới, Vô Thu Kỳ liền đi đến giữa đại sảnh, cũng không thèm nhìn tới Lý Tiêu Dao, giống như chờ đợi hần tiến công, một bộ dạng như thường.

Lần này lại càng chọc giận Lý Tiêu Dao, ngay sau đó hần liền đánh ra một chuồng mãnh liệt, thẳng bức Vô Thu Kỳ, muốn đưa y vào chỗ chết.

Ai ngờ hần căn bản không có đánh tới được Vô Thu Kỳ, ngay cả góc áo của y cũng không đụng đến.

Lý Tiêu Dao tròn mắt, tại sao có thể như vậy?

Không tin mình lại có thể ngay cả một cái góc áo y cũng không đụng tới được, Lý Tiêu Dao lại ra chiêu.

Hạ hơn mười chiêu, Lý Tiêu Dao một đến thở hồng hộc, lại như trước ngay cả góc áo Vô Thu Kỳ đều không thể chạm tới.

Vô Thu Kỳ ở một bên định thần đứng, một chút cũng nhìn không ra y là đang cùng người luận võ.

Rõ ràng, thắng bại đã phân.

“Thế nào, lão nhân, ngươi có thể tâm phục khẩu phục chưa? Không nghe ta nói, chính là tự chịu thiệt. Hiện tại ta chắc đã có thể đảm nhận chức võ lâm minh chủ rồi đi.” Y Lãnh Nguyệt đi đến trước mặt Lý Tiêu Dao đối với hắn nói.

Nói xong quay người hướng Liễu Dật Phi bay tới, nhưng ai biết ngay tại lúc hắn xoay người, Lý Tiêu Dao vẫn chưa từ bỏ ý định đột nhiên nhảy lên, hướng Y Lãnh Nguyệt phát chiêu, muốn dồn hắn vào tử địa, hắn nghĩ đến Y Lãnh Nguyệt nhất định là một tiểu tử không có võ công.

Thế nhưng hắn lại không chú ý đến một người, cho dù Y Lãnh Nguyệt không có võ công, Vô Thu Kỳ cũng không thể không nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt bị tập kích.

Cho nên... Khi Lý Tiêu Dao rất nhanh đến phía sau Y Lãnh Nguyệt, Vô Thu Kỳ đã cấp một chiêu tới. Kết quả hắn phải lui về sau mấy bước, ói ra một ngụm máu lớn, tê liệt trên mặt đất.

Nguyễn Mộng Linh ở một bên thấy một màn như vậy, thật hít một hơi, thiếu chút nữa muốn kêu ra tiếng. Hoàn hảo, người kia đúng lúc xông lên.

Mà Y Lãnh Nguyệt ngay cả đầu cũng không có quay lại, tiếp tục hướng về phía trước. Đi đến trước mặt Liễu Dật Phi, xoay người đối với mọi người trình lên hắc huyết lệnh, liền nói, “Tin các ngươi cũng đã biết võ công của ta như thế nào, hắc huyết lệnh cũng là ta mang đến, như vậy chức minh chủ võ lâm ta liền nhận. Tại đây, ta Y Lãnh Nguyệt cảm tạ các vị.” Y Lãnh Nguyệt đối với bọn hắn lấy tay ôm quyền

“A? Hắn chính là Y Lãnh Nguyệt.” Chỉ thấy mọi người một mảnh hư thanh.

Xem ra lần ở Bách Mộ cốc đã khiến Y Lãnh Nguyệt trên giang hồ có tiếng.

“Tốt lắm, các ngươi có chuyện gì nói nhanh một chút, bằng không ta liền đi.” Sau đó hắn lại về mặt không kiên nhẫn mà nói với bọn họ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, võ công Y Lãnh Nguyệt bọn hắn là không có chứng kiến, nhưng mà Vô Thu Kỳ vừa rồi thực đã khiến cho bọn họ biết mình cùng người ta căn bản không thể so sánh, cho nên Y Lãnh Nguyệt muốn làm minh chủ võ lâm cũng liền không có người nào dám lên tiếng.

Thấy mọi người đều bị lời nói của Y Lãnh nguyệt làm cho ngắc ngứ cả người, Liễu Dật Phi liền tiến lên phía trước nói:

“Ta nghĩ tất cả mọi người sẽ không phản đối vị Y Lãnh Nguyệt huynh đệ làm minh chủ võ lâm đi, huống chi hắn còn giữ hắc huyết lệnh. Như vậy vị trí này sẽ giao cho Y Lãnh Nguyệt, mọi người có ai phản đối không? Thỉnh hiện tại nói ra.” Liễu Dật Phi hướng các vị nhân sĩ hỏi dò.

Chỉ thấy tất cả mọi người không nói lời nào, hắn là thừa nhận minh chủ võ lâm Y Lãnh Nguyệt này.

“Nếu tất cả các vị đều không có ý kiến gì, như vậy Y Lãnh Nguyệt từ hôm nay trở đi chính thức trở thành minh chủ võ lâm, các vị anh hùng hảo hán nếu không có chuyện gì muốn tìm minh chủ thương lượng, vậy thỉnh tự nhiên. Muốn ở lại Tử Hà sơn trang cũng có thể, ta vì các vị chuẩn bị phòng.”

Liễu Dật Phi lời nói uyển chuyển, nhưng cũng là hạ lệnh trực khách, bởi vậy căn bản không có người dám ở tại Tử Hà sơn trang, mọi người đều biết Tử Hà sơn trang đều được gọi là “Quái dị”, nghe nói đến buổi tối lại càng đáng sợ, còn có Quỷ Hồn ở chung quanh du đãng ni.

“Các ngươi đều không có chuyện gì, kia đều trở về đi. Lúc có sự ta tự nhiên sẽ xuất hiện, bất quá ta thấy vị chủ môn Hoa Sơn có thể cũng đã không có biện pháp luyện võ, Hoa Sơn các ngươi chắc nên chọn một chủ môn mới đi, Đại sư huynh các ngươi là ai?” Y Lãnh Nguyệt ánh mắt nhìn về phía Lý Tiêu Dao và đệ tử Hoa Sơn.

“Tại hạ Thư Trọng Thịnh, là đại đệ tử phái Hoa Sơn.” Chỉ thấy một nam tử ngọc thụ lâm phong đứng dậy.

“Không tệ a, người so với hần thoát nhìn còn thuận mắt hơn, thành, người hiện tại chính là tân chủ môn phái Hoa Sơn.” Y Lãnh Nguyệt lập tức liền đem quyền lợi của mình chủ võ lâm này dùng tới.

“Sư phụ ta còn tại vị, ta không thể làm chức chủ môn này.”

Cư nhiên có người lại không thêm làm Chủ môn một phái như vậy, hảo.

“Người xem cái dạng kia còn có thể làm chủ môn sao? Như vậy đi, người cứ xem như là Đại chủ môn là được rồi, chờ sư phụ người hảo liền để các người quyết định.”

“Ta...” Chỉ thấy hần còn muốn nói cái gì đó.

“Ta cái gì ta, chẳng lẽ người ngay cả Đại chủ môn đều không muốn làm?” Người này như thế nào lại ngoan cố không đổi như vậy, “Cứ quyết định như thế đi, đợi cho người chính thức trở thành Chủ môn ta nhất định sẽ tự mình đến Hoa Sơn chúc mừng, được rồi, những người khác thỉnh tự nhiên.” Lời này Y Lãnh Nguyệt là nói cho Lý Tiêu Dao nghe, ý tứ nếu là hần không để cho Y lãnh Nguyệt tuyển người nhậm chức Chủ môn Hoa Sơn thì tức là không nể mặt hần.

Vì thế các lộ anh hùng hảo hán đều tự dẹp đường quay về phủ, không có một người nào lưu lại.

Mà Lý Tiêu Dao còn lại là bị đệ tử hần cấp giúp đỡ trở về.

Ngay tại lúc Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ đi ra cửa, Nguyễn Mộng Linh ở ngoài cửa đợi đã lâu liền tiến đến chào.

“Y Lãnh Nguyệt, không, Y minh chủ, còn nhớ ta không?” Nguyễn Mộng Linh có lẽ nghĩ Y Lãnh Nguyệt chắc đã quên mất nàng.

“A nha, là tiểu Linh nhi a, vừa rồi tại sao ta không có thấy người? Gọi ta Y lãnh Nguyệt là được rồi.” Y Lãnh Nguyệt thấy Nguyễn Mộng Linh liền lộ ra vẻ vui sướng.

“Ta không biết người lợi hại như vậy, lại có thể làm tới minh chủ võ lâm. Còn có ta là tới cảm tạ người giúp chúng ta, ngày đó còn chưa kịp nói người đã không thấy tấm hơi, cho nên ta là tới cảm ơn.” Kỳ thật Nguyễn Mộng Linh là muốn nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt, những điều khác chỉ là bịa ra một cái lý do mà thôi.

“Ai, ta như thế nào không thấy Đại sư huynh của người a, hần không có tới sao?” Y Lãnh Nguyệt thay đổi đề tài.

“Hần cũng tới, ta muốn hần và ta cùng đi chính là hần không chịu, hần ở bên ngoài chờ ta.”

“Đại sư huynh của người thật là một người tốt, nếu người buông tay sau này chưa chắc đã gặp được người nào như hần.” Y Lãnh Nguyệt nghĩ nàng nhất định hiểu được ý mình nói.

“Người...” Nguyễn Mộng Linh muốn hỏi gì đó, nhưng nàng lại không biết phải nói cái gì.

“Ta đã có người yêu thích, người cũng nên biết ai là người thích người, đối với người tốt nhất, đi đi, đừng làm cho hần phải chờ quá lâu.” Y Lãnh Nguyệt như cũ cười nói với nàng.

Nghe hần nói như vậy Nguyễn Mộng Linh trên mặt đã tràn ngập thất vọng, kỳ thật từ đầu đã không ôm bất cứ hy vọng nào.

“Ta... đi đây.” Chỉ thấy Nguyễn Mộng Linh cúi đầu nói một câu sau, quay đầu bỏ chạy, trong chớp lát nhìn thấy có cái gì trong suốt rơi xuống.

“Thương thế của người làm cô nương người ta quan tâm.” Vô Thu Kỳ ở một bên luôn không nói gì, thấy Nguyễn Mộng Linh chạy xa mới nói với Y Lãnh Nguyệt.

“Người ghen?” Y Lãnh Nguyệt cười hì hì quay đầu lại hỏi Vô Thu Kỳ.

“Nói bậy! Ta làm sao lại có thể ăn dấm chua của một nữ nhân!” Vô Thu Kỳ hướng hần tỏ vẻ kháng nghị.

Sau khi kết thúc đối thoại về Nguyễn Mộng Linh, bọn họ liền đi tới nội sảnh. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Buổi sáng tới, đã thấy Tống Bô Phàm ngồi ở trong đó.

“Lãnh Nguyệt, người thật không cho ta mặt mũi a, làm hại ta đều không có cơ hội lên sân khấu, còn có ý thực sự là đồ đệ của người sao?” Tống Bô Phàm chạy đến trước mặt Y Lãnh Nguyệt lôi kéo tay hắn mà nói. Tuy ý không đi ra ngoài, nhưng là ý ở phía sau cũng có nghe nói.

“Người nói đi? Chẳng lẽ ta không nhìn ra được là một người võ công rất cao sao?” Y Lãnh Nguyệt tự nói chính mình tuyet không chút nào đồ mặt.

“Nói thật, người thực sự không giống người có võ công, mà lại giống như thư sinh nhanh nhẹn.” Tống Bô Phàm nói lời đã kích Y Lãnh Nguyệt.

“Lẽ nào người không biết trên giang hồ có một sát thủ dạng thư sinh ư?” Y Lãnh Nguyệt vẫn chưa chịu bỏ qua.

“Nga. người nói là ‘Vô Tình Thủ’ sao? Chả nhẽ, chả nhẽ... người chính là hắn!?” Tống Bô Phàm khoa trương thét chói tai.

“Được rồi, ta chính là... là gạt người đấy. Ta nếu chính là hắn thì đã sớm đem người tiếp cận ta đều tất cả mà giết hết, người còn có thể sống đến bây giờ không? Ngốc tử.” Y Lãnh Nguyệt trêu chọc Tống Bô Phàm.

“Hảo, người gạt ta, cẩn thận ta Tiểu độc tiên liền độc chết người!” Cười hi hi nói xong đồng thời còn làm như thật lấy từ trong lòng xuất ra một cái lọ, mở ra nắp, muốn đem vật bên trong đổ lên trên người Y Lãnh Nguyệt.

“Được rồi! Người nháo đủ chưa, đem vật kia thu lại, đừng ở chỗ này mất thể diện.” Liễu Dật Phi đối với Tống Bô Phàm đang ngoạn rất cao hứng mà lạnh lùng khiển trách, kỳ thật là hắn sợ tiểu tình nhân này lại không cẩn thận có thể gây ra cái đại họa gì bất hảo.

“Ồ... Người ban đầu không cho phép ta đi ra ngoài, hiện tại người, người cư nhiên vì tiểu sư đệ của người mà giáo huấn ta, ta thật đáng thương a.” Vừa nói còn dùng tay áo lau lau nước mắt, “Người gia hỏa này có mới nới cũ, ta muốn ly khai người, ta muốn...” Lời còn chưa nói hết đã bị Liễu Dật Phi lấy nụ hôn thay thế.

“Nói nữa đừng trách ta vô tình.” Liễu Dật Phi làm ra vẻ nói với Tống Bô Phàm.

Chỉ thấy ý liền khôi phục bộ dạng cười hi hi vừa rồi, còn ôm lấy cổ của Liễu Dật Phi.

“Người ôm ta trở về ta sẽ không truy cứu lỗi lầm của người.” Nói xong còn ái muội đối Liễu Dật Phi chớp mắt vài cái.

Sau đó Liễu Dật Phi liền bỏ qua hai người, ôm Tống Bô Phàm quay về Tử Dật các.

“Không nghĩ tới Đại sư huynh to gan như vậy a, bình thường nhìn qua cũng không phải là giống thế đi.” Y Lãnh Nguyệt lẩm bẩm lầu bầu.

Vô Thu Kỳ có chút không rõ ràng, tình huống như vậy hắn là vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trên nhân thể mới đúng, tựa như lúc trước lý do chính mình cự tuyệt Tiêu, nhưng là vì cái gì những người này có thể không đếm xỉa một chút nào.

“Nhìn thấy bọn họ như vậy, người không có gì muốn nói sao?” Thật muốn biết Vô Thu Kỳ sẽ trả lời như thế nào.

“Nói cái gì?” Như là căn bản không hiểu được vấn đề của hắn mà hỏi ngược lại.

“Nghĩ muốn nói bọn họ làm trái thiên lý? Hay bọn họ là không có kết quả? Chỉ cần nhìn vào trái tim mình là sẽ biết, chính người cũng không phải thế sao?” Giống như muốn nhìn thấu đôi mắt ý mà nhìn chằm chằm thật kỹ.

Chính người cũng không phải thế sao?...

“Người cũng thích ta đúng chứ.”

“Ta... Chúng ta không có tương lai!”

“Người thích ta!”

“Không, không, ta không thể thích người.”

“Vì cái gì, chính là ta yêu người!”

“Chúng ta như vậy là trái thiên lý, Tiêu, ly khai ta đi? Không, phải là ta ly khai người.”

“Không...! Kỳ... Người không cần ly khai ta!” Tiếng nói khàn khàn theo chỗ sâu thẳm trong hồi ức truyền lại.

“Kỳ... Người làm sao vậy?” Y Lãnh Nguyệt nhìn thấy y cả người không biết đang ở nơi nào, trên trán đều toát mồ hôi lạnh.

“Kỳ?” Đưa tay xoa cái trán đang chảy mồ hôi của y, muốn giúp y lau qua.

“”Ách –? Y Lãnh Nguyệt người đang làm gì đó?” Không biết vì sao Y Lãnh Nguyệt lại làm thế với mình.

“Người không thấy sao? Ta đang giúp người a. Người làm sao vậy, ra thật nhiều mồ hôi.” Về mặt bất khả tư nghị (lạ lùng) nhìn y, chẳng qua trong lòng cũng minh bạch vài phần.

“Ta không sao!” Phất khai tay Y Lãnh Nguyệt, lạnh lùng nói.

“Tốt lắm, chúng ta cũng trở về Tử Nguyệt tiên đi.” Rồi nhanh chóng lôi kéo y trở lại tiểu viện của mình.

Lên lầu hai, chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt tiếp tục lôi y hướng đến giường.

Không thể nào, sớm như vậy liền muốn ngủ sao?

Vô Thu Kỳ giật mình nhìn hắn.

Nhưng kết quả lại không phải như y nghĩ, mà là —

“Thối một khúc cho ta nghe đi.” Y Lãnh Nguyệt đem chiếc tiêu đeo tại thành giường đưa cho Vô Thu Kỳ.

Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không có hỏi. Hiện tâm tình mình cũng không được hảo như thế.

Tiếp nhận tiêu Y Lãnh Nguyệt đưa cho, Vô Thu Kỳ đi đến trước cửa sổ, tới gần cửa sổ liền thổi lên, trong phút chốc tiếng tiêu uyển chuyển du dương tuôn ra.

Y Lãnh Nguyệt đến sau lưng y, đầu dựa vào bờ vai của y. Hiện tại hắn phát hiện mình giống như rất thích tựa vào bờ vai y, lắng lắng nghe tiếng địch (sáo) trầm bổng êm ái kia.

“Dạ sắc thôi canh, thanh trần thu lộ, tiểu khúc u phường nguyệt ám.

Trúc hạm đăng song, thức thu nương đình viện.

Tiểu tương ngộ, tự giác quỳnh chi ngọc thụ, noãn nhật minh hà quang lạn.

Thủy miện lan tình, tổng bình sinh hi kiến.

Họa đồ trung, cự thức xuân phong diện.

Thùy tri đạo, tự đao dao thai bạn.

Quyển luyện vũ nhuận vân ôn, khổ kinh phong xuy tán.

Niệm hoang hàn, ký túc vô nhân quán.

Trọng môn bế, bại bích thu trùng thán.

Châm nại hà, nhất lữ tương tư, cách Khê sơn bất đoạn.” (*)

Ngoài cửa sổ vẫn là thụ lục hoa hương, diệp động ảnh tà (cây xanh hoa thơm, bóng lá lay động nghiêng nghiêng). Một mảnh yên tĩnh.

Đột nhiên hần thân thủ ôm lấy Vô Thu Kỳ, khiến tiếng địch của y không khỏi dừng lại một chút.

Bất quá cũng không có ảnh hưởng gì, cho nên Vô Thu Kỳ cũng không có dừng

Trong không khí vẫn như cũ đọng lại dư âm du dương. Một khúc cuối cùng kết thúc, còn không có đợi Vô Thu Kỳ mở miệng, Y Lãnh Nguyệt liền ghé vào lỗ tai y nói,

“Ta còn muốn nghe, người tiếp tục thổi một bài đi.”

“Người muốn nghe cái gì?” Vô Thu Kỳ đem tiêu cầm nghiêng ở trong tay quay đầu lại nhìn hần.

“Nghe khẩu khí của người, giống như người cái gì cũng đều biết a.” Đầu ở trên lưng y ma sát.

“Người nói ra a, chỉ sợ người ngay cả một khúc danh cũng không biết thôi.” Trêu đùa hần như thế này tựa hồ làm tâm tình mình cũng trở nên thoải mái.

“Là người nói nha, đến lúc đó người đừng nói người không biết.” Y Lãnh Nguyệt như là giận dỗi nói.

“Người nói đi.” Nghĩ thầm hần không phải là muốn nói lung tung một cái tên để lừa mình đấy chứ.

“>, người biết không?” Y Lãnh Nguyệt khinh miêu đậm tử (nhẹ nhàng băng quơ) nói ra ba chữ.

>! ?

Vô Thu Kỳ không khỏi lấp bắp kinh hãi, sư phụ nói qua trên đời này chỉ có người kia biết >. Chẳng lẽ hần là truyền nhân của người kia?

“Người không biết sao?” Y Lãnh Nguyệt giống như tiểu hài tử vui vẻ nói, tiểu dung đầy mặt.

“Làm sao người biết ta không thổi được?” Như là cố ý muốn cùng Y Lãnh Nguyệt chống đối, tiếp đó y liền cầm tiêu lên.

Lúc này đến phiên Y Lãnh Nguyệt nghe mà ngây người.

Thanh âm đã lâu không gặp theo không khí truyền vào lỗ tai hần, như năm đó hần nghe được cũng kiểu ưu mỹ nhu tình như vậy.

“Tối quan tình, chiết tẫn mai hoa, nan ký tương tư. (** đóng chặt đoạn tình cảm, bẻ gãy nhánh hoa mai, khó khăn gửi gắm tương tư).” Năm đó sư phụ thổi xong khúc > liền nói một câu như vậy.

Quả nhiên là chính mình muốn tìm người kia, chính là vì cái gì hiện ở trong lòng sao lại có một chút khó chịu ni?

Chẳng lẽ mình sẽ giẫm lên vết xe đổ, cùng sư phụ giống nhau? Sẽ không, nhất định sẽ không, ta sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh, Y Lãnh Nguyệt tự nghĩ ở trong lòng.

“Còn muốn nghe cái gì?” Vô Thu Kỳ quay đầu nhìn Y Lãnh Nguyệt.

“Là ai dạy người? Thổi nghe rất khá nha!” Y Lãnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn y.

“Nếu người trả lời vấn đề của ta trước, ta sẽ nói cho người biết.”

“Vấn đề gì?”

“Chính là làm sao người biết khúc tử này?” Vô Thu Kỳ xoay người dùng nhãn thần không cho phép hần trốn tránh mà nhìn chăm chăm Y Lãnh Nguyệt.

“Khúc tử nào a?” Y Lãnh Nguyệt giả bộ một vẻ mặt không hiểu hỏi lại y.

” >, người là từ đâu nghe được?” Vô Thu Kỳ trên mặt như trước không có biểu tình gì.

“Chẳng lẽ người vừa rồi đích thực thổi > sao? Ta chỉ là tùy tiện nói ra, thật sự là có thủ khúc này sao?” Y Lãnh Nguyệt ngạc nhiên thét chói tai.

“Người thật sự không biết ư? Y Lãnh Nguyệt, nói dối không tốt, hay là muợn chịu trừng phạt.” Vô Thu kỳ vuốt mái tóc dài của Y Lãnh Nguyệt mỉm cười như uy hiếp.

“Người xem bộ dạng ta giống như là nói dối sao? Ta không biết nha, thực sự, người sao một chút cũng không tin ta chứ? Quên đi, vẫn là tiếp tục thổi một bài cho ta nghe đi, nói thật tiếng tiêu này thật nghe hay nì. Ta rất thích, làm thế nào a, ta lại phát hiện một ưu điểm nữa của người, lại thích người nhiều hơn nha.” Y Lãnh Nguyệt làm nũng với y.

“Có muốn hay không ta dạy người.” Xem ra hẳn là một chút cũng không muốn nói ý niệm trong đầu, có lẽ đổi đề tài đi.

“Dạy cái gì?” Y Lãnh Nguyệt không hiểu hỏi y.

“Dạy người thổi tiêu, người không phải thực thích nghe sao?”

“Ta thực là thích nghe, nhưng mà lại không có nói ta muốn nghe chính mình thổi, có người ở đây rồi, ta còn học làm gì?” Y Lãnh Nguyệt dùng vẻ mặt người thật ngốc nhìn y

“Nhanh lên một chút, tiếp tục thổi một bài cho ta nghe, ta còn chưa nghe đủ nha!” Y Lãnh Nguyệt lời kéo y phục Vô Thu Kỳ lớn tiếng nói.

”Được rồi.” Nếu hẳn muốn nghe liền thổi cho hẳn nghe đi, đã thật lâu không có ai nghe y thổi tiêu.

Cứ như vậy Y Lãnh Nguyệt mỗi ngày ở trong tiếng tiêu ưu mỹ của Vô Thu Kỳ cùng phong cảnh yên tĩnh mà trôi qua, còn thỉnh thoảng cùng Tổng Bồ Phàm nói mấy chủ đề nhàm chán.

“Tiểu Phàm, người là như thế nào bị Đại sư huynh của ta theo đuổi a? Có phải hay không nhất kiến chung tình a?” Y Lãnh Nguyệt hướng Tổng Bồ Phàm đang ngồi ở trong lương đình (chòi nghỉ mát) ăn quế hoa cao (***) nói.

“Người cùng Vô Thu Kỳ là làm thế nào nhận thức nì? Người nếu nói cho ta biết trước, ta sẽ nói cho người biết.” Nuốt vào một khối bánh quế hoa ngọt ngào, Tổng Bồ Phàm hỏi lại.

Trong lơ đãng thấy Liễu Dật Phi đang ở hướng này đi tới, Y Lãnh Nguyệt nhân châu xoay chuyển, đối Tổng Bồ Phàm nói,

“Được, người đem tai lại gần đây, ta nói cho người nghe.”

Chỉ thấy Tổng Bồ Phàm buông quế hoa cao ra, đem lỗ tai tựa bên miệng Y Lãnh Nguyệt.

Ngay sau đó, Y Lãnh Nguyệt một tay đặt ngang hông hẳn, miệng tựa vào lỗ tai hẳn nói, từ góc độ Liễu Dật Phi đến thấy hai người giống như là đang ôm cùng một chỗ.

“Người xong đời.” Y Lãnh Nguyệt hướng Tổng Bồ Phàm chỉ nói một câu như vậy.

“Cái... Sao?” Tổng Bồ Phàm hỏi còn chưa hỏi xong, chỉ nghe thấy một tiếng rống to.

“Các người đang làm gì đó!!?” Tiếp theo một người vọt tới bên cạnh bọn họ, đem bọn họ tách ra. [Phi ca gì toàn ăn dấm của sư đệ suốt thế, thực tính chiếm hữu cao nha]

Y Lãnh Nguyệt thì đứng ở một bên si ngốc cười.

“A? Dật Phi, sao người lại tới đây? Có chuyện gì không?” Tổng Bồ Phàm nhìn thấy Liễu Dật Phi vội vàng tiến tới, cho là hẳn có việc gì gấp.

“Sau này không cho phép người cùng hẳn gần gũi quá mức.” Liễu Dật Phi bá đạo nói.

“Hẳn là sư đệ người, chẳng lẽ người có thể ăn dấm chua của hẳn sao?” Tổng Bồ Phàm đối hẳn đảo hai mắt xem thường.

“Người là người của ta, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ chạm vào người, chúng ta trở về phòng đi, ở chỗ ta có lệ chi (quả vải) người thích ăn nhất đang chờ người đó.” Liễu Dật Phi cười nói với y, hẳn biết Tổng Bồ Phàm thích ăn nhất chính là vải.

“Thật sao? A, ta đã lâu không có được ăn. Đi, chúng ta đi nhanh lên.” Nói xong y lôi kéo Liễu Dật Phi chạy.

Người đi rồi, chỉ để lại Y Lãnh Nguyệt một thân một mình ở chỗ này. Giống như thế gian này cũng không có hắn.

Tịch tịch a, một loại mất mát liên tiếp dâng lên.

Bất quá, đây chỉ là trong chớp lát, một lúc sau Vô Thu Kỳ đã tìm được hắn.

“Nguyên lai người ở đây a, Tổng Bồ Phàm đâu? Hắn không phải cùng người một chỗ sao?” Có chuyện muốn hỏi hắn, rốt cuộc khi nào mới có thể đem vật kia trả cho y.

“Hắn bị Đại sư huynh dụ đi rồi, quản cũng không quản liền lưu lại ta một mình mà bỏ đi.” Y Lãnh Nguyệt như là giận dữ nói.

“Nhưng mà hiện tại người đã đến rồi,” Y Lãnh Nguyệt vui vẻ cười, “Ta muốn nghe người thổi tiêu, ta phát hiện giống như là mê mẩn tiếng tiêu của người, đi, vẫn là quay về Tử Nguyệt hiền đi.”

“Chờ một chút, ta có lời muốn...”

“Tôi Tử Nguyệt hiền rồi nói.” Y Lãnh Nguyệt cắt ngang câu nói của y, lôi kéo y ly khai lương đình, thẳng đến Tử Nguyệt hiền.

“Người là muốn hỏi ta khi nào thì đem hắc huyết lệnh trả cho người.” Y Lãnh Nguyệt dùng một loại nhân thân ta biết rõ nhìn y, “Đáng tiếc ta còn muốn dùng nó, ta nói rồi cần một vài ngày, yên tâm đi, sẽ không lâu lắm đâu.”

“Hiện tại có thể thổi một bài chứ.” Nói xong liền đem tiêu cho y.

Cả buổi chiều, tiếng tiêu ưu mỹ không ngừng từ Tử Nguyệt hiền truyền ra.

Y Lãnh Nguyệt cũng hưởng thụ cảm giác dễ chịu, nhưng mà hắn nhìn thấy nhân thân Vô Thu Kỳ lại là có nhiều suy nghĩ.

Rốt cuộc đã tới ngày này, Y Lãnh Nguyệt tay lắc lắc Bích Loa Xuân (một loại trà xanh) mới vừa ngâm hảo, âm thầm ở trong lòng nghĩ.

Ngày hôm sau, giữa trưa, hai bóng người trong lương đình ở hoa viên.

Y Lãnh Nguyệt đang ngồi ở trên mặt ghế đá trong hoa viên cho cá trong trì đường ăn. (hồ nước)

“Ai, thật nhàm chán a, cả ngày sống ở chỗ này mọi người đều muốn biến thành miên hoa (vây bông).” Y Lãnh Nguyệt hướng trì đường ném thức ăn cho cá. [không rõ lắm]

Một bên Vô Thu Kỳ chính là nhìn hắn, cũng không nói gì.

Đột nhiên, Y Lãnh Nguyệt đối Vô Thu Kỳ nói,

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi! Ta mang người đi một chỗ, rồi quay lại cho chúng ăn sau.” Nói xong hắn liền kéo tay Vô Thu Kỳ hướng ngoài đình mà đi.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, Y Lãnh Nguyệt kéo y đi tới trước một tòa nhà, hai cánh cửa kia làm đến hảo kỳ quái, hợp lại giống như một chén rượu.

“Đây là địa phương nào?” Vô Thu Kỳ hỏi Y Lãnh Nguyệt.

“Đi vào sẽ biết, bên trong có rất nhiều thứ hay.” Y Lãnh Nguyệt thần bí cười cười với Vô Thu Kỳ.

Nói xong hắn đẩy ra hai cánh cửa, lôi Vô Thu Kỳ đi vào.

Khi bọn họ hoàn toàn đi vào trong, cửa liền tự động đóng lại. Sau một mảnh hắc ám, một ngọn hỏa đăng (đèn) được đốt lên, trong phòng nhất thời phát sáng.

Kiểm... Dao... Hơn mười loại binh khí được bày ra trong phòng lớn như vậy, trong phòng còn có bốn cánh cửa, nhìn ra được đó là thiên phòng. (trong khu nhà tứ hợp)

$$\begin{array}{ccccccc}
 (*) & , & , & , & , & , & \\
 & , & & & & & \\
 & , & , & , & , & , & \\
 & , & & & & & \\
 & , & & & & & \\
 & , & & & & & \\
 & , & & & & & \\
 & , & & & & & \\
 & , & & & & & \\
 & , & , & , & , & , &
 \end{array}$$
$$(\ast\ast), \quad , \quad ,$$

Mỗi loại binh khí đều có sổ sách đặt ở cùng một chỗ, đây quả thực là một kho binh khí.

“Người hiểu biết cũng không ít nha, ngay cả ta đều nói không được tên của toàn bộ chúng, người xem xem đây là cái gì?” Y Lãnh Nguyệt cầm một thanh tiểu đao, đưa đến trước mắt y.

“Cứ coi như hoàng đế trước kia đã dùng qua nó, bây giờ là Y Lãnh Nguyệt ta, ta muốn mang nó đi.” Nói xong hắn từ trong tay Vô Thu Kỳ đoạt lấy chủ thủ tinh mỹ kia, để vào trong ngực.

Vô Thu Kỳ cũng đi theo vào. Nhìn qua cũng là một gian chứa đầy dươc bình.

“Xong rồi.” Y Lãnh Nguyệt xoay người đối với Vô Thu Kỳ đứng ở ngoài cửa nói.

“Đương nhiên là hữu dụng a, ai nha, ta thiếu chút nữa đã quên, còn có một thứ nhất định phải lấy.” Nói xong hắn chạy về phía cánh cửa đối diện, sau khi tiến vào lập tức đã ra rồi, chẳng qua trong tay nhiều hơn một cuốn sách. Một quyển sách không có đề tựa ngoài bìa.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Y Lãnh Nguyệt hướng y chớp chớp tròn mắt, giống như nói hiện tại cho người biết sẽ không còn thú vị nữa.

35

Khảng định là nơi có đặt bảo vật gì đó, cho nên Vô Thu Kỳ cũng không có hứng thú nhìn theo.

Nhưng là ngay người một lúc lâu cũng không thấy Y Lãnh Nguyệt đi ra. Vì thế y liền đi vào. Muốn nhìn một chút hắn rốt cuộc ở bên trong làm cái gì.

Chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt đối diện với một cái rương, hai tay ôm chặt lấy đầu, mày gắt gao nhíu chặt lại, như là đang suy tư điều gì.

“A... Ở... Người ở nơi này làm cái gì a?” Biểu tình ai oán kia của hắn thật sự chọc cho người khác buồn cười.

“Đừng ồn ào ta, để ta hảo hảo ngẫm lại, ta nhớ được là như thế a, để ta thử lại lần nữa.” Chỉ thấy hắn lại chuyển động cơ quan trên cái rương kia.

“A –! Mở rồi.” Y Lãnh Nguyệt cao hứng kêu lên, từ bên trong lấy ra một tá giấy.

Nhìn kỹ, nguyên lai là ngân phiếu.

. . . Chẳng lẽ hắn là nghĩ rồi đi sao?

“Mọi thứ cũng đều đủ rồi, chúng ta có thể đi.” Y Lãnh Nguyệt đem ngân phiếu cất vào trong ngực, kéo Vô Thu Kỳ đi ra ngoài.

“Đợi một chút, người sẽ không phải là mang theo mấy thứ này ly khai đây chứ?”

“Đoán, đúng, rồi!” Y Lãnh Nguyệt cười hì hì hướng y nói.

Như thế nào hắn luôn làm ra hành động kinh người vậy chứ? Khiến mình cảm thấy không hiểu nổi.

Trở lại Tử Nguyệt hiền thu thập xong hành lý, Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ liền cứ như vậy bỏ đi.[ăn trộm mà vẫn nghênh ngang như vậy =))]

“Chúng ta cứ như vậy đi sao, không cùng Đại sư huynh người nói một tiếng sao?” Không chào hỏi gì liền rời đi rất không tình nghĩa nha.

“Ta đã để lại thư cho hắn, nói hắn biết chúng ta muốn đến một nơi, người không cần tiếp tục dài dòng vậy, đi thôi.” Nói xong lại lúi y đi.

“Muốn đến một nơi? Người cũng đã nghĩ kỹ!” Nguyên lai hắn đã sớm nghĩ ngày này.

“Đương nhiên, không nghĩ kỹ thì đi thế nào.” Y Lãnh Nguyệt dùng nhân tình “người thật sự là ngốc” nhìn hắn, “Đi Hoa Sơn trước, gặp một chút người ta nhìn trúng có hay không nghe lời ta, hảo hảo nhìn xem những chính nghĩ chi sĩ ấy.” Y Lãnh Nguyệt hưng phấn nói.

“Nơi này cách Hoa Sơn cũng một đoạn lộ trình, chỉ sợ phải đi trên mười ngày nửa tháng, người xác định muốn đi?” Nếu hắn thật sự lên Hoa Sơn, còn không đem cả cái danh tự kia sửa đổi hảo luôn sao.

“Đương nhiên muốn đi, ta là minh chủ võ lâm, cần phải quan tâm đến nhân sĩ các phái trong võ lâm, nhất là tân nhân chương môn, ta cũng không thể để cho người ta tuyển ra bị người khác khi dễ được.” Y Lãnh Nguyệt làm như thật mà nói.

“Bạc thang ở Hoa Sơn còn có đến mấy ngàn bạc, thật không tốt đi.” Vô Thu Kỳ lại một lần nữa muốn cho hắn đánh mất ý nghĩ này.

“Này có cái gì lo lắng? Có người ở đây a, lại nói không nhất định phải tự mình đi, tiền cũng có thể giúp ta làm được bất cứ chuyện gì.” Y Lãnh Nguyệt vẻ mặt ung dung.

“Tùy người.” Nhưng thực ra y tuyệt không muốn đi. Hơn nữa có loại cảm giác muốn trốn tránh.

Chính là hắn muốn đi, mình có thể không đi theo sao?

“Hảo, nhanh đi thôi.” Y Lãnh Nguyệt kéo tay Vô Thu Kỳ hướng Hoa Sơn xuất phát.

Bất cứ chuyện gì nói cũng dễ dàng, nhưng khi làm thì thật khó khăn.

“Kỳ, người xác định là phương hướng này có thể đi tới Hoa Sơn chứ?” Y Lãnh Nguyệt đi theo sau Vô Thu Kỳ, hắn sắp mệt chết đi, đi như vậy một ngày rồi đều chưa có nghĩ ngơi.

Vô Thu Kỳ đi ở phía trước nghe hắn nói thế thì ngừng lại.

“Hắn là hướng này không có sai, ta nhớ là đi theo hướng này nha.” Vô Thu Kỳ dùng ngón tay chỉ vào đầu nói.

“Cần bao nhiêu ngày mới có thể đến a?” Y Lãnh Nguyệt dứt khoát dừng lại.

“Ta dự tính còn phải đi không đến mười lăm ngày nữa là có thể tới.” Thấy Y Lãnh Nguyệt dừng lại hắn cũng dừng lại theo, đi đến bên cạnh hắn.

“– a! ? Còn phải đi lâu như vậy!” Y Lãnh Nguyệt la hoảng lên.

“Lộ trình mười lăm ngày không lâu a, lập tức tới.” Vô Thu Kỳ thật là nhìn không ra người này rốt cuộc như thế nào biết võ công.

“Ta đi không nổi nữa, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi?” Y Lãnh Nguyệt lắc lắc mặt đối Vô Thu Kỳ nói.

“Được rồi.” Sắc trời xem ra cũng không còn sớm, Vô Thu Kỳ nhìn bốn phía, “Liên đến đó đi.” Y chỉ vào một sơn động nói với Y Lãnh Nguyệt.

Tiếp theo hai người đi vào một sơn động thoát nhìn cũng không nhỏ.

Chỉ chớp mắt, ngày hoàn toàn tối.

Ánh lửa đem bóng của hai người chiếu lên trên vách động.

Y Lãnh Nguyệt nhìn nhìn gà nướng trên tay Vô Thu Kỳ mà chảy nước miếng làm phá hỏng đi cả khuôn mặt mỹ lệ của hắn.

“Cho người.” Nói xong Vô Thu Kỳ từ trong tay xé xuống nửa con gà đưa cho Y Lãnh Nguyệt.

“Cũng là người hiểu ta, biết ta chưa ăn no. Kỳ, ta thật sự rất thích người.” Y Lãnh Nguyệt tiếp nhận gà nướng thơm ngào ngạt cười hì hì.

Hiểu cái gì a, chỉ cần nhìn qua người ăn cơm một lần cũng biết người là dạng gì rồi, này còn cần phải hiểu rõ sao?

Vô Thu Kỳ trong lòng bất đắc dĩ nghĩ, đương nhiên Y Lãnh Nguyệt không có biết được y đang suy nghĩ cái gì.

“Kỳ, người ở trong lòng nói xấu ta phải không?” Y Lãnh Nguyệt nhìn thấy Vô Thu Kỳ ngẩn người nghiêng đầu hỏi.

“A, không... không có.” Bị nói trúng tâm sự, sắc mặt Vô Thu Kỳ khê biến, nhưng nói vẫn không hề đổi thanh sắc.

“Thật sự?” Y Lãnh Nguyệt hoài nghi hỏi.

“Thật sự.” Y phụ họa theo.

“Vậy người thích ta sao?” Y Lãnh Nguyệt đỏ mặt hỏi. [ách, anh biết đỏ mặt hả??]

“Người, người... Vì cái gì đột nhiên hỏi cái này chứ?” Vô Thu Kỳ lảng tránh.

“Nói a, chẳng lẽ người không thích ta sao?” Một đôi mắt tràn ngập ai oán thất vọng nhìn thẳng y.

“Nào có chuyện hai nam nhân thích nhau?” Vì sao hắn có thể giống Tiêu dễ dàng nói thích như vậy? Vì sao bọn họ đều không cố kỵ cái gì.

“Tại sao nam nhân không thể thích nam nhân? Ta đây vừa anh tuấn vừa đáng yêu, người thế nào lại không thích ta chứ?” Y Lãnh Nguyệt vừa nói vừa chỉ vào mặt mình.

Trong một lúc, y nhất thời không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể yên lặng trầm tư, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Người thật sự thích ta sao?” Quyết định buông tay mà đánh cuộc một phen, quyết định không cần trốn tránh.

Kỳ thật, là không muốn phải nhìn thấy nhân thần bị thương có thể làm cả đại hải đông thành băng lúc mình rời khỏi Tiêu, không muốn thương tổn ai nữa. Không muốn hết thấy những điều đó xuất hiện ở hắn, nếu hắn như vậy chính mình cũng không thể tưởng tượng nổi, nghĩ đến lại thấy đau lòng, tựa như chính y cũng sẽ như thế.

“Thật sự, bằng không ta vì sao lại phải nói yêu thích này nọ với một nam nhân, ta tuyệt không yêu thích nam sắc.” Y Lãnh Nguyệt nói rõ.

“Có thể không để ý mà cùng ta một chỗ?” Hiện tại đối lại y nói những lời này.

“Lúc này chúng ta không phải cũng một chỗ sao?” Ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú.

“Vĩnh viễn cũng sẽ không ly khai ta?” Nếu lúc trước nói như vậy, cũng không có khiến y trở nên nội tâm bất an như thế này.

“Sẽ không.” Khẳng định trả lời.

“Đây là người nói, Y Lãnh Nguyệt!” Kéo hắn qua, giữa khe hở lúc nói chuyện liền hôn lên môi hắn.

Một đôi tay thuận thế ôm lấy hắn, không để ý ánh mắt đang trừng lớn, thật sâu mà hút lấy hương vị của hắn, không ngừng mút vào, vươn đầu lưỡi vào cùng hắn dây dưa, liên tục thưởng thức chất lỏng ngọt ngào của đối phương tiết ra, truyền cho nhau thâm tình nồng nhiệt, thẳng đến khi Y Lãnh Nguyệt bởi vì không chịu nổi những cảm xúc *** mờ mịt này mà tê liệt ngã vào trong lòng Vô Thu Kỳ.

Nhìn người trong lòng thở gấp, không khỏi lại nghĩ tới Tiêu.

Lắc lắc đầu, chuyện quá khứ liền xem như chưa từng phát sinh qua đi, dù sao chuyện cũ như mây khói, rất nhiều chuyện đều không có cách nào vãn hồi.

Ngẫm lại, nếu không có quá khứ thì sao có hiện tại được. Nhưng là y thật không ngờ, đối với một số người mà nói, chuyện quá khứ sẽ biến thành hạt giống ẩn giấu trong thân thể chính mình, mọc rễ nảy mầm. Nhất là một loại điều được gọi là “Cừu hận”. [cái này là dự báo trước sự trả thù của Tiêu đấy >” vô lực).” Y Lãnh Nguyệt lấy lại được suy nghĩ, liền hét to bất mãn, nhú nhú lông mày.

“Đó là bởi vì người không có kinh nghiệm!” Vô Thu Kỳ ghé vào lỗ tai hắn ái muội nói. [vì anh chỉ có thể là thụ a =)]]

“Người, người là gia hỏa không biết xấu hổ!!” Động thủ đánh lên ***g ngực y.

Chỉ là chưa đánh vài cái đã buông tha, đối lại ôm lấy hông Vô Thu Kỳ, đem mặt dán tại trên ***g ngực. Ngoài miệng cũng lộ ra một tiểu dung Vô Thu Kỳ nhìn không thấy, một loại tiểu dung như lửa gạc đã bắt được con mồi.

Lặng lặng tùy hắn dựa vào mình. Hiện tại mới phát hiện nhiệt độ cơ thể hai người so với một người lại thật ấm áp. Chẳng những thân thể ấm áp mà ngay cả trái tim cũng giống như được sưởi ấm.

A, đây là chuyện có bao nhiêu thần kỳ a. Cúi đầu nhìn hắn, a –!

Đối diện với y cư nhiên lại là một khuôn mặt ngủ say, miệng còn bất chợt nhai nhai nuốt nuốt, như là đang ở trong mộng ăn cái gì ngon lắm vậy. [==”]

Hắn, hắn lại có thể cứ như vậy mà ngủ!!

Nhẹ nhàng cẩn thận đặt hắn nằm xuống. Y Lãnh Nguyệt vẫn như trước gắt gao ôm y, ở đây ban đêm không có ánh trăng những vẫn có thể trao nhau ấm áp mà đi vào giấc ngủ.

Ngày chậm rãi sáng lên, đồng lửa không biết đã tắt từ lúc nào, chỉ để lại đồng tro đen trên mặt đất.

Ánh mặt trời dần dần chiếu vào, chiếu lên hai người vẫn còn ngủ say, đối diện với ánh mặt trời Vô Thu Kỳ tỉnh lại trước.

Bất tri bất giác một buổi tối cứ như vậy mà trôi qua. Thời gian a, thật sự là qua quá nhanh a.

Cúi đầu nhìn Y Lãnh Nguyệt trốn trong lòng ngực mình mà ngủ. Khuôn mặt không chút nào phòng bị, có phần khờ dại như tiểu hài tử tám tuổi. Khuôn mặt trắng nõn trong sáng lộ ra nét hồng nhuận, không hiểu sao lại có chút xúc động, có lẽ được ôm ấp người nào đó như thế này suốt cả đời cũng tốt!

Cũng không biết thời gian đã qua bao lâu. Tựa hồ vằm giấc được ánh sáng bên ngoài ngày càng mạnh, Y Lãnh Nguyệt cũng chậm rãi mở mắt.

Ánh vào tầm mắt chính là khuôn mặt tuần tú không thay đổi của Vô Thu Kỳ, cùng một đôi mắt thâm trầm.

“Đẹp không?” Y Lãnh Nguyệt nghịch ngợm hỏi.

“Người quả thực giống như một con Khổng Tước!” Ánh mắt tà tà hướng sang một bên không trung.

“Người đã tỉnh, tại sao không có gọi ta a.” Y Lãnh Nguyệt phàn nàn.

“Bởi vì ta muốn nhìn người ngủ là cái dạng gì a.” Tầm mắt lại lần thứ hai quay trở lại trên người hắn.

“Ta đang ngủ là cái dạng gì a? Có phải hay không rất quái lạ?” Y Lãnh Nguyệt hưng phấn hỏi.

“Người có thể tự mình xem a.”

“Nào có người nào đang ngủ còn tự nhìn được mình? Nhắm mắt lại thì thấy thế nào được?” Y Lãnh Nguyệt lung lay đầu nghĩ một chút.

Chỉ thấy Vô Thu Kỳ một bên nhìn hắn một bên “Xuy, xuy”, cười ra tiếng.

” Người –!” Biết mình bị y trêu đùa, Y Lãnh Nguyệt vươn tay ở trên người y gãi gãi.

“Ha... Ha...”

Lại giống như quay về thời gian hạnh phúc lúc trước. Âm thanh vui cười truyền khắp sơn động. Hù dọa điều nhi trong rừng bay về phía chân trời.

Bước ra khỏi sơn động, hít thở không khí trong lành. Y Lãnh Nguyệt như tiểu điều (chim nhỏ) vui vẻ vươn ra song chưởng mà chạy băng băng.

Vô Thu Kỳ không có gọi hắn lại, chính là đi chậm rãi theo phía sau. Y thích nhìn bộ dạng Y Lãnh Nguyệt vô câu vô thúc (không bị bó buộc) tự do như thế này.

Chạy được nửa Y Lãnh Nguyệt đột nhiên quay đầu, chạy đến bên người Vô Thu Kỳ.

“Kỳ, người nhanh lên đi a, ta rất muốn được nhìn một chút tiểu mỹ nhân ta chọn hiện tại như thế nào.” Nói xong hắn liền lôi kéo Vô Thu Kỳ đi về phía trước.

“Tiểu mỹ nhân?” Nghe được Y Lãnh Nguyệt nói một đại nam nhân như vậy, Vô Thu Kỳ chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Dọc theo đường đi, Y Lãnh Nguyệt cố gắng đi thật nhanh. Tuy nhiên chưa đến hai ngày đã kêu không được, cần nghỉ ngơi.

Đi một chút lại ngừng ngừng, mười lăm ngày lộ trình đã sớm trôi qua, chính là Hoa Sơn vẫn là xa xa không thấy.

“Kỳ, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới đến Hoa Sơn a?” Y Lãnh Nguyệt lại hỏi Vô Thu Kỳ vấn đề này không biết bao nhiêu lần.

“Ta nghĩ không bao lâu nữa, chắc còn một hai ngày đi.”

“Nhưng là chúng ta đã đi được một tháng, người không phải nói chỉ cần mười lăm ngày sao? Hiện tại hai cái mười lăm ngày đều đã qua, chính là tại sao còn chưa đến?”

“Đó là bởi vì ta tính toán dựa vào người bình thường, ta đã quên người căn bản không phải là người bình thường.” Vô Thu Kỳ nhìn nhìn gia hỏa còn không biết bản thân đến tột cùng là dạng người gì châm chọc nói.

“Dù sao còn có một hai ngày nữa, ta hiện tại mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi một chút, được không?” Y Lãnh Nguyệt nhìn như thực kiệt sức mà đấm bóp đầu gối.

Lại nữa, Vô Thu Kỳ quả thực đối với hắn không còn cách gì.

Cũng không biết người giống như hắn, một bộ dạng được nuông chiều như vậy đến cùng là phải đại hộ nhân gia nào mới có khả năng dưỡng được.

Hắn tột cùng là dựa vào cái gì ở nơi giang hồ đánh giết giết này tồn tại a?

Y Lãnh Nguyệt, nam tử giống như tràn ngập mê hoặc này thật sự là hấp dẫn y nha.

“Chúng ta tiếp tục đi lên phía trước, may ra sẽ có thôn trang hay thành trấn, chúng ta có thể ở đó tìm một địa phương nghỉ ngơi.”

“Làm sao người biết sẽ có thôn trang?” Y Lãnh Nguyệt tò mò hỏi.

“Chúng ta đã đi được sáu ngày, không thấy có thôn trang nào, có thể thấy được kế tiếp sẽ lập tức có một thôn trang, thường người giang hồ đều biết tình hình phân bố các thôn trang, thông thường đều là ba ngày lộ trình sẽ có một thôn trang hoặc là thành trấn.”

“A ——, có chuyện như vậy a, vậy đi nhanh đi, ta hiện tại thật nhớ cảm giác được hảo hảo ngủ trên giường.”

Ra khỏi đường nhỏ giữa rừng, đi lên trên quan đạo. Y Lãnh Nguyệt ở phía xa liền nhìn thấy hai chữ to “Thiên Kỳ” gắn ở trên cửa thành.

Nguyên lai bọn họ đi tới Thiên Kỳ. Đã cách Hoa Sơn không còn xa, có thể nói đã muốn tiến vào trong phạm vi thế lực của Hoa Sơn.

Đó là một thành trấn khá lớn, phi thường náo nhiệt.

Vào thành, Y Lãnh Nguyệt vẫn là vẻ mặt tò mò nhìn chung quanh. Ngay tại lúc hắn vừa định hiếu kì cầm lên một mảnh ngọc khí thưởng thức thì đột nhiên nghe được có người la hét.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a!...” Một thanh âm nữ nhân từ nơi không xa truyền đến.

Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ hướng theo phương hướng thanh âm truyền đến nhanh chóng chạy tới.

Một đám người vây quanh trong một cái ngõ, Y Lãnh Nguyệt gạt đám người đi vào trong, chỉ nhìn thấy ba nam nhân cao lớn nhìn như đạo tặc đang khi nhục một nữ tử, người nữ tử kia đang toàn lực phản kháng, lớn tiếng kêu cứu. Một tiểu cô nương nhìn như nha hoàn đã bị bọn chúng đánh ngất xỉu, nằm ở một bên trên mặt đất. [ách...cả đám người vây quanh xem náo nhiệt mà không lên tiếng sao??]

“Buông nàng ra, dám ở trước mặt ta làm cái chuyện hạ lưu này.” Y Lãnh Nguyệt chỉ vào ba gã nam tử lớn tiếng nói.

“Người là ai, không biết lão tử là ai sao? Dám quản chuyện của ta, không muốn sống nữa phải không?” Chỉ thấy gã cầm đầu xoay đầu lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ.

“Ta gọi là Y Lãnh Nguyệt, đã biết tên của ta rồi, có thể lăn đi.”

“Người nói cái gì? Người muốn chết!” Lời còn chưa nói hết, gã nói chuyện kia liền hướng Y Lãnh Nguyệt đánh tới.

Người phía sau vây quanh Y Lãnh Nguyệt đều rất nhanh lui về phía sau, nhìn thấy gã kia hướng Y Lãnh Nguyệt bên này đánh tới liền nhanh chóng chạy hết.

Nhưng mà Y Lãnh Nguyệt cũng không lui lại, cũng không có đánh trả, bởi vì hắn biết hắn căn bản sẽ không cần phải ra tay.

Quả nhiên, gã kia còn chưa đụng tới Y Lãnh Nguyệt đã bị Vô Thu Kỳ một chưởng đánh bay. Kết quả đụng phải đại thụ đối diện, trực tiếp ngắt đi.

“Lão Đại!” Chứng kiến lão đại của mình bị người khác đánh thành như vậy, hai người khác cũng kiềm chế không được.

“Lên!” Một người cao đối với người kia nói.

“Liều mạng với người!” Người gầy kia nói tiếp.

Tiếp theo hai người cùng nhắm về phía Vô Thu Kỳ và Y Lãnh Nguyệt.

Ba, ba, ba — qua ba chiêu, thắng bại đã phân. Hai người kia cứ như vậy quỳ rạp trên mặt đất rút cuộc không đứng lên nổi.

Y Lãnh Nguyệt thì đi đến bên cạnh nữ tử kia trấn an nàng.

“Ta gọi là Y Lãnh Nguyệt, là người tốt. Mấy kẻ xấu xa cũng đã xử lý xong rồi, tốt lắm không có việc gì.” Y Lãnh Nguyệt dùng tiểu dung khả ái của hắn thay đổi không khí khẩn trương, “Đúng rồi, người tên là gì? Tỷ Tỷ xinh đẹp.”

Ngẩng đầu nhìn ân nhân cứu mạng mình. Nhưng không khỏi cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo, nguyên lai trên đời thật sự có nam nhân tuấn mỹ như thế a.

“Ta... ta gọi là Đỗ Tiểu Vũ, người gọi ta Tiểu Vũ là được rồi.” Vẫn là lần đầu thẹn thùng cùng người lạ nói chuyện, “Cảm tạ người cùng vị đại hiệp giúp đỡ, khiến ta thật sự vô cùng cảm kích.” Vừa nói vừa sửa sang lại y phục của mình.

“Đúng rồi Tiểu Ngọc thế nào?” Như là đột nhiên nhớ ra gì đó, nàng kêu lên sợ hãi. Lắc lư đi tới bên cạnh Tiểu Ngọc.

“Nàng không có chuyện gì, chỉ là té xỉu, nghỉ ngơi một chút liền tỉnh lại.” Kiểm tra mạch của nàng, Vô Thu Kỳ không chút biểu tình nói với nàng.

“Sắc trời đã không còn sớm, nếu hai vị không chê, nhà của ta cách không xa lắm, liền đến ăn một bữa cơm nghỉ ngơi một chút, cũng vì báo đáp ân cứu mạng của hai vị.” A ——! Lại là một nam tử anh tuấn như thế, hôm nay rút cuộc là làm sao vậy?

“Hảo Kỳ, chúng ta cùng vị tỷ tỷ xinh đẹp này đi đi, còn có thể ăn một bữa ngon nữa.” Y Lãnh Nguyệt một bộ dạng không cần thể diện đối với Vô Thu Kỳ nói.

“Tùy người, dù sao chúng ta vừa lúc cần tìm địa phương nghỉ ngơi.” Không cho hắn đi, điều này có thể sao? Suy nghĩ một chút, tốt hơn làm theo hắn.

“Vậy phiền toái, thỉnh cô nương dẫn đường.” Vô Thu Kỳ ôm lấy Tiểu Ngọc mê man trên mặt đất.

“Làm phiền đại hiệp, thỉnh đi theo ta, hướng này.” Tao nhã nói xong.

Trong chớp lát sau, liền nhìn thấy một tòa nhà rất có quy mô xuất hiện trước mắt bọn họ.

Đỗ Thiên Phủ!?

A... Thật sự là khéo a. Nghĩ đến vừa tiện tránh cho mình lại phải đến một chuyến. Y Lãnh Nguyệt biểu tình trên mặt từ giạt mình đến mỉm cười. Chuyển biến cực nhanh này chỉ có tự hắn biết, bất quá,

“Này, này chính là nhà của các người!?” Hắn như cũ giống như là thấy cái gì không thể tưởng tượng nổi mà kêu lớn.

“Là tiểu thư đã trở lại.” Nha hoàn mở cửa hướng phía trong thông báo.

“A... Tiểu thư, người đây là làm sao vậy? A... Tiểu Ngọc... nàng... bọn họ là...” Quản gia lão Điền thấy Đỗ Tiểu Vũ y phục có phần lộn xộn lại đột nhiên thấy Y Lãnh Nguyệt đi vào còn hét chói tai.

“Ta không sao, đem Tiểu Ngọc vào phòng đi, thỉnh thầy thuốc đến xem nàng.”

“Tiểu nhân đi liền.” Tiếp nhận Tiểu Ngọc, quản gia Lão Điền vô cùng cung kính trả lời.

“Đợi một chút, hai vị này là đại hiệp vừa mới cứu ta, người đi kêu nha hoàn ở đại sảnh chiêu đãi bọn họ, ta trở về phòng sửa sang lại rồi tới.”

“Dạ.”

“Nhị vị thỉnh cùng quản gia Lão Điền đi nghỉ ngơi, ta đi đổi y phục.” Đỗ Tiểu Vũ ôn nhu hướng nhóm Y Lãnh Nguyệt nói.

“Tỷ tỷ xinh đẹp, người cứ đi, ta ở chỗ này chờ người.” Y Lãnh Nguyệt cười hì hì.

Lúc sau nàng cùng quản gia không biết nói cái gì rồi mới rời đi, trước khi đi, nàng còn quay đầu, dùng một ánh mắt phức tạp trộm nhìn thoáng qua Vô Thu Kỳ, sau đó kéo vạt áo xoay người lỵ khai.

Y Lãnh Nguyệt đứng ở một bên nhìn khắp chung quanh.

Ha ha... Đồ vật kia quả nhiên còn ở nơi này.

“Hai vị đại hiệp thỉnh đi theo ta.”

Ngồi ở trong đại sảnh lớn, Y Lãnh Nguyệt bưng lên chén trà nha hoàn vừa mới đem lên đặt ở trước mũi người.

“Oa! Cứu nhiên là Tây Hồ Vũ Tiên Long Tỉnh (trà long tỉnh: Loại chè xanh ở vùng Long Tỉnh, Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc). Thơm quá a!” Y Lãnh Nguyệt vừa uống vừa cảm thán.

“Người cũng biết nhiều nhỉ.” Trà này quả thật dễ uống, Vô Thu Kỳ cũng không khỏi phải thán khen.

“Đương nhiên, trên đời này chỉ sợ không còn có gì mà Y Lãnh Nguyệt ta không biết.” Y Lãnh Nguyệt vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Đặt chén trà xuống, Y Lãnh Nguyệt tò mò nhìn xung quanh, nhãn tình cô lơ đãng chuyển, hần lại nghĩ tới gì đó.

“Kỳ, ta cảm thấy được nhân gia hình như là nhìn trúng ý người rồi, đại hiệp anh hùng cứu mỹ nhân.” Y Lãnh Nguyệt nhìn thấy Vô Thu Kỳ một bộ dạng nghiêm chỉnh liền cười trêu chọc.

“Người đừng ở chỗ này nói lung tung, cô nương người ta căn bản sẽ không có ý tứ này, nàng chính là thiên kim tiểu thư gia đình giàu có, chúng ta chỉ là bình thủy tương phù (tình cờ gặp nhau).” Vô Thu Kỳ cảnh cáo Y Lãnh Nguyệt.

“Người cũng không phải là nàng, làm sao người biết? Nói không chừng đây là trời trao lương duyên nha? Tiểu Vũ nàng bộ dạng nhìn rất tốt, hơn nữa lại ôn nhu, nhất định là hiền thê lương mẫu, có thể lấy được người như nàng thật sự là hảo phúc khí, nhà nàng lại có tiền như vậy...” Không để ý tới cảm giác của người bên cạnh, vẫn như cũ thao thao bất tuyệt.

“Nếu nàng tốt như vậy, sao người không đi thú nàng a?” Vì cái gì hắn muốn nói những điều mà bản thân vốn cũng không để ý ni, mi đầu không khỏi nhíu lại.

“Đáng tiếc, đáng tiếc, nàng không phải kiểu ta thích nha,” Y Lãnh Nguyệt hướng y khoát tay, “Bằng không ta nhất định sẽ thú nàng, bất quá ta nhìn người cùng nàng rất xứng đôi, cho nên người hẳn là hảo hảo suy nghĩ về đề nghị của ta, thật sự phải hảo hảo cân nhắc a!”

” —— Y, Lãnh, Nguyệt! Người rốt cuộc có muốn đi Hoa Sơn nữa hay không?!” Núi lửa rốt cuộc bạo phát.

“Ta dĩ nhiên muốn đi a, chính là người thật sự cảm thấy nàng không tốt sao? Đáng tiếc ta sẽ không thể sinh con! Như thế nào trước đây ta không nghĩ tới điểm này chứ?” Y Lãnh Nguyệt lăm băm lăm bầu.

“Người, người nói thêm câu nữa cho ta xem!” Vô Thu Kỳ trừng mắt nhìn Y Lãnh Nguyệt.

“Nói cái gì a?” Y Lãnh Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu nhìn y.

“Ta sẽ khiến người dừng lại.” Nói xong Vô Thu Kỳ thừa lúc Y Lãnh Nguyệt ngẩng đầu liền tiến lại hôn lên môi của hắn.

“Người... Ngô...” Bị Vô Thu Kỳ hôn như vậy, mặt Y Lãnh Nguyệt nháy mắt đỏ lên.

“Ta ai cũng không muốn, là tự người nói sẽ cùng ta, vĩnh viễn.” Vô Thu Kỳ nắm cằm của hắn, “Người cũng làm tốt tâm lý chuẩn bị đi, Lãnh Nguyệt của ta. Lần sau còn tiếp tục nói như vậy cũng không phải là đơn giản như thế đâu.” Ánh mắt của y đột nhiên có đáng sợ. [oa~ lần đầu thấy Kỳ “tình cảm” thế này nha~ “Lãnh Nguyệt của ta” cơ đấy =))]

“Các người đang nói chuyện gì a?” Đột nhiên Đỗ Tiểu Vũ từ trong sảnh đi vào.

Hai người đang thân mật quá mức nhanh chóng tách ra.

“Ta đang nói Tiểu Vũ tỷ tỷ đáng người thật xinh đẹp, hơn nữa lại ôn nhu, nếu ai có thể lấy được người chính là phúc khí của hắn.” Y Lãnh Nguyệt tăng tốc nói với nàng.

“Người nói như vậy thật làm ta ngưỡng ngùng. Lãnh Nguyệt đệ đệ, ta có thể gọi người như vậy không?” Đỗ Tiểu Vũ bị Y Lãnh Nguyệt nói đến mặt đều hồng.

“Àn, đương nhiên có thể a.” Y Lãnh Nguyệt vẽ mặt đầy ý cười, ngay cả Đỗ Tiểu Vũ tự nhận là có được dung nhan mỹ mạo đều bị tiểu dung khuynh thành khuynh quốc này làm cho chấn động.

Nguyên lai hắn cười rộ lên là động lòng người như thế.

“Kia... vị này chính là?” Đỗ Tiểu Vũ ngưỡng ngùng hỏi.

“Ai nha, ta đều quên giới thiệu cho người, y gọi là Vô Thu Kỳ, bây giờ vẫn là độc thân một mình a!” Y Lãnh Nguyệt đối Đỗ Tiểu Vũ nháy nháy mắt, như là ám chỉ điều gì.

“Ta muốn lưu nhị vị ở chỗ này của ta vài ngày, không biết hai người có nguyện ý không?”

“Hảo nha, ta thích nhất địa phương như thế này, ăn thật ngon, ngủ thật ấm.” Không có chờ Vô Thu Kỳ trả lời Y Lãnh Nguyệt liền nói.

“Người chẳng lẽ không muốn đi Hoa Sơn sao?” Vô Thu Kỳ cũng không muốn ở cái địa phương không tự do này.

“Gấp cái gì? Hoa Sơn cũng không chạy được, muộn một hai ngày lại đi cũng không sao. đang nói đây chính là Tiểu Vũ tỷ tỷ một mảnh hảo tâm, chúng ta làm sao có thể không nhận đây? Ta cũng không muốn Tiểu Vũ tỷ tỷ thương tâm, Kỳ, cùng nhau lưu lại nha, liền vài ngày, không, ba ngày đi.” Y Lãnh Nguyệt giả bộ vẽ mặt đáng thương cầu Vô Thu Kỳ.

“Người nói, vậy ba ngày đi.” Vô Thu Kỳ thực không thể cự tuyệt cái bộ dạng đáng thương kia.

“Ta đây trước mang các người đi sương phòng, nghỉ ngơi trong chốc lát, sau ta sẽ phân phó nha hoàn đến gọi các người dùng bữa.” Nhìn thấy bọn họ đáp ứng ở lại, Đỗ Tiểu Vũ xoay người dẫn họ đi đến phòng nghỉ ngơi.

Vì thế Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ được đưa đến sương phòng thượng đẳng ở phía bắc.

“Gian này là của Lãnh Nguyệt đệ đệ, đại hiệp sẽ ở bên này.” Đỗ Tiểu Vũ chỉ từng gian phòng.

“Kỳ? Y không cần đâu, y và ta một gian là đủ rồi.” Y Lãnh Nguyệt cắt ngang Đỗ Tiểu Vũ.

“Không sao, nơi này của chúng ta có rất nhiều phòng, không cần lo lắng, cho dù một người mười gian cũng đủ a.” Đỗ Tiểu Vũ khó hiểu nhìn Y Lãnh Nguyệt.

“Không phải nha, bởi vì ta từ nhỏ sống chung một chỗ với Kỳ, cho nên làm gì đều cùng nhau, không có y thì ta sẽ không ngủ được, ta rất sợ tối.” Y Lãnh Nguyệt phun đầu lưỡi nói.

Vô Thu Kỳ thì tùy ý hắn nói, không có phát biểu ý kiến gì. Như là thừa nhận lời nói của Y Lãnh Nguyệt.

“Nếu như vậy, các người liền ở một phòng đi, ta nghĩ nói tách ra, đại hiệp cũng sẽ lo lắng cho người.” Thật là một hài tử không lớn, Đỗ Tiểu Vũ trong lòng thâm nghĩ.

“Thỉnh tiểu thư không cần gọi ta là đại hiệp, xưng hô tên của ta là được rồi.” Cái gì đại hiệp? Y không thích nhất là người khác gọi y như vậy.

“Hảo, bất quá ngươi cũng không cần gọi ta là tiểu thư, gọi thẳng ta Tiểu Vũ sẽ tốt hơn.” Đổ Tiểu Vũ đối với y gật gật đầu, “Các ngươi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì có thể kêu nha hoàn, ta đi trước.”

“Chúng ta sẽ tự mình chiếu cố tốt, Tiểu Vũ tỷ tỷ ngươi mau đi a.”

Đóng cửa phòng, Y Lãnh Nguyệt ngồi trên giường chần chệm tơ lụa.

“Ai nha nha, nhà Tiểu Vũ thật đúng là giàu có a, quả thực có thể so với hoàng cung.” Đánh giá bốn phía, Y Lãnh Nguyệt tấm tắc khen ngợi.

“Ngươi đi qua hoàng cung rồi sao? Làm sao biết nơi này có thể so được?” Chỉ sợ hần ngay cả cổng thành còn chưa xem qua nữa.

“Tưởng tượng một chút sẽ biết, hoàng cung còn không phải cũng dạng như vậy, có rất nhiều người, rất nhiều thứ tốt, phát sinh rất nhiều chuyện nhàm chán.” Y Lãnh Nguyệt kiến quái bất quái (thấy lạ cũng không lạ) nói.

“Nghe ngươi nói như vậy, làm hoàng thượng cũng không có gì hay.”

“Đúng vậy a, vẫn là làm mình chủ võ lâm tốt hơn, có thể tự do tự tại, nơi nơi thưởng thức sơn xuyên mỹ cảnh (cảnh đẹp sông núi), còn có thể ra lệnh cho nhân sĩ võ lâm trong thiên hạ, này thật là một việc tốt đi.” Nhắm mắt lại say mê trong tưởng tượng của mình.

“Cho nên ngươi mới đi tuyển làm mình chủ võ lâm?”

“Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó.”

“Còn có nguyên nhân khác?” Kỳ thật hần không cần hỏi, cái này có liên quan gì y chứ? Chỉ là muốn biết thêm chút chuyện của hần thôi.

“Trên người ngươi thật sự có rất nhiều bí mật.”

“Bí mật!” Một loại nhân thần không thể nói cho người nhìn Vô Thu Kỳ.

“Ngươi từ đâu tới đây?”

“Ha ha,, vấn đề này hảo thú vị, người bốn biển là nhà, ngươi nói hần từ đâu tới?”

“Ta không hỏi cái này, ta muốn nói cha mẹ ngươi ở nơi nào?”

“Cha mẹ!? Ta nghĩ bọn họ sẽ không để ta cùng ở với họ đâu, tại Địa phủ.” Y Lãnh Nguyệt vẫn là ha ha cười.

“Xin... lỗi, không biết ngươi...” Nghe được hần giải thích như thế, Vô Thu Kỳ có chút tự trách mình tính toán thái quá.

“Không phải nói xin lỗi, ta đã thành thói quen, có người đang ở đây, những thứ khác đều không tính là cái gì.” Hoàn toàn không có tính khí hài tử, hần thần nhiên nói.

Giây lát sau, “Ai nha, ta chắc ngươi luôn tự hỏi không biết hần là từ đâu có được hắc huyết lệnh, không biết hần một thân võ công cao cường (Dạ mõ: tuy rằng hần cũng không phải kỳ nhân, nhưng ngày đó điểm huyết pháp sử dụng có thể khẳng định không phải là người bình thường có thể sử dụng được) lại là sư thừa nơi nào, không biết hần tuần mỹ như thế là từ đâu tới. Đột nhiên phát hiện, chính mình lại đối với hần hoàn toàn không biết gì cả!?”

“Ha ha, như vậy Kỳ a, cả đời cũng đừng rời đi ta nga!” Lôi kéo tay áo Vô Thu Kỳ hướng y đòi hứa hẹn. [ta đoạn này có cải biến vì theo bản qt thực sự còn lộn xộn khó hiểu hơn nữa ==]

Kỳ... .. Đừng rời khỏi ta! [đây là lời Tiêu hồi xưa]

Lời nói ở nơi ký ức sâu nhất lại cuộn cuộn dâng lên.

“Ta sẽ không rời khỏi ngươi, tuyệt đối sẽ không.” Y thật không muốn lại nói ra lời ly khai một người yêu thương mình nữa.

“Hắc hắc, những lời này ta thích nghe, ngươi nói chúng ta tới Hoa Sơn có phải nên cải thiện một chút nhuệ khí của lão thất phu kia không a? Hảo nhớ bộ dáng cầu xin của hần nha.” Y Lãnh Nguyệt ở trong lòng thầm tính toán.

“Ngươi hình như đánh giá mình rất cao đi, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy.”

“Không cần lo lắng vậy, ta thích chơi lửa, nhưng chắc sẽ không đến mức tự thiêu, chỉ có người không có bản lĩnh mới ngu xuẩn đến dạng như thế, ta Y Lãnh Nguyệt chính là thông minh thiên hạ đệ nhất, mới sẽ không làm ra cái việc ngốc kiêu vậy.” Y Lãnh Nguyệt lắc lắc tay, “Kỳ, ngươi là đang lo lắng cho ta sao? Ta vẫn là thích ngươi nhất.” Y Lãnh Nguyệt nói không chút nghi ngờ.

“Ngươi đến tột cùng đối bao nhiêu người nói qua ngươi thích bọn họ? Hay là đây là lời cửa miệng của ngươi?” Thấy hần nói đến nghiêm túc như vậy, Vô Thu Kỳ cũng không biết vì cái gì đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

“Kỳ, ngươi nói vậy thật sự là tổn thương ta nha, ta chỉ đối với một mình ngươi nói lời đó. Hồn dân! Cưng nhiên là chà đạp tâm hồn mỏng manh của ta.” Y Lãnh Nguyệt nhìn như nước mắt đều muốn rơi xuống. [*phun*]

“Được rồi, đừng giả bộ làm ra cái bộ dạng oán phụ đó nữa, thật khó xem.” Nếu ngày nào đó Y Lãnh Nguyệt rơi lệ chỉ sợ trời cũng muốn hạ hồng vũ.

“Ta chỉ biết là ta thích ngươi.” Đột nhiên Y Lãnh Nguyệt nhảy dựng lên ôm lấy Vô Thu Kỳ, vui vẻ nói.

Đã quen với việc hần ôm không kiêng kị gì như vậy. Mỗi câu “thích” của Y Lãnh Nguyệt y đều nghe đến thoải mái, ghi sâu trong lòng, hiện tại chính mình như đang chìm đắm trong hải dương hạnh phúc. Nếu vĩnh viễn đều không có điều gì cố kỵ, chỉ là chiếu theo tâm ý chính mình, vĩnh viễn hạnh phúc cùng một chỗ, thật là cả đời không hối hận đi.

Vẫn tùy Y Lãnh Nguyệt ôm, Vô Thu Kỳ nhắm mắt lại suy nghĩ một giấc mộng xa xôi.

“Công tử, công tử...”

Đông, đông, đông... Hai người bỗng nghe thấy ngoài cửa có người kêu.

Vô Thu Kỳ đi ra phía trước mở cửa. Nguyên lai là một tiểu nha hoàn.

“Tiểu thư nhà ta thỉnh hai vị công tử đến đại sảnh dùng bữa, mời.”

Vô Thu Kỳ cùng Y Lãnh Nguyệt được nha hoàn dẫn tới đại sảnh, chỉ thấy ba người đã ngồi ở phạm trác (bàn cơm), một vị là Đỗ Tiểu Vũ, còn có hai vị lớn tuổi ước chừng chính là phụ mẫu Đỗ Tiểu Vũ, Vô Thu Kỳ trong lòng đoán.

“Lãnh Nguyệt đệ đệ cùng Vô Thu Kỳ đại hiệp đến đây, mau nhập tọa.” Nhìn thấy bọn họ đến Đỗ Tiểu Vũ vội vàng đứng lên, lôi kéo Y Lãnh Nguyệt nhập tọa.

Y Lãnh Nguyệt đến liền cứ như vậy ngồi xuống, trái lại Vô Thu Kỳ còn hướng hai người đang an vị cục cục thủ (nắm tay lại đấy), “Tại hạ Vô Thu Kỳ ra mắt hai vị lệnh đường, đây là Y Lãnh Nguyệt đang ở cùng tại hạ, ở phủ quá rầy, thỉnh nhị vị thông cảm.”

“Vô đại hiệp, xin đừng khách khí, tiểu nữ may mắn nhờ đại hiệp cứu giúp mới có thể thoát thân, nếu không ngại nhân tiện ở lại phủ thêm vài ngày.” Người nói là cha của Đỗ Tiểu Vũ, Đỗ Hùng Thiên.

“Thỉnh gọi tại hạ Vô Thu Kỳ là được rồi, hai chữ đại hiệp thật không dám nhận.”

“Hảo, ta sẽ gọi ngươi là Vô hiền chất.” Đỗ Hùng Thiên gật đầu.

“Vô đại ca, dùng bữa a, đây là ta đặc biệt phân phó trù phòng nấu món Tây Hồ thố ngư (1), ngươi nên nếm thử xem.” Đỗ Tiểu Vũ nhiệt tình vì Vô Thu Kỳ gấp thức ăn.

“Kỳ, ta muốn ăn phỉ thúy kê (2).” Y Lãnh Nguyệt quay đầu lôi lôi y phục Vô Thu Kỳ.

“Hảo, ta gấp cho ngươi.” Liền gấp một khối đặt ở trong bát Y Lãnh Nguyệt.

“Làm sao vậy, ăn đi.” Thấy Y Lãnh Nguyệt vẫn không nhúc nhích, Vô Thu Kỳ khó hiểu hỏi.

“Người uy ta.” Nguyên lai Y Lãnh Nguyệt vì vậy mà không ăn a.

“Thật sự là hài tử không lớn.” Vô Thu Kỳ vừa nói vừa đem thịt gà bỏ vào miệng Y Lãnh Nguyệt.

“Ăn ngon thật.” Y Lãnh Nguyệt vui vẻ nói xong.

Ba người ở một bên thấy thì bật cười, hài tử xinh xắn khó nói được này lại có thể làm nũng như vậy.

“Ta còn muốn ăn bích ngọc thái kia (3)...”

Cả bữa ăn Vô Thu Kỳ đều bận rộn uy Y Lãnh Nguyệt, bản thân cũng không có ăn gì nhiều, bất quá Y Lãnh Nguyệt cũng thật rất thúc thời liền ăn nhanh, lưu lại thời gian để Vô Thu Kỳ ăn, chính hắn thì về phòng trước chờ y.

Y Lãnh Nguyệt trở về phòng trong chốc lát, Vô Thu Kỳ cũng đã trở lại.

Chi — Cửa bị đẩy ra. Sau đó khép lại.

Chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt đưa lưng về phía y. Mặt hướng ngoài cửa sổ, tựa hồ như đang thưởng thức cảnh đẹp ngoài kia.

“Người sao lại ăn một chút như vậy liền no rồi?” Vô Thu Kỳ đi đến bên cạnh ôm lấy hắn, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của hắn, hiện tại giống như dần dần yêu thích nhiệt độ cơ thể này.

“Kỳ, người nói nếu yêu một người thật sự vì người đó trả giá sinh mệnh cũng đáng sao?” Y Lãnh Nguyệt thần nhiên nói.

“Đáng giá, bởi vì người kia là người người yêu a, hắn sẽ là tất cả của người.” Tiêu hân là chính là như vậy, nhưng mà bản thân lại phụ hắn.

“Cho dù người kia phản bội người cũng không quan tâm sao? Vẫn sẽ yêu hắn ư?”

Đây là không phải đang nói ta sao? Vô Thu Kỳ trong đầu nghĩ, ta không phải là phản bội hắn, không, ta là vì nghĩ cho hắn, hắn hẳn là sẽ có được một tiền đồ tốt đẹp. [Kỳ à, gì mà suốt ngày nghĩ đến Tiêu kia vậy ==”]

“Nếu như là hai người yêu nhau, đó sẽ không tồn tại sự tình ai phản bội ai, yêu tức là sẽ không phản bội. Nhưng nếu chỉ là nói nhất tương tình nguyện, ta nghĩ, dù hắn phản bội ta, tâm ta vẫn sẽ yêu hắn, bởi vì ta căn bản không thể ngăn cản tâm chính mình yêu hắn.”

Người nói đúng a, Kỳ. Chính là người biết không? Yêu càng sâu lại càng vô pháp ngăn cản!

“Khó trách trên thế giới này có nhiều người yêu đến chết đi sống lại như vậy, nguyên lai sức mạnh của ái tình là lớn thế a, thật muốn có một ngày có thể biết được.” Y Lãnh Nguyệt vẫn như cũ là vẻ mặt tươi cười nhìn y.

“Ta nghĩ người sẽ biết thôi.” Vô Thu Kỳ sâu xa như là dự cảm được điều gì đó.

Chỉ sợ người lại không muốn gặp qua đâu, Kỳ của ta! [chết đi sống lại đây.iiii]

“Ta nói, người thế nào lại cũng nhanh như vậy ăn xong rồi?” Đổi đề tài, Y Lãnh Nguyệt ôm Vô Thu Kỳ tò mò hỏi.

“Ta là lo lắng người, hôm nay tại sao ăn ít như thế liền no rồi.” Thật sự là có điều gì đó làm y cảm thấy kỳ quái.

“Ta không có tâm tình ăn gì cả, đương nhiên sẽ ăn không vô.” Y Lãnh Nguyệt giải thích.

“Người không phải là ghen tị, khiến tâm tình người không tốt, cơm ăn cũng không trôi chứ?”

“Người, người đừng có ở đây tự đa tình đi. Ta Y Lãnh Nguyệt ăn dấm chua của người khác sao? Người khác ăn dấm chua của ta còn không kịp đấy? Người bớt sự tự kỷ thiếp vàng trên mặt đi.” Y Lãnh Nguyệt vẻ mặt biểu tình không thừa nhận.

“Thế mặt của người hiện tại sao lại đỏ vậy?” Xem hấn có nói hay không.

“Mặt đỏ có cái gì kỳ quái, ta nóng a.” Y Lãnh Nguyệt vẫn còn ngụy biện.

“Đúng, đúng, đúng Lãnh Nguyệt của ta, người không có vì ta mà ghen, càng không có vì ta mà đỏ mặt, ta đây cũng biết.” Vô Thu Kỳ cười nhìn hấn không thành thực, “Nhưng mà, ta nghĩ như vậy.” Nói xong liền bắt lấy môi hấn... ..

“Uy!... ..”

Tên hỗn đản này, đã nói chỉ có mình mới được hôn y. Tại sao luôn thế này chứ?

Tiếc rằng miệng đã bị y che lại sít sao. Y Lãnh Nguyệt chỉ có thể dùng ánh mắt mà trừng y. Nhìn thấy y vẫn xuất thần hôn mình như vậy. A, tim của y phải chăng cũng xuất thần như thế ni.

Đột nhiên, một trận tiếng ồn ào truyền tới chỗ bọn họ, dường như là xảy ra chuyện gì.

“Âm thanh gì vậy?” Ngưng lại, Vô Thu Kỳ cảnh giác hỏi.

“Hình như là truyền từ trong đại sảnh vừa rồi dùng cơm.” Y Lãnh Nguyệt phân rõ phương hướng.

“Đi, ra đi xem.” Vô Thu Kỳ kéo tay Y Lãnh Nguyệt.

“Buông tay! Nói người sau này không được sự đồng ý của ta không cho phép hôn ta!” Y Lãnh Nguyệt tức giận hất tay y ra.

“Ân, đi thôi.” Tiếp đó lại kéo tay hấn.

Nghĩ là y đã biết rồi, cho nên liền theo y đi ra ngoài xem náo nhiệt.

“Uy, mau đưa Thiên Lại Thần Kiếm giao ra đây.” Một nam nhân to con hướng Đỗ Hùng Thiên đã bị đánh té ngã trên mặt đất hung tợn nói.

Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Thu Kỳ đến đại sảnh liền nhìn thấy một đám người vây quanh một nhà ba người Đỗ Tiểu Vũ, Đỗ Hùng Thiên thì té trên mặt đất, mà Đỗ Tiểu Vũ cùng nương nàng đang bỏ nhào trên người hấn, xem ra thương thế của hấn chắc không nhẹ.

“Nhà của chúng ta căn bản không có cái gì Thiên Lại Thần kiếm, các người tìm nhầm người rồi.” Đỗ Tiểu Vũ đứng lên lớn tiếng nói.

“Tiểu cô nương, nơi này không có chuyện của người, chỉ cần cha người đem Thần kiếm giao ra đây chúng ta lập tức đi ngay. Nói cách khác...”

“Nói cách khác thế nào?” Lời kia còn chưa nói xong đã bị Y Lãnh Nguyệt giành trước.

Nghe thấy có người ở sau lưng lên tiếng, tất cả mọi người đều quay đầu về phía sau.

Vừa nhìn thấy dung mạo Y Lãnh Nguyệt, không cần phải nói, đã cả kinh không nói ra lời.

“Người là ai?” Một nam nhân cao lớn khôi ngô phát ra âm thanh, người hai bên hướng ra sau thối lui, để hấn đứng ra nói.

“Nga, nguyên lai là bang chủ Sa Diệp của Hải Sa Bang a, người không có việc gì chạy tới nơi này làm cái gì? Ta không nhớ rõ Đỗ gia là của Hải Sa Bang người.” Y Lãnh Nguyệt một bộ dạng lão Đại không thèm để ý người khác.

“Hảo tiểu tử, còn rất biết nhận thức. Chớ xen vào việc của người khác, hiện tại chạy nhanh đi, ta sẽ tha cho hai người các người một mạng.” Lần đầu tiên gặp mặt có thể nhận ra hấn, kia chắc hấn vẫn là người đầu tiên.

“Người nên đi là người.” Y Lãnh Nguyệt khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ) nói.

“Xem ra người là định quản việc không quan hệ gì tới mình sao?” Sa Diệp tức giận hỏi.

“Đúng thì thế nào?” Y Lãnh Nguyệt ung dung trả lời.

“Người nếu đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người, báo tính danh của người đi, Sa Diệp ta chưa bao giờ giết một người vô danh.”

“Hừ, nếu người đã muốn biết, ta sẽ đem đại danh của ta nói cho người nghe, ta gọi Y Lãnh Nguyệt.”

Nghe được ba chữ “Y Lãnh Nguyệt”, những người vừa tới đều kinh ngạc một chút.

“Không thể nào, hắn gọi là Y Lãnh Nguyệt? Đó không phải là minh chủ vô lâm sao?”

“Có lẽ chỉ là cùng tên thôi?”

Vì thế mọi người đều bắt đầu nghị luận.

“Người thật sự tên là Y Lãnh Nguyệt?” Sa Diệp thật sự không thể tin được người nhìn như tiểu hài tử này chính là minh chủ vô lâm.

“Vô nghĩa, ta đương nhiên là Y Lãnh Nguyệt.” Lườm hắn một cái.

“Kia người chính là...” Sa Diệp đối với người như vậy có điểm hỏi không nổi.

“Được rồi, ta chính là minh chủ vô lâm, người đã đoán đúng.” Y Lãnh Nguyệt giúp hắn trả lời, “Hiện tại các người có thể đi được rồi.” Y Lãnh Nguyệt xem như hạ mệnh lệnh.

“Người nói người là Y Lãnh Nguyệt thì chúng ta liền có thể tin sao? Lại nói minh chủ vô lâm cái thế, như thế nào chính là một mao hài tử như người chứ?” Sa Diệp vẫn chưa tin hắn chính là minh chủ vô lâm.

“Nhìn cái này chắc các người hẳn là đều tin đi.” Chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt từ trong ngực lấy ra một thứ, đúng là hắc huyết lệnh.

“Thấy chưa, đây là hắc huyết lệnh, Sa bang chủ, vật này người cũng đã gặp qua, thật hay giả chính người tự biết.” Y Lãnh Nguyệt như cũ cười tủm tỉm nói với hắn.

Vật kia đích xác là thật. Sa Diệp có thể lấy tính mạng của mình cam đoan, thiếu niên đứng ở trước mặt thực sự là minh chủ vô lâm trong truyền thuyết?

“Hải Sa Bang bang chủ cùng với thuộc hạ tham kiến minh chủ vô lâm.” Nửa chân quỳ trên mặt đất, hướng Y Lãnh Nguyệt hành đại lễ, “Lúc trước bởi vì không biết, thỉnh minh chủ hiểu và bỏ qua cho.” Thấy bang chủ của mình đều quỳ xuống, những người khác cũng lên tiếng tham kiến Y Lãnh Nguyệt.

“Tốt lắm, hiện tại các người có thể đi rồi chứ.” Y Lãnh Nguyệt hướng hắn phát phát tay.

Vì thế Sa Diệp mang các huynh đệ của hắn ly khai Đỗ gia.

Lúc này đến phiên một nhà Đỗ Tiểu Vũ giật mình. Đều ngơ ngác nhìn Y Lãnh Nguyệt. Thế nào cũng không ngờ thiếu niên nhìn như tiểu hài tử này đúng là minh chủ vô lâm vô công cái thế!? Đây không phải là thật đi?

“Lãnh Nguyệt đệ đệ, người thật là minh chủ vô lâm sao?” Vẫn là Đỗ Tiểu Vũ khiếp đảm hỏi một tiếng.

“Không có a, ta chỉ lấy một khối vật giả dọa唬 hắn thôi, không nghĩ tới hắn lại có thể tưởng thật, ai, thực là không có thú vị. Ta còn nghĩ rằng sẽ có một hồi luận vô phần khích a.” Y Lãnh Nguyệt khoát tay nói.

“Đây là linh dược tổ truyền nhà ta, người cầm cho cha người ăn vào, bảo đảm ba ngày có hiệu lực.” Y Lãnh Nguyệt không biết từ nơi nào xuất ra một bình nhỏ màu tím đặt trong tay Đỗ Tiểu Vũ.

“Được rồi, ta có chút mệt, ta muốn trở về phòng.” Y Lãnh Nguyệt ngáp một cái, “Kỳ, chúng ta đi, trở về phòng thôi.” Nói xong kéo theo tay Vô Thu Kỳ ly khai đại sảnh.

Trở lại gian phòng của mình, Y Lãnh Nguyệt lập tức liền dựa lưng vào trên giường nằm xuống. Đã đến lúc mình thu hồi vật kia rồi!

Đợi cho Vô Thu Kỳ đóng cửa thật kỹ thì thấy ánh mắt Y Lãnh Nguyệt ngơ ngác nhìn chằm chằm phía trên.

“Đang suy nghĩ tâm sự gì?” Vô Thu Kỳ đi đến bên cạnh ngồi xuống.

“Ta không suy nghĩ gì cả, sao còn chưa thoát y phục?” [dễ gây hiểu lầm đấy nhé]

“Sớm như vậy liền muốn ngủ? Nhưng này cũng nên là người thoát trước chứ.” Vô Thu Kỳ nhìn nhìn hắn, a, cái này thực làm khó người.

“Chẳng lẽ người đều là trước tiên đem y phục thoát trợ trụ mới trải chăn mềm sao?” Y Lãnh Nguyệt cau mày dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y.

“Lẽ nào ta là chăn mềm mà người nói ư?” Y thật sự hết nói nổi, Vô Thu Kỳ y từ khi nào thì thành chăn mềm của người ta vậy?

(1) Tây Hồ Thố Ngư

(2) Phỉ thúy kê

(3) Bích Ngọc Thái :loại rau cải xanh quán thịt hay sao ấy Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Ha ha, coi như người nói đúng.” Chỉ thấy tay Y Lãnh Nguyệt sờ lên thân mình của Vô Thu Kỳ, muốn giải khai y phục của y.

“Chờ một chút!” Vô Thu Kỳ đột nhiên vùng mở đôi tay không an phận của Y Lãnh Nguyệt.

“Làm gì vậy, ta mệt chết đi!” Y Lãnh Nguyệt nghiêng đầu nhìn y.

“Chẳng lẽ người đối với Thiên Lại thần kiếm người kia nói một chút cũng không có hứng thú??” Muốn chuyển đi chú ý của hắn, nhưng thật không tin hắn đối với vật thần bí như thế lại có thể tuyệt không để ý.

“Người thực hiểu ta nha, bất quá nó sẽ là của ta, cho nên hiện tại chúng ta đi ngủ đi a!” Nói xong tay lại bò lên trên ngực Vô Thu Kỳ.

“Này... Này cùng việc đó là hai việc khác nhau, ta không hiểu rõ người muốn nói gì.” Vô Thu Kỳ nhìn cái bộ dạng như đã định liệu trước, nhất định lại có ý định gì đó.

“Dù sao người ngủ cùng ta là được rồi, chuyện khác ta đều có chủ trương. Ngủ đi.” Kéo Vô Thu Kỳ xuống, Y Lãnh Nguyệt liền ôm lấy y.

Kéo chăn một bên qua, Vô Thu Kỳ đem nó nhẹ nhàng đắp lên trên thân hai người, thời gian mặc dù còn sớm, chính là cơn buồn ngủ vẫn dần dần kéo tới.

Ngoài cửa sổ cảnh sắc theo hai người bắt đầu từ từ ảm đạm xuống.

Lúc nửa đêm, Vô Thu Kỳ đột nhiên bị quấy nhiễu tỉnh lại, người khởi xướng đương nhiên là người đang nằm ở trên người y.

“Kỳ, người tỉnh, tỉnh a!” Y Lãnh Nguyệt vỗ vỗ mặt y.

“Ngô... Cái gì?” Nửa mở to mắt, nhìn thấy một thân ảnh lơ lờ.

“Người tỉnh dậy, chúng ta phải đi.” Y Lãnh Nguyệt nheo nheo mắt y, sau đó ngồi dậy.

Bị hắn lộng như vậy, Vô Thu Kỳ cũng thanh tỉnh, nâng thân ngồi dậy.

“Đã trễ thế này, người muốn làm gì??” Giống như cùng hắn cùng một chỗ mỗi thời mỗi khắc đều sẽ xuất hiện một sự tình mà chính mình không ngờ được.

“Chúng ta đi xem kiếm của ta a, bằng không sẽ bị người khác lấy đi mất. Di, người nhìn ta làm gì, nhanh mặc quần áo a.” Miệng nhỏ thúc giục.

“Kiếm của người?? Người kia là nói đến kiếm nào?” Chẳng lẽ hắn nói là thanh... ..

“Không cần hỏi nhiều, đi với ta là được rồi.” Nói xong đã bị Y Lãnh Nguyệt kéo đi.

Trăng đã lên, trong hoa viên tối tăm chỉ thấy hai tên quỷ ảnh tử di động cấp tốc.

“Người muốn đi đâu?” Vô Thu Kỳ theo sát phía sau Y Lãnh Nguyệt.

“Hừ! Nhỏ giọng một chút, đi theo ta là được.” Quay đầu dùng một ngón tay đặt ngoài miệng, khấn trương nhìn y.

Như là từ trong hoa viên tản bộ, theo Y Lãnh Nguyệt quẹo trái rẽ phải, đi vào một địa phương giống như thư phòng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Hai người nhanh chóng tiến vào. Cửa khép lại.

“Quả nhiên còn ở nơi này.” Xóc lên một bức họa mỹ nhân đồ. Chỉ thấy một chỗ lõm vào thật dài, bên trong có một thanh kiếm.

Ta tới đón người đây! Y Lãnh Nguyệt nhẹ nhàng cầm lấy, dùng tay vuốt ve thanh kiếm.

Đã lâu không gặp, người có khỏe không a?!

Dùng đến ánh mắt chỉ có chính mình hiểu rõ nhìn toàn thân thanh bảo kiếm tràn ngập một cỗ lãnh khí ngưng đọng bất khả tư nghị.

Thân kiếm dài trên hai thước, phù điêu ở trên kiếm khắc song ly vân (hoa văn hai con rồng). Quả thật là Thiên Lại thần kiếm!?

Vô Thu Kỳ có chút giật mình. Thật không ngờ Thiên Lại thần kiếm thật sự ở trong này, càng không nghĩ đến thanh kiếm này giống như gặp được chủ nhân mà phát ra một loại âm thanh trầm thấp.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Treo thanh kiếm ở bên hông, đi đến trước mặt Vô Thu Kỳ.

“Đây không phải là ăn trộm sao.” Cố ý nói lại.

“Y Lãnh Nguyệt ta làm sao có thể đi trộm đồ? Chính là tới lấy lại đồ vật nguyên bản thuộc về mình thôi.” Có chút cao ngạo nói. [hành động của anh chả khác trộm là mấy ==]

“Người muốn đem nó giấu ở đâu? Cứ như vậy mà mang trên người sao?” Trộm từ ngay trong phủ, thứ này phải giấu ở chứ?

“Được rồi, không cần nói nhiều. Chúng ta đi về trước đã.” Đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng mở ra.

Liền trở lại trong phòng của mình thần không biết quỷ không hay.

“Ai nha! Rốt cuộc đã tới tay. Ha ha...” Đem cửa phòng đóng tốt, vẻ mặt tươi cười xuân phong đắc ý nhìn Vô Thu Kỳ.

“Người cho là người có thể mang theo nó rồi đi nơi này sao?” Cũng không phải một cái hộp nhỏ linh tinh gì đó, mà là thanh kiếm dài như vậy làm sao mang đi ra ngoài được?

“Không cần lo lắng, ta đã có biện pháp.” Y Lãnh Nguyệt hướng y trừng hai mắt, “Nói đến vừa rồi vận động một chút, hảo mệt đi, ta muốn ngủ a.” Nói xong liền nhào vào Vô Thu Kỳ đang ngồi ở bên giường.

“Người,...” Mới không chú ý, lúc này lại bị hấn áp đảo ở trên giường.

Y Lãnh Nguyệt hai chân quỳ hai bên, hai tay đè lên bờ vai của y. Khuôn mặt đầy tiếu ý nhìn y, lúc này, nụ cười ngọt ngào này ở trong mắt Vô Thu Kỳ cũng cảm thấy có một loại hàm ý khác.

“Không cần náo loạn!” Không hiểu hấn muốn làm gì, cho nên y cũng không giãy dụa.

“Kỳ, ta thật sự một chút cũng không hiểu người, vì cái gì người có thể tin tưởng người khác dễ dàng như vậy?” Y Lãnh Nguyệt dùng một loại ánh mắt hâm mộ nhìn nhìn y.

“Chẳng lẽ người không đáng để ta tin tưởng?” Hấn là ám chỉ hấn có chỗ nào lừa gạt y sao?

“Đương nhiên không phải, ta tổng cảm giác mình là người rất xấu, hắc... hắc...” Cười gượng hai tiếng, “Chính là gặp được người, sau đó lại cảm thật kỳ thật ta nhưng cũng có thể làm một người tốt.”

“Người xấu?” Tại sao hấn nói mình như vậy??

“Có lẽ có một ngày người sẽ biết.” Nhân tình mang theo một tia u buồn nhìn Vô Thu Kỳ.

Hắn là muốn nói cho ta điều gì? Hay là muốn ám chỉ cái gì? Đoán không ra cái loại ánh mắt này rốt cuộc đại biểu cho điều gì, Vô Thu Kỳ cũng chỉ là chăm chú nhìn chăm chăm hắn, muốn xem thấu điều ẩn chứa bên trong.

“Ha... Ha... Ha...” Đột nhiên Y Lãnh Nguyệt cười phá lên, “Kỳ, người hiện tại bộ dạng hảo nghiêm túc nga. Ta đã nói người quá tin tưởng người khác đi.” Nguyên lai đây chỉ là một tràng chơi đùa vô sự của Y Lãnh Nguyệt.

“Nhưng ta thấy người, nhân thần thống khổ không thể nói ra kia tuyệt không giống là nói đùa, không có thật sự trải qua, tại sao có thể có biểu tình như vậy?” Vô Thu Kỳ không tin hắn đây đều là giả vờ, một chút cũng không tin.

“Đúng vậy, mất đi thân nhân cái loại thống khổ kia người là vĩnh viễn không thể hiểu được. Chẳng lẽ cái này cũng gọi là dối trá?” Biểu tình Y Lãnh Nguyệt có chút tức giận.

“Có thể là có những thống khổ người cũng là vĩnh viễn không thể cảm nhận được.” Điều này làm cho Vô Thu Kỳ nhớ lại, ít nhất hắn chỉ là một người đau khổ, mà y những là mang đến thống khổ cho cả hai người!

“Lãnh Nguyệt, phải biết rằng thời gian sẽ tự chữa hảo hết thấy, không cần vĩnh viễn đắm chìm trong lao tù mà tự mình thiết lập.” Tựa như y hiện giờ, tuy nói không thể đối với chuyện cũ có thể quên, nhưng nó cũng là thuộc về mình, “Ta nghĩ người sẽ minh bạch.”

Thời gian sẽ tự chữa hảo hết thấy, nói đúng lắm.

Chính là, điều này cần bao nhiêu thời gian đây? Một năm? Hai năm? Mười năm? Hai mươi năm? Hay là...

“Vấn đề này rất khó biết nha, ta mệt rồi, không còn sớm, vẫn là ngủ đi.” Nằm ở trên người Vô Thu Kỳ cứ như vậy mà ngủ.

Dường như đã thành thói quen, từ trên người Y Lãnh Nguyệt cởi xuống thanh kiếm được xem là thần chi kiếm.

Thói quen thật sự là sự tình có phần đáng sợ. Từ khi cùng hắn một chỗ, đã có thói quen mỗi đêm ôm hắn ngủ, đã có thói quen nghe thấy tiếng cười của hắn, đã có thói quen thường thường thổi tiêu cho hắn nghe, ngay cả nụ hôn của hắn cũng đã thành thói quen...

A... Trong bất tri bất giác cũng đã quen với sự tồn tại của hắn. Có hắn, hiện tại đã có thể quên Tiêu sao?

Hắn là có thể đi, mặc dù mình không phải là người đứng núi này trông núi nọ. Có thể là đoạn tình kia của bọn họ đã sớm bị thời gian bào mòn chỉ lưu lại điểm bóng dáng.

Chính là vì cái gì hắn lại đối với một người mới gặp mặt liền dễ dàng nói “Thích” như vậy, là nhất kiến chung tình sao? Chính mình không biết Y Lãnh Nguyệt là nghĩ như thế nào, chỉ là hiểu kỳ suy đoán thôi.

Nhìn người trong lòng vẻ mặt thỏa mãn ngủ. Trên thân người này lại có biết bao điều thần bí! Rất nhiều ý tưởng không nghĩ tới! Rất nhiều điều hấp dẫn làm bản thân chậm chậm tới gần hắn. Với y mà nói, Y Lãnh Nguyệt là người mà kiếp này y thật không nghĩ đến sẽ gặp được.

Không có hắn, kiếm phiêu bạt nơi nơi, bốn biển là nhà, ngày tìm kiếm hắc huyết lệnh còn không biết là khi nào mới có thể chấm dứt.

Đem hắc huyết lệnh từ trong lòng ngực lấy ra, nhìn thấy mặt sau có hai chữ “Lãnh Nguyệt” thanh nhã. Luôn luôn rất tò mò tại sao hắn lại có hắc huyết lệnh, tại sao hắn lại biết ngọc này có hai khối.

Tuy rằng hắn cái gì cũng không nói, trực giác lại nói cho Vô Thu Kỳ hắn nhất định cùng chuyện kia có liên hệ. Có lẽ chỉ có thể đợi hắn ngày nào đó muốn nói cho mình biết tất cả chuyện này mới biết đáp án.

Chân trời dần dần trở nên sáng hơn. Tia nắng ban mai theo đó mà đến.

Y Lãnh Nguyệt bị ánh sáng làm cho tỉnh dậy. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Vô Thu Kỳ vẫn còn ngủ say, giống như chưa bao giờ nhìn y gần như vậy.

Khuôn mặt góc cạnh cương nghị, làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra là một cao thủ luyện võ, lông mày đậm hơi chếch cho thấy dương cương nam tử đặc hữu, mũi cao thẳng làm nổi bật vẻ anh tuấn bất phàm của y. Còn có, đôi môi mỏng vẫn hôn mình.

A.. Ta đang suy nghĩ gì vậy?

Y Lãnh Nguyệt có điểm đỏ mắt. Tóm lại, y là một người thực xuất sắc. Đến nay, Y Lãnh Nguyệt ta còn chưa có gặp qua người xuất sắc như vậy đi. Nhưng là, tại sao người lại là Vô Thu Kỳ?

A... Thật là có hứng thú, Vô Thu Kỳ, Vô Thu Kỳ, cái tên này quả thực có thể khiến người ta sâu sắc ghi nhớ một đời nha!

Thì thảo nhớ kỹ tên của y, cứ như vậy tiến lại gần nhìn y. Ngay cả Y Lãnh Nguyệt cũng không biết hán lúc này lại xuất thần đến thế.

Thẳng đến khi đôi mắt chậm rãi mở ra, nhìn hán.

“Kỳ, người đã tỉnh?” Y Lãnh Nguyệt mỉm cười nhìn y.

Vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đến mê người của Y Lãnh Nguyệt ánh vào tầm mắt của mình, phẳng phất như mộng du tiên cảnh, lệ sắc như thế, sao có thể không động nhân? [lúc này ẻm ngắm ảnh, giờ ảnh mê mẩn nhìn ẻm =))]

“Uy! Người nhìn ngây người cái gì?” Võ vồ mặt Vô Thu Kỳ, Y Lãnh Nguyệt kêu lên kinh ngạc, “Ta còn không biết một nam nhân lại có thể nhìn một nam nhân đến ngẩn người nha.”

“Chuyện người không biết còn nhiều lắm?” Đột nhiên kéo hán xuống dựa vào người mình, miệng liền hôn lên.

“Ngô... Lại...” Muốn giấy dựa thoát ra, đáng tiếc... không thành công, ngược lại còn rơi vào cạm bẫy ôn nhu của “Địch nhân”.

—— Hay là chính mình căn bản không muốn trốn tránh?

Bất quá Y Lãnh Nguyệt cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà sau khi kết thúc nụ hôn liền chà chà miệng, giận dữ đối Vô Thu Kỳ thét lên:

“Ta, nói, không, được, tùy, tiện, hôn, ta, người —— Nghe! Được! Không! Đấy!!”

“A, này lại không có gì khác nhau.” Sao hán lại muốn quy định điều này? Thật sự nghĩ mãi không rõ.

“Đối với người không có khác nhau, đối với ta khác nhau rất lớn.” Y Lãnh Nguyệt oán hận nói, “Chớ có trách ta không có nói, người nếu tiếp tục tùy tiện hôn ta như vậy, vật kia của người đừng nghĩ muốn lấy lại nữa.” Để lại câu nói này, hán cũng không tin y không nghe hán.

Cư nhiên lấy hắc huyết lệnh ra uy hiếp y. Này thật sự quan trọng vậy sao? Lúc hôn hán nhìn không ra hán mất hứng, hay không thích.

Mọi người thường nói lòng dạ nữ nhân khó nắm bắt, chính là người trước mặt y, bản thân thật sự cũng không thể nào nắm bắt, không thể nhìn thấu được.

Thấy Vô Thu Kỳ không có tiếp tục nói gì, biết những lời này của mình đã có tác dụng, tâm lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bất quá tựa hồ cảm giác được có một điều gì đó mạc danh tan biến, nhưng là quá nhỏ bé, ngay cả chính hán đều không có chú ý tới.

Hai người cứ như vậy không tiếng động đối diện, đều là từ trong mắt đối phương muốn nhìn thấu ánh mắt của người kia.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh. Ngoài cửa sổ tiếng chim hót, tiếng gió thổi, tiếng cây dao động... đều bị chìm ngấm ở trong sự im lặng này.

“Công tử, công tử, công tử...” Đột nhiên một trận âm thanh đập cửa mãnh liệt đánh thức người đang ở trong mộng. [ồ. không thì ngồi nhìn nhau cả buổi sao =))]

Y Lãnh Nguyệt nhảy dậy đứng lên mở cửa, lại bị người trước mặt nhào tới khiến cho cả người không ổn định.

Vừa nhìn người tới, nguyên lai là Đỗ Tiểu Vũ.

“Lãnh Nguyệt... đệ đệ... Vô... đại hiệp,” Hơi thở vẫn chưa thông lại làm nàng vừa nói vừa thở gấp, “Nhà của chúng ta đến thật nhiều người, buộc cha ta giao ra thần kiếm, các người mau đi xem một chút!” Ánh mắt cầu xin nhìn hai người bọn họ.

“Ở nơi nào? Y Lãnh Nguyệt ta ở đây lại có người đến gỡ thối ngang ngược sao? Kỳ, chúng ta đi nhìn xem. Quay đầu đối với Vô Thu Kỳ ở trong phòng nói.

Tiếp nhận kiếm Vô Thu Kỳ đưa cho hắn, theo Đỗ Tiểu Vũ đến đại sảnh, chỉ thấy gia đình cùng một đám người đứng đối diện nhau, tương cung bạt nỏ.

Có một lần kinh nghiệm, Đỗ gia đã tăng thêm rất nhiều gia đình, quả nhiên là đúng đắn.

“Họ Đỗ, mau giao thần kiếm ra đây!” Một người đi đầu hướng Đỗ Thiên Hùng rống lớn.

“Ai nha nha!! Đây không phải đệ tử Hoa Sơn sao? Như thế nào chạy tới đây, không phải là để vấn an ta chứ.” Y Lãnh Nguyệt đột nhiên sát nhập vào giữa hai đoàn người.

“Y Lãnh Nguyệt huynh đệ, này...” Đỗ Thiên Hùng muốn nói này không tốt lắm, để người khác liên lụy cũng không phải là phong thái chính nghĩa.

“Chuyện này giao cho ta,” Quay đầu lại đối Đỗ Thiên Hùng nói như đã định liệu trước.

“Ta còn chưa có tới tìm các người, các người lại tới tìm ta?” Y Lãnh Nguyệt đột nhiên xoay người, dùng khẩu khí nghiêm khắc đối đám người kia nói.

“Người... Người là ai...?” Người này thật không phải đẹp bình thường, thấy cả đám mỗi người đều nước miếng chảy ròng, ngay cả lời nói đều ngập ngừng ấp úng.

“Ngay cả chưởng môn các người đều không dám nói với ta khẩu khí như vậy, người cư nhiên hỏi ta là ai?” Giơ tay phải vung lên, tổng cho hắn một viên vô ngữ đan (thuốc không nói được), xem hắn rốt cuộc nói được nữa không.

“Khụ, khụ, khụ... Người cho ta ăn cái gì?” Chỉ cảm thấy một hạt gì đó vào trong miệng mình, cũng không biết là cái gì.

“Cho người bớt nói mấy lời vô nghĩa!” Y Lãnh Nguyệt mới vừa nói xong, chỉ thấy hắn liền mở lớn miệng mình, như là muốn nói gì lại thể nào cũng không nói ra lời.

Giật mình nhìn Y Lãnh Nguyệt, nhìn nhìn lại người bên cạnh hắn. Cả đám đều đưa mắt nhìn nhau, không biết cuối cùng đây là việc gì.

“Các người rốt cuộc tới nơi này làm gì? Quấy rối bách tính? Cường đoạt nhân vật? Còn không cút cho ta!” Y Lãnh Nguyệt hơi có chút tác phong tướng lĩnh gào thét.

“Chỉ, chỉ cần họ Đỗ giao ra Thần Lại thần kiếm chúng ta liền đi.” Một người trong đó khúm núm tiến lên phía trước rất nhanh nói xong.

Không có kết quả bọn hắn trở về thật khó báo cáo nhiệm vụ.

“Cũng không phải vật của người, làm gì phải giao cho người?” Trừng mắt liếc hắn một cái, “Lời của người nói cũng quá nhiều đi.”

A? Giật mình há to miệng, cuối cùng vừa lúc có một viên gì đó bay vào miệng.

“Không, nôn... nôn...” Lấy tay vào trong cổ họng của mình móc ra, muốn đem được vật nuốt vào cấp lấy đi ra.

Đáng tiếc người không có chức năng phản vị (buồn nôn), cho nên... lại nhiều thêm một người câm. Lần này đem bọn hắn đều dọa đi, rốt cuộc hắn là ai?

Mọi người trong lòng đều đang suy đoán cùng vấn đề.

“Như thế nào? Còn chưa cú? Hay là muốn thử xem vô ngữ đàn độc nhất vô nhị của Y Lãnh Nguyệt ta?” Sắc mặt thay đổi, hấn đối với đám người đang nhìn mình như người quái dị mà cười hì hì nói.

“Y... Lãnh...!” Lời còn chưa nói hết, hấn cũng bị chuốc thêm một khóa vô ngữ đàn.

A, thật thú vị, nhìn thấy bộ dạng người hoảng hốt nuốt đàn được lại không biết phải làm sao, xem ra hấn hôm nay cần cùng bọn họ hảo hảo chơi đùa, xem như chào hỏi.

“Đại danh của ta cũng là người có thể gọi?” Biểu tình đổi thành sinh khí, Y Lãnh Nguyệt trừng mắt nhìn.

Nghe được ba chữ “Y Lãnh Nguyệt”, tất cả mọi người phái Hoa Sơn tại đây đều đem miệng mình đóng chặt, sợ một chút không cẩn thận đầu của mình rớt còn chẳng biết tại sao đâu.

Sư phụ của mình chính là bị đồ đệ người này đánh cho trọng thương, bọn hấn còn có thể nói cái gì? Không sợ chết sao?

“Tốt lắm, ta nói một lần cuối cùng, các người có thể lặn đi.” Ha ha

nguyên lai tức giận cũng có thể hảo ngoạn như vậy, ai nha, sao cũng không nói chuyện ni?

Nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt trừng mắt lạnh lùng nhìn như thế, mặc dù nói nếu không hoàn thành mệnh lệnh của sư phụ, nhưng hấn cũng không thể đắc tội nha, hơn nữa là ngàn vạn lần không thể đắc tội.

Tâm dứt khoát không yên, vì thế cả đám người liền tính toán quay về.

Bất quá ba người trúng độc kia lại đứng yên thẳng tắp, như là cùng đợi cái gì.

Không cần phải hỏi, đương nhiên là chờ Y Lãnh Nguyệt giải được.

“Chờ một chút.” Y Lãnh Nguyệt mở miệng ngăn cản.

Ba người kia như là gặp được cứu tinh, hi vọng mà nhìn Y Lãnh Nguyệt.

“Các người cái gì cũng không nói cứ như vậy rời đi? Dem ta trở thành cái gì?” Y Lãnh Nguyệt lắc lắc cái đầu đùa cợt nói.

Còn nói? Không phải hấn không cho nói sao?

Vì vậy, một người đẩy một người, thật vất vả mới đứng ra một người.

“Lúc này không biết là Y Lãnh Nguyệt mình chủ, đã có nhiều đắc tội mong rằng thông cảm.” Run rẩy giọng lên ôm quyền nói.

“Ân, này cũng không sao.” Y Lãnh Nguyệt thỏa mãn gật đầu, “Nói cho Lý lão đầu tử, nếu muốn giải được, ngày mai phái người ta đã tuyển chọn tới đón ta trước Hoa Sơn.”

“Đúng rồi, phải mang kiệu tới đón ta, chớ quên.” Bổ sung xong một câu mới chấm dứt.

Nói đến cũng được đi, thế nhưng khẩu khí không khỏi quá lớn chứ, còn muốn một cái kiệu tới đón hấn?

Cả đám người đều cúi đầu xuống bỏ đi, phải nói lại lời của Y Lãnh Nguyệt với chương môn thế nào đây?

Đám người đều đi hết sạch, Y Lãnh Nguyệt mới vui vẻ chạy đến trước mặt Vô Thu Kỳ, vẻ mặt tươi cười như hài tử mà nhìn y.

“Có người đã nói qua ngươi là một ác ma chưa?” Bộ dạng khờ dại này sao có thể làm cho người ta tin đây là người vừa mới nói kia?

“Ngươi không phải người thứ nhất nói như vậy, rất nhiều người đều thích dùng cái từ này gọi ta.” Ôm cánh tay y không buông.

“Y Lãnh Nguyệt huynh đệ, ngươi... Thanh kiếm trên người ngươi có thể cho ta mượn nhìn một chút được không?” Đã sớm chú ý thanh kiếm không giống như tầm thường trên người hấn, chính là Thiên Lại thần kiếm, hấn có thể khẳng định.

“Nga, ngươi nói thanh kiếm này sao?” Chỉ chỉ kiếm trên người.

“Đúng vậy, chính là thanh kiếm này.” Như thế nào thần kiếm lại ở trên người hấn chứ?

“Người là nói thanh Thiên Lại thần kiếm này? Ta đã tự mình lấy lại, người có thể yên tâm. Sau này sẽ không có ai tiếp tục tới quấy rầy người.” Y Lãnh Nguyệt cười tủm tỉm nhìn hấn, ánh mắt cũng mang theo một tia ám chỉ.

Trên mặt mỗi người đều tỏ ra kinh hãi. Y Lãnh Nguyệt lại có thể quang minh chính đại nói mình thu hồi Thiên Lại thần kiếm!?

“Này...” Biết Y Lãnh Nguyệt rất có thể là minh chủ võ lâm tuổi trẻ tuần mỹ ở trên giang hồ đang truyền lưu, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

“Kỳ thật Thiên Lại thần kiếm cũng không phải của phủ ta, bằng không chính là tặng cho Y huynh đệ cũng không sao, nhưng mà nó là do một vị cao nhân gửi ở chỗ này, cho nên có thể hay không thỉnh Y huynh đệ, à không, Y Lãnh Nguyệt minh chủ để lại, thật sự đây là đồ vật của người khác a.”

“Đồ vật của người khác? Ta không phải nói ta tới lấy lại thứ này sao? Kỳ thật thứ này vốn là của ta.” Ngừng lại một chút, “Còn nhớ rõ buổi tối kia không? Tối hôm đó ta tới để kiếm lại, mưa rơi như trút nước, ta cái gì cũng không có lưu hạ, chỉ để lại một thanh kiếm cùng một vạn lượng ngân phiếu,” Giống như là muốn nhắc nhở chút gì đó, chậm rãi nói, “Cùng một tờ giấy.”

Tình hình đêm đó hoàn toàn đúng, Đỗ Thiên Hùng cũng là dựa vào một vạn lượng ngân phiếu mà trở thành phú gia ở nơi này.

“Người... Người là...” Cái thự danh (ký tên) kia nhìn một lần liền sẽ không thể quên, hoàn hảo chính là nhìn thấy thự danh cũng là thấy chân nhân (người thật)! Hiện tại hấn không phải đã thấy được rồi sao?

“Biết là tốt rồi, chỉ cần người ghi ở trong lòng, thì sẽ không có việc gì.” Y Lãnh Nguyệt nói đến nhẹ nhàng, nhưng càng giống là một loại cảnh cáo.

Nghe được Y Lãnh Nguyệt nói như vậy, theo bản năng gật gật đầu. Không biết mình có phải may mắn hay không, có thể ở dưới tay hấn lưu một nhân chứng sống.

Một bên Vô Thu Kỳ cảm thấy được tất cả chuyện này đều thật là quỷ dị. Vốn là không rõ, sau đó là giật mình, tiếp lại thấy kinh ngạc. Y Lãnh Nguyệt thật sự có một mặt đáng sợ như vậy sao?

Tuy rằng hấn chưa từng ở trước mặt mình bày ra, chính là trong mơ hồ bản thân tựa hồ cảm thấy được điều gì đó.

Phát hiện mình càng cố từng bước tìm hiểu, càng là chui vào một nơi sương mù không thể thấy rõ ràng. Ngay cả mình đều giống như mất phương hướng, quanh co ở trong đó. Kết quả là càng muốn biết rõ hấn rốt cuộc là người như thế nào.

Trong lòng vẫn mong muốn tìm kiếm mọi thứ liên quan đến hấn, muốn từ cả trong một cái nhắc tay nhắc chân cũng đều thấy được tâm của hấn. Giống như hiện tại.

“Kỳ, người làm sao nhìn ta như vậy? Hảo ngốc nga.” Y Lãnh Nguyệt cùng Đỗ Thiên Hùng nói chuyện xong quay đầu liền thấy Vô Thu Kỳ dùng một loại nhãn tình khó giải thích nhìn mình.

“Sáng sớm dậy chưa ăn gì liền bị đám thương đặng (ruồi bọ) quấy rầy, Kỳ, ta đói bụng.” Qua lại lay lay ống tay áo Vô Thu Kỳ.

“Ta đây đi chuẩn bị.” Đỗ Tiểu Vũ vội mở miệng nói với Y Lãnh Nguyệt, sau đó tự mình phân phó trừ phòng, lập tức làm tảo điểm. (điểm tâm sáng)

Nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt vui vẻ ăn hoa cao (loại bánh ngọt), chỉ sợ không ai tin hấn bây giờ là minh chủ võ lâm a.

Tất cả mọi người nhìn mà không hiểu hấn như thế nào có thể trước sau lại có khác biệt lớn như thế, thực làm cho người ta giật mình.

Khiến cho người giật mình nhất chính là hấn có thể lấy đi Thiên Lại thần kiếm, lão gia thế nhưng cũng đồng ý giao cho hấn. Này... này thật bất khả tư nghị!

Mọi người liền bắt đầu dùng nhãn thần như nhìn một điều kỳ lạ mà nhìn hần.

“Ta muốn khối Chi ma sơ bính (*) trong tay ngươi.” Chăm chú nhìn chăm chăm nửa khối sơ bính trong tay Vô Thu Kỳ.

Đem thứ trong tay đưa tới trước mặt hần, ý tứ có thể tự lấy đi.

Miệng mở thật to. Nhanh lên bỏ vào đi! Vô Thu Kỳ có thể cảm giác được hần nói với mình như vậy.

Nuốt xuống khối bánh kia đạt được từ trong tay người khác, ăn đến là ngon.

Từ xưa đã có câu: Vật có được từ người khác đều đặc biệt hảo.

Có lẽ bởi vì buổi sáng chính mình phát ra uy phong, hoặc là bởi vì Vô Thu Kỳ như vậy thỏa mãn giúp mình ăn ngon, hoặc là bởi vì chính mình lấy lại được Thiên Lại thần kiếm, cả ngày Y Lãnh Nguyệt đều cười đến híp mắt.

Nơi cách đó không xa, Hoa Sơn. Sùng Trinh Điện.

“Sư phụ, Y Lãnh Nguyệt hần... hần chính là nói như vậy.”

Nghe được đệ tử trở về nói ở Đổ phủ gặp Y Lãnh Nguyệt, Lý Tiêu Dao không khỏi thầm giật mình, tiểu tử khó dây dưa kia thế nào cũng đến chỗ này.

Nhìn đám đệ tử không ra hồn kia, hần này lão kiếm cũng bị mấy đứa kia làm cho mất hết.

“Trọng Thịnh, ngươi ngày mai đến Đổ gia đem Y Lãnh Nguyệt lên núi.” Hai tay áo khê dao động, nói xong liền đi ra ngoài.

“Vâng.” Đưa mắt nhìn bóng lưng sư phụ, Thư Trọng Thịnh khom người vô cùng kính cẩn trả lời.

Ngày hôm sau, quả nhiên phái Hoa Sơn phái người xuống núi đón Y Lãnh Nguyệt.

“Ha ha, Tiểu Thịnh nha, đã lâu không gặp, hảo không nha?” Y Lãnh Nguyệt đi đến trước mặt Thư Trọng Thịnh, vỗ vỗ vai hần cười hì hì nói.

“Minh chủ có thể đi chứ, chương môn chúng ta đã chờ đợi từ lâu.” Nói không có chút thanh điệu nào, một điểm cũng không nhìn ra biểu tình của hần.

“Chờ đợi!? Chỉ sợ là vội vã nghĩ ta đi gặp Diêm La Vương đi. Tốt lắm, lên đường đi, ta cũng muốn sớm một chút nhìn thấy chương môn các ngươi.” Sau đó ở bên tai hần không biết nói những cái gì, chỉ thấy Thư Trọng Thịnh thân mình rung lên, sững sờ mà đứng ngẩn ở đó.

“Đi thôi!” Lại vỗ vỗ hần, ám chỉ có thể lên đường.

Có lẽ phái Hoa Sơn từ lúc lập phái tới nay, còn không có người nào giống như Y Lãnh Nguyệt được đệ tử Hoa Sơn nâng kiệu đưa lên núi như vậy a.

Tại cổng chính Hoa Sơn, trước sơn bia.

Nghe nói mình chủ võ lâm muốn tới Hoa Sơn, chúng đệ tử đều kiềm nén không được. Muốn nhìn thấy cái vị minh chủ trẻ tuổi đẹp đến không giống nam nhân trong truyền thuyết rốt cuộc là bộ dạng thế nào, kết quả là sáng sớm liền vây ở nơi này.

Bao nhiêu ánh mắt trông mong đều nhìn về con đường phía trước dưới chân núi.

“Các ngươi đều ở đây làm gì?” Đột nhiên một thanh âm sau lưng mọi người vang lên.

Mọi người trong lòng cả kinh! Không tốt! Là của Tam sư huynh, xong rồi!! Mọi người chậm rãi quay đầu.

A! Quả nhiên là Tam sư huynh xinh đẹp đến làm cho người ta chảy nước miếng của bọn hần —— Thương Vân Tiêu.

Đáng tiếc người đẹp nhưng tâm cũng không mềm, hần chuyên quản giới luật cũng đã khiến không biết bao nhiêu sư huynh đệ thua trong tay hần.

“Hắc hắc, chúng ta đang ở đây theo quy tắc tuần tra.” Một người đầu óc hơi linh hoạt bịa nói.

“Đứng, đứng,, Chúng ta đang tuần tra.” Mọi người ồn ào tản ra, nhìn khắp nơi không mục đích, như là có chuyện gì đó.

“Tuần tra? Tuần tra cần nhiều người như vậy sao? Tất cả trở về hết cho ta!!” Lời nói sắc bén gay gắt đuổi hết bọn họ.

“Oa!! Chạy mau...” Nghe được sư huynh nói như vậy, cả đám liền nhanh chóng chạy đi.

Một lát sau, một bóng người cũng không có. Chỉ mình hần lưu lại, ánh mắt thâm thúy nhìn con đường lên núi.

Trường bào bạch sắc ở trong gió khẽ lay động. Chậm rãi từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, chỉ thấy mặt trên ghi: Hai ngày sau, dẫn người lên núi.

Rốt cuộc đã tới sao? Hay là lấy thân phận mình chủ vô lâm? Không phải là ta nghĩ sai rồi chứ.

Vẫn là, quên đi, đến cùng phải hay không lập tức sẽ biết thôi.

Đem tờ giấy kia túm lấy thật chặt giống như muốn bóp nát. Nhân thần như mang theo cừu hận, tựa hồ muốn bắn xuyên qua vật đang bị nắm chặt trong tay.

Tầm nhìn chuyển hướng đến đường nhỏ không người kia, ánh mắt có loại chờ mong như đang nói lên một câu: Ta chờ người!

“Uy, như thế nào còn chưa tới nha?” Y Lãnh Nguyệt cầm trong tay một cọng rơm dài, đẩy đẩy Thư Trọng Thịnh bên cạnh, hướng hần oán hận kêu.

“Đã ở trên núi, còn có hai canh giờ là có thể tới, thỉnh minh chủ kiên nhẫn chờ đợi.”

“Uy! Ta nói người nha, như thế nào cứ cứng nhắc như vậy? Ta không thích, cười một cái cho ta xem.”

Vô Thu Kỳ một bên nghe xong chính là lắc lắc đầu, người này nói cái gì cũng đều nói được.

“Minh chủ, ta từ trước đến nay, không thích nói cười.”

“Chẳng lẽ người quên ta vừa mới nói cái gì sao? Đến cười một cái thôi.”

Chỉ thấy Thư Trọng Thịnh miễn cưỡng cười một chút. [ảnh bị tiểu ác ma nắm điểm yếu gì rồi. tội nghiệp]

“Người nha, không cười lợi hại như vậy? Không thay đổi thành bạch si (kẻ ngốc) mới lạ, ha ha...” Tiếng cười của Y Lãnh Nguyệt ở trong tai mọi người nhưng lại như là cảm thấy mao cốt tung nhiên(sổn gai ốc).

Quả nhiên như Thư Trọng Thịnh nói, trong chốc lát liền tới trước bi văn (văn tự khắc trên bia) ở sườn núi, tiếp tục đi liền nhìn thấy bậc thang thật dài.

A, rốt cuộc cũng tới trước Sùng Trinh Điện của Hoa Sơn.

Nhìn thấy kiến trúc khí phái này, Y Lãnh Nguyệt hứng trí bồng bồng bước qua chính môn. Chỉ thấy hai bên trái phải đệ tử Hoa Sơn theo thứ tự đứng thẳng, cung kính chờ đợi hần đến.

“Lão nhân, Hoa Sơn phái các người vẫn còn có chút tài tuấn nha.” Y Lãnh Nguyệt trái nhìn phải nhìn, hướng Lý Tiêu Dao ngồi ở chỗ chính giữa ngược cầm lên nói.

“Không dám, khó được Minh chủ đại giá quang lâm. Làm cho phái Hoa Sơn chúng ta...”

“Được rồi!” Y Lãnh Nguyệt ra tiếng ngăn hần nói thêm gì nữa, “Đừng nói nhiều lời vậy nữa, chẳng lẽ người không biết ta tới nơi này làm gì sao?”

“Nếu Minh chủ nói như vậy, kia lão phu cũng không khách khí.” Ngừng lại một chút, nhìn nhìn biểu tình Y Lãnh Nguyệt, rồi nói tiếp.

“Mấy đồ đệ kia của ta không thành tài đắc tội Minh chủ, kỳ thật bọn chúng cũng là sau mới biết được, không biết Minh chủ có thể hay không giơ tay đánh khẽ, tha bọn chúng một lần?”

Tha bọn họ một lần?? Nói thật hay, giống như một chút trách nhiệm đều không có, a, thực giả hoạt nha.

“Người đã nói như vậy, ta cũng không nên cùng người không thành tài mà người lại là sư phụ tính toán, bất quá cần giải được ta có một điều kiện, chỉ là người có đáp ứng hay không.”

” Người ——! !” Lý Tiêu Dao nghe nói như thế thật tức giận, chính là nghĩ lại còn chưa có giải được, lúc này không thể hành sự lỗ mãng.

“Người rốt cuộc có điều kiện gì??” Tĩnh hạ tâm lại chậm rãi hỏi hắn.

“Ha ha, điều kiện của ta rất đơn giản, chính là phải để ta ngụ ở đây ba ngày.” Y Lãnh Nguyệt nói một cái mọi người đều cả kinh.

“Cái gì??” Không phải mình nghe lầm chứ, Lý Tiêu Dao lại hỏi một lần.

“Lão nhân, người không phải đã già đến ngay cả ta nói cái gì đều không nghe được đi.”

Nhất thời không hiểu được Y Lãnh Nguyệt cuối cùng vì sao làm như vậy, Lý Tiêu Dao ngăn người không biết trả lời hắn thế nào.

Mà Vô Thu Kỳ ở một bên nghe được Y Lãnh Nguyệt nói cũng một trận kinh ngạc.

Tại sao? Tại sao? Hắn sao lại ở chỗ này??

Nhưng y chính là một khắc cũng không muốn ở lại đây!

Nguyên nhân chỉ vì thấy được hắn. Thời điểm ở trên Hoa Sơn chính mình biết sẽ phải gặp hắn, lại thật không ngờ hắn vẫn giống như trước thanh tú, tuấn lãng như vậy, không có chút tì vết nào.

Sau khi bước vào cửa chính mình lại ở trong nhiều người ở bên trong như vậy chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra hắn. Thân ảnh kia muốn quên đi cũng thật khó khăn a. Cuối cùng thì nghĩ tới lại xuất hiện ở đây. Khiến bản thân phải cắn nuốt phần cảm tình thật sâu áy náy và đau lòng.

Bất quá chỉ sợ hắn rốt cuộc không có nhận ra mình đi. Từ khi y vào cửa tới nay, hắn đều không có nhìn qua mình liếc mắt một chút. Dù sao đã nhiều năm như vậy, sớm cảnh thiên nhân phi rồi. (cảnh đổi người thay.)

Tầm nhìn lại dời về trên người Y Lãnh Nguyệt. Từng trải qua thống khổ mất một người, hiện giờ đã tìm được người thật sự để y trân trọng.

Huống chi người ở bên cạnh y là mê nhân như vậy, khiến người khác nắm bắt không thấu, như là muốn tìm hiểu những ý niệm sâu kín nhất của hắn khiến bản thân từ lúc nào đã bị kéo hướng về phía hắn.

“Nhanh lên, người rốt cuộc có đáp ứng hay không?” Y Lãnh Nguyệt không kiên nhẫn, kêu lên.

“Này, được rồi, thỉnh Minh chủ xuất ra giải được.” Thật sự không biết hắn rốt cuộc nghĩ cái chủ ý gì, nhưng mạng đồ đệ lại không thể không cứu, đành phải đáp ứng trước rồi âm thầm quan sát.

“Đây, cầm đi.”

(*) chi ma sơ bính: giống một loại bánh rán rắc vừng ở trên nhĩ Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Chỉ thấy Lý Tiêu Dao thân thủ vừa tiếp, ba khóa giải được đã trong tay hắn.

“Trọng Thịnh, đưa Minh chủ đến sương phòng nghỉ ngơi.”

“Vâng, Minh chủ, thỉnh đi theo ta.”

Chi —

Vô Thu Kỳ tiến lên đóng cửa thật kỹ.

“Nói cho ta biết, vì cái gì phải ở lại chỗ này?”

“Ha ha, ở lại chỗ này có gì không tốt, có ăn có nơi ở, hay là người có cừu nhân ở chỗ này? Ai nha, này không vừa vặn có thể giải quyết nha.” Y Lãnh Nguyệt vừa nói vừa cười, còn bắt chọt đối y chớp chớp mắt.

“Người không nói thật ra?” Nhìn thấu khẩu khí của hắn.

“Nói thật? Người muốn nghe sao?”

“Àn.” Đi đến bên cạnh hắn, cúi xuống nhìn Y Lãnh Nguyệt đang ngồi cạnh bàn.

“Nói thật chính là — bí mật!” Y Lãnh Nguyệt nhếch miệng cười lớn.

“Người lại muốn chơi cái gì?” Hắn quyết không thể nào vô duyên vô cớ muốn ở lại đây.

“Được rồi, ta nói chính là...,” Y Lãnh Nguyệt thè lưỡi, “Chính là cùng người có một ước định, người không cần hỏi, đến lúc đó ta mang người theo không phải được sao.” Đến lúc đó người liền sẽ biết hết thảy. Nhưng mà, nhưng mà Kỳ... như thế nào tâm ta hiện giờ có chút khó chịu a!

Đột nhiên Y Lãnh Nguyệt cau mày nhìn y, Vô Thu Kỳ cảm thấy có điều không bình thường.

“Lãnh Nguyệt, người làm sao vậy?” Y chưa từng thấy vẻ mặt hắn như thế, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

“Ta có chút không thoải mái, người ôm ta lên giường đi, ta muốn ngủ.” Tựa vào trong lòng ngực của y, chạm đến nhiệt độ cơ thể y, thật dễ chịu nha, rất muốn cả đời đều không cần đứng dậy nữa!

Kỳ quái, vừa rồi ngực còn có chút đau, như thế nào bây giờ liền tốt rồi? Điều này làm cho Y Lãnh Nguyệt cũng không thể hiểu được.

“Như thế nào, người không ngủ sao?” Chỉ thấy Y Lãnh Nguyệt mở to hai mắt nằm ở trên giường nhìn Vô Thu Kỳ.

“Ta lại không muốn ngủ nữa...” Kỳ nha, vì cái gì người có thể tin nhiệm người khác vậy, vì cái gì người có thể cứ thế chiều ý ta, vì sao người không nói ra suy nghĩ trong lòng, vì cái gì, vì cái gì...

... Ta có thật nhiều thật nhiều tại sao phải hỏi người, chính là... ta nói không nên lời.

Có lẽ... Hừm! Cười gượng hai cái, tự giấu cột chính mình, vẫn nên là làm tốt bổn phận của mình, cần gì quản những thứ khác y làm chứ. Phiền.

“Người cười cái gì?” Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt cười một mình như vậy.

“Cười người nha, cứ như thế ngây ngốc đi theo ta.” Nhân tiện, để chính mình tiếp tục hưởng thụ một chút tâm tình vui vẻ đi.

Một buổi chiều, hai người đều ở trong phòng nói chuyện.

Chẳng mấy chốc, ngày đã lặn về phía Tây, bữa tối cũng dùng hảo.

“Kỳ, thổi một khúc > cho ta nghe đi.” Kể từ khi biết Vô Thu Kỳ có thể thổi tiêu, bảo bối kia của Y Lãnh Nguyệt luôn đặt ở trên người Vô Thu Kỳ.

Tiếng tiêu như lúc ẩn lúc hiện vang lên ở phía nam Hoa Sơn.

Tiếng tiêu lơ đãng truyền tới trong tai của một người. Kỳ thật cũng không phải lơ đãng a, tai của mình sớm đã đối với loại thanh âm này hình thành sự mẫn cảm, như thế nào lại không nghe thấy, cho dù âm thanh có nhỏ đi nữa thì đều tránh không được...

Một khúc lại một khúc, nghe đến chính mình phảng phất lại nhớ tới năm đó.

” Mạc bá yêu huyền bát,

Oán cực huyền năng thuyết.

Thiên bất lão,

Tình nan tuyệt.

Tâm tự song ti vãng,

Trung hữu thiên thiên kết.

Dạ quá dã,

Đông phương vị bạch ngưng tàn nguyệt.”

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trăng đã ở giữa trời.

Cách giờ Tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) cũng không có bao nhiêu thời gian, nên đi thôi. Cầm lấy thanh kiếm đặt trên mặt bàn, một bóng người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Đêm tĩnh gió lạnh.

Hậu sơn Hoa Sơn bao phủ một mảnh sương mù mờ mờ, phân không rõ ranh giới giữa sơn cùng thiên.

Trong khu rừng rậm rạp.

Một mặt yên tĩnh.

Bỗng nhiên hai bóng người xuất hiện. Chốc lát lại tiêu thất.

“A, hửn là ở chỗ này đi.” Y Lãnh Nguyệt xoay người nói với người theo phía sau.

Vô Thu Kỳ vẻ mặt không biểu tình nhìn hửn, thực là một người muốn cái gì liền làm cái ấy. Lần này hửn lại muốn làm gì đây?

“Kỳ, lại đây ôm ta.” Y Lãnh Nguyệt đột nhiên đối với Vô Thu Kỳ vẫn còn đang suy tư gì đó nói một câu như vậy.

“Ta có chút lạnh!” Y Lãnh Nguyệt hai tay ôm bả vai, mím chặt môi nhìn y.

A! Vẫn à ở trong lòng y ấm áp nha, qua hôm nay chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không còn được hưởng thụ độ ấm này nữa, ha ha.

“Đã trễ thế rồi, sao lại đến loại địa phương này?” Ôm hửn, ngăn lại hàn khí ban đêm trên núi.

“Đương nhiên là có chuyện mới đến nha, ta chưa nói ta cùng người có hẹn sao?”

Người ngốc tử này, Vô Thu Kỳ có thể từ trong ánh mắt của Y Lãnh Nguyệt nhìn ra hửn là đang muốn nói như vậy.

“Ánh trăng hảo mỹ a.” Ngẩng đầu nhìn lên mãn nguyệt sáng tỏ, Y Lãnh Nguyệt cảm khái.

Theo lời hửn, Vô Thu Kỳ cũng ngẩng đầu nhìn hướng minh nguyệt trên trời.

Đúng nha, thật mỹ đến cỡ nào! Tựa như người ở trong lòng ngực y, mê người nhưng lại mang theo một tia sâu muộn lạnh nhạt.

“Ai??” Đang thưởng thức mỹ cảnh, đột nhiên phát hiện có người tiếp cận. Vô Thu Kỳ lập tức cảnh giác.

Từ từ, trong rừng cây đối diện bọn họ xuất hiện một mặt bạch ảnh.

Càng ngày càng tiến lại gần, một người thân bạch y hướng bọn hửn đi tới. Xuyên thấu qua ánh trăng, dần dần thấy rõ diện mạo người mới đến.

Vô Thu Kỳ không khỏi hơi hơi chấn động, tay vừa rồi còn ôm Y Lãnh Nguyệt lập tức buông ra.

“Tiêu? Người... như thế nào lại đến??” Thực là không ngờ tới cư nhiên ở chỗ này lại nhìn thấy hửn.

Một màn vừa rồi hửn hửn là đã thấy được, tâm của hửn lại cảm thấy thế nào đây?

Y Lãnh Nguyệt đứng ở một bên khốe miệng khê nhếch, vẻ mặt bàng quan nhìn Vô Thu Kỳ.

“Câm miệng, tên ta người không xứng gọi!!” Sự tức giận trên mặt cũng nhìn ra được hửn lúc này là có bao nhiêu không muốn nhìn đến y.

Từ xa hửn liền nhìn thấy, y, y đã từng nói qua không thể yêu thích nam nhân.

Vì cái gì?

Vì cái gì hôm nay chính mình trông thấy lại không phải như thế? Vì cái gì y có thể đối với nam nhân kia làm như vậy, với chính mình lại không thể??

Tâm, trái tim như đang chảy máu. Hết thấy mọi chuyện năm đó đều cuộn cuộn dâng lên, gần như khiến hần không thể hô hấp. Bị ánh trăng chiếu vào, khuôn mặt càng phát ra vẻ tái nhợt.

Để bản thân thật sâu hít một hơi, khiến cho phần cảm tình đã muốn dâng tràn trong lòng ngực áp chế xuống.

Bởi vì hần tới nơi này không chỉ là muốn nhìn thấy người đã làm hần tan nát cõi lòng.

“Vật của ngươi có mang hay không?” Thân mình nhẹ nhàng chuyển động, mang theo một trận gió. Chuyển tới trước mặt Y Lãnh Nguyệt hỏi.

“Ân, đây!” Từ trong ngực lấy ra một quyển sách không có đề tựa ném qua.

Ba! Vừa vịn đón lấy.

“Đây là đáp lại vật của ngươi.” Nói xong vung tay lên, một vật thuận tay bay qua.

Vững vàng tiếp được, mở ra lòng bàn tay nhìn vật kia.

Nguyên lai là một tiểu tiêu hình hoa mai.

“Mai hoa tiêu!?” Vô Thu Kỳ hơi hơi mấp máy môi, vật này khiến y kinh ngạc không ít.

Mai hoa tiêu của Mai hoa sơn trang thần bí trong truyền thuyết??

Đây chính là lý do hần muốn lên Hoa Sơn sao? Là bởi vì vật này sao?

Nhưng mà hần như thế nào lại nhận thức Tiêu chứ?

Tựa hồ có một đồng những nghi vấn bay trong đầu mình, này đến thật là nan giải.

“Ngươi sẽ không phải quên ước định của chúng ta chứ, còn có một vật nữa?” Y Lãnh Nguyệt đột nhiên tức giận, đảo đôi mắt nhìn chăm chăm Thương Vân Tiêu.

“Ngươi cũng không phải vẫn chưa hoàn thành sao? Chờ giải quyết chuyện này xong xuôi sau là có thể đưa cho ngươi.”

Y Lãnh Nguyệt đối với hần gật gật đầu.

Chậm rãi, từng bước một đều nói lên cái loại hận ý không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Thấy hần mang theo cái loại nhân tình này hướng chính mình đi tới, có lẽ luyến tiếc thời gian tốt đẹp cũng đã thành nguồn gốc thống khổ của hần. Vô Thu Kỳ không nói gì chỉ yên lặng nhìn hần từ từ tới gần mình.

Thương Vân Tiêu đi đến trước mặt Vô Thu Kỳ, nắm chặt quyền.

“Kỳ, ngươi biết không? Ta hận ngươi, ta hận ngươi!...” Giống như phát điên đối với y phát tiết ra những thống khổ đã chôn dấu trong lòng nhiều năm qua.

“Tiêu, chuyện của chúng ta đều đã qua. Nên quên đi.”

“Quên!?” Cười gượng hai tiếng, “Có lẽ ngươi có thể làm được, chính là ta không thể, không thể!! Ta hận ngươi! Hận ngươi lại có thể như vậy đối xử với một người thật lòng yêu ngươi, hận ngươi có thể không để ý sự đau khổ của ta mà nhẫn tâm rời đi, hận ngươi hiện tại lại nói một đằng làm một nẻo, hận ngươi mang đến cho ta tất cả những thương tổn không thể chữa khỏi!” Thương Vân Tiêu duỗi ngón tay, gắt gao chỉ vào y.

Chỉ vào người đã khiến hần tâm đau đớn cả một đời.

“Ngươi có thể tìm thấy một người bản thân chân chính yêu.” Biết những lời nói này nói, cho cùng, giống như đang châm chọc hần, hơn nữa bộ dạng bi thảm này của Tiêu chính mình thật không muốn nhìn thấy, nhưng...

Lúc trước chính mình không muốn lên Hoa Sơn cũng là bởi vì nguyên nhân này.

“Nói như vậy ngươi là tìm được rồi sao? Chính là hắc sao?” Ánh mắt liếc qua Y Lãnh Nguyệt, “Năm đó ngươi nói là vì tốt cho ta mới ly khai, chính là ngươi bây giờ nhìn thấy ta có tốt hay không? Tốt không? Ngươi nói đi!” Gắt gao ôm chặt lấy ngực, tâm đau đến kịch liệt.

“Tiêu, ngươi hãy nghe ta nói.” Muốn cùng hắc giải thích quan hệ giữa mình và Y Lãnh Nguyệt, “Đây là hai việc khác nhau, ta chỉ là hi vọng ngươi có thể sinh sống thật tốt, kỳ thật mọi việc đều đã qua, hãy buông đi thôi.”

“Hai việc khác nhau? Buông đi? Ngươi dạy ta làm thế nào là bỏ qua a? Nhìn ngươi hiện tại cùng nam nhân khác tình chàng ý thiếp? Ngươi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết!” Không biết hắc có thể vì y mà trả giá hết thảy, không biết yêu đến tột cùng là cái gì!

“Ngươi chỉ biết trốn tránh! Lại cứ cho rằng đó là vì tốt cho ta, ta hận nhất chính là năm đó vì cái gì ngươi không thể tin tưởng tình cảm của chúng ta? Là ngươi đã hủy nó, là ngươi đã hủy ta! Tất cả chuyện này đều là do ngươi tạo thành!”

“Tựa như ngươi nói, này cũng đã là chuyện năm đó. Nếu như nói có kiếp sau, ta nhất định sẽ không để cho ngươi như vậy. Nhưng là hiện tại...” Không muốn nói những điều làm tổn thương hắc. Chỉ có thể không nói gì.

“Hừ, hừ, không có lời nào để nói sao?” Nhắm chặt hai mắt, quay đầu đi.

Sau đó lại lần nữa mở mắt ra.

“Kỳ, bây giờ ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.” Không muốn lại cùng y dây dưa thêm nữa, y giờ đây cũng đã có tâm hoan rồi. Nghĩ đến y đã sớm quên đoạn chuyện xưa cùng mình, vì sao bị tổn thương lại luôn là chính mình chứ.

“Ngươi, ngươi đến tột cùng là có yêu ta không, từng có yêu ta không??” Đây là đáp án hắc đợi nhiều năm qua, cũng là nguyên nhân vì sao nhất định phải cùng y gặp mặt.

Trầm mặc...

Rốt cuộc đã từng yêu hắc sao?

Vô Thu Kỳ lặp lại hỏi chính mình.

Có yêu a!! Bằng không vì cái gì thân ảnh của hắc luôn hiện lên trước mắt mình? Chính là làm sao có thể nói ra miệng? Năm đó đã chặt đứt hi vọng không chút nào có thể thực hiện được, hiện tại còn có gì sao?

Hơn nữa, thật không nghĩ tới sự xuất hiện của hắc, không muốn lại cô phụ người đang đứng ở bên cạnh mình. Tất cả chuyện này nói y làm sao mở miệng? Như thế nào mở miệng đây??

“Ha... Ha...” Thương Vân Tiêu ngửa mặt lên trời cười lớn, “Ngươi vẫn là tuyệt tình như vậy, ngay cả một câu nói dối cũng không chịu nói.” Cúi đầu nhìn thẳng y, “Vô Thu Kỳ, một khi đã như vậy, đừng trách ta đối với ngươi vô tình.”

Vô Thu Kỳ nghe lời này, còn tưởng rằng hắc kích động muốn làm ra chuyện gì. Cho dù hắc muốn giết mình, y cũng sẽ không đánh trả, rốt cuộc là chính mình phụ hắc.

Nhưng y đã đoán sai.

Thương Vân Tiêu lại chuyển hướng đối mặt Y Lãnh Nguyệt. Sắc mặt tái nhợt nói với Y Lãnh Nguyệt.

“Còn lại giao cho ngươi, cái này đưa cho ngươi.” Ném sang một tiểu đồ vật đưa cho hắc, cũng không quay đầu lại liền ly khai.

Mỗi một bước rời đi đều trầm trọng như thế, cuối cùng tàn nhẫn hạ quyết định này.

“Kỳ, ngươi có biết hắc và ta ước định cái gì không?” Bắt lấy vật kia, Y Lãnh Nguyệt chậm rãi tới gần y.

“Cái gì?” Nhìn thấy Tiêu một lần nữa bị thương mà đi, đáy lòng áy náy lại càng sâu thêm một tầng.

Ai, làm sao có thể để hấn hiểu được đây.

(*) trích trong bài của Trương Tiên-

Bản gốc: , .

.

, .

, .

, .

, .

, .

, .

Bản hán việt:

Sổ thanh đề quyết, hựu báo phương phi hiết.

Tích xuân canh bả tàn hồng chiết.

Vũ khinh phong sắc bạo, mai tử thanh thì tiết.

Vĩnh phong liễu, vô nhân tấn nhật hoa phi tuyết.

Mạc bả yêu huyền bát, oán cực huyền năng thuyết.

Thiên bất lão, tình nan tuyết.

Tâm tự song ti vông, trung hữu thiên thiên kết.

Dạ quá dã, đông phương vị bạch ngưng tàn nguyệt.

Bản dịch (k chính xác lắm, vì khả năng có hạn, ai dịch đc chính xác thì tốt a)

“Mấy tiếng đồ duyên kêu, vừa báo hoa cỏ tàn

Luyến tiếc mùa xuân còn đem sắc hồng phai.

Mưa dù nhỏ gió lại nổi lên, mai tử vẫn còn xanh.

Vĩnh phong liễu, vô nhân tấn nhật hoa phi tuyết. (câu này k hiểu rõ lắm ==)

Đừng đem dây đàn gãy, oán hận cũng có thể nói rõ.

Thiên bất lão, tình khó tuyết.

Tâm tựa như ti vông (lưới tơ), trong có ngàn ngàn nút thắt.

Đêm đã qua, phương đông còn chưa sáng tỏ ánh trăng tàn.”

Tất cả chuyện này bất quá đều là lỗi lầm ngay từ đầu, vừa bắt đầu liền chú định sai lầm.

Đột nhiên, một trận đau đớn khiến y phục hồi lại tinh thần.

“Lãnh Nguyệt, tại sao? Tại... sao?”

Thanh chùy thủ tinh xảo Vô Thu Kỳ từng nhìn qua hiện tại lại đang đâm vào trong ngực y.

Người nắm lấy nó chính là Y Lãnh Nguyệt.

“Ta đáp ứng Thương Vân Tiêu một điều kiện, đó chính là mang người đến gặp hấn một lần rồi sau đó giết người.” Chứng kiến Vô Thu Kỳ bị chùy thủ đâm đến thống khổ như thế nhưng hấn hiện tại một điểm biểu tình cũng không có.

“Không thể trách ta nha, ai kêu ta là Y Lãnh Nguyệt chứ, cũng là...” Tiến đến bên tai y nói một câu: “Biết không? Vô Tình Thủ cũng là ta.”

Thuận thế điểm trúng huyết đạo của y, khiến y không thể tự cứu chữa.

Máu tươi cứ như vậy không ngừng chảy ra. Từng chút một chậm rãi thấm vào cả xiêm y của Vô Thu Kỳ.

“Ta biết ngươi không có đơn giản như vậy, nhưng mà... nhưng mà thật không ngờ ngươi... ngươi... lại là...” Trên trán mồ hôi đã rơi xuống từng giọt.

“Lại là... là người khiến giang hồ văn phong nhiếp đảm... Vô Tình thủ!? Y... Lãnh Nguyệt nha, Y Lãnh Nguyệt, ngươi rốt cuộc đối với ta che giấu bao nhiêu đây?” Khí tức từng chút một dần dần tiêu thất, có lẽ không mất bao lâu nữa chính mình cũng sẽ không qua được. (văn: nghe thấy; phong: tin tức)

“Vô Thu Kỳ, không thể trách ta đối với ngươi che giấu mọi thứ, chỉ trách ngươi lại quá dễ dàng bị mắc lừa.”

Tuy rằng miệng vết thương vô cùng đau đớn, nhưng Vô Thu Kỳ lại muốn nhìn thật rõ hẳn. Gắt gao mà nhìn chăm chăm hẳn.

Một chút cũng nhìn không ra hẳn lúc này chính là Y Lãnh Nguyệt từng đòi y ăn cái này cái kia, phải ở trên người y mới có thể ngủ yên.

“Chẳng lẽ... nói, mỗi câu mà ngươi nói ra cũng chỉ là vì... vì dẫn ta đến đây sao?” Y không tin, y tuyệt đối không tin!

“Đúng vậy, chẳng nhẽ ngươi còn cho là ta có mục đích gì khác nữa? Ha ha ha... Ta cho ngươi biết, tâm ta đã sớm chết, đã chết!!” Y Lãnh Nguyệt cười không chút kiêng kị.

“Không... ..!” Y cảm giác được, y ở trong ánh mắt của Y Lãnh Nguyệt nhìn như lãnh huyết kia thấy được chút không đành lòng, một chút thống khổ.

Vào lúc này, Thương Vân Tiêu còn chưa đi xa hai mươi thước (bằng 1/3 mét) bỗng nhiên ngừng lại.

Thân mình nhất định, cứng ngắc tại chỗ.

Tâm, tâm bị bóp chặt, đau quá!!

Là y phụ mình, là y!!

Nhưng mà, bây giờ nghe thấy âm thanh đao đâm vào nhục thân (xác thịt), tâm vì sao còn có thể đau đến lợi hại như thế này? Tâm giống như là muốn xé rách.

Y, y rốt cuộc là thế nào rồi, đã chết sao?

A — không! ! Kỳ! Kỳ! Kỳ! Ngươi không thể chết được! ! Ngươi không thể chết được!!

Đột nhiên xoay người bay nhanh về phía hai người kia.

Chỉ thấy Vô Thu Kỳ đã sắp không trụ được nữa mà ngã xuống, Y Lãnh Nguyệt thì ngồi xổm trên mặt đất nhìn y.

Thương Vân Tiêu bắt chắp nhào tới bên người Vô Thu Kỳ.

Làm sao ngươi có thể liền chết như vậy chứ, như thế nào có thể?

Cho dù ngươi không yêu ta cũng không sao cả, ta không cho phép ngươi biến mất trên thế giới này, không cho phép!!

Nếu ngươi chết ta sẽ theo ngươi cùng nhau xuống dưới Địa ngục, khi đó lại lần nữa yêu ta đi!

Chứng kiến xiêm y đã nhiễm huyết kia, vội vàng muốn chỉ trụ huyết đạo của y.

Nhưng mà tay của hắn trước một bước lại bị Y Lãnh Nguyệt bắt lấy.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Cứu người! Buông ra!”

“Cứu người? Vô Tình Thủ ta giết người còn không có một người nào có thể cứu được. Chỉ cần ta động thủ, dù là người ủy thác cũng không thể ngăn.” Một loại biểu tình người muốn cứu người ngay cả người ta cũng sẽ giết mà nhìn hần.

“Lãnh... Nguyệt... ..” Từ từ giơ tay về phía hần.

Là muốn lại chạm vào khuôn mặt của hần? Hay là... ..

Nhưng khí lực như thế nào cũng đều không thể sử dụng, nâng lên một nửa liền buông xuống. Ngay sau đó, ánh mắt cũng gắt gao nhắm lại, cơ thể sắp chống đỡ không được nữa...

“Lãnh Nguyệt??” Thương Vân Tiêu lẩm bẩm, tay chậm rãi bỏ ra.

Vô Thu Kỳ nha Vô Thu Kỳ, người vào lúc này vẫn là kêu tên của hần?

Nước mắt từ trong mắt chảy xuống, tâm đã đau đến không còn cảm giác.

Thương Vân Tiêu nhắm chặt mắt, không muốn thừa nhận sự thực này, nhưng ngực vẫn như thế đau đớn. Người cũng té xuống, hôn mê bất tỉnh.

Y Lãnh Nguyệt đối với Thương Vân Tiêu lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Vô Thu Kỳ chỉ còn lại một chút hơi thở.

Ánh mắt của y không có mở, cả người ướt đẫm, đã phân không rõ đâu là mồ hôi đâu là máu.

Ngay cả Y Lãnh Nguyệt cũng thật không ngờ được, tay hần lại có thể đưa đến sờ lên mặt Vô Thu Kỳ.

Kỳ a, ta đã nói rồi.

Người là một người xuất sắc, nhưng là, nhưng là...

Nhưng là người vì cái gì lại là Vô Thu Kỳ chứ? Ở dưới tay Vô Tình Thủ không lưu lại người sống, tất cả đều là chết?

Nghĩ đến chữ “chết” này, đột nhiên Y Lãnh Nguyệt tâm như bị cái gì đó đâm xuống.

Tay ngừng lại. Chậm rãi, khóe mắt chảy xuống chút ẩm ướt, một thứ được gọi là nước mắt ngay cả Y Lãnh Nguyệt cũng không biết như thế nào lại xuất hiện.

Bất chợt, không biết từ nơi nào một trận cuồng phong nổi lên thổi đến lá rơi tán loạn, bụi khởi thạch khiêu.

Chẳng những thổi trúng Y Lãnh Nguyệt ngay cả mắt đều mở ra không nổi, người cũng bị thổi đến ngã trên mặt đất.

Giữa lúc hoảng hốt, hần cảm thấy có người xông vào trong trận gió hỗn độn này, mang theo Vô Thu Kỳ sau đó thừa dịp trận quái phong ly khai.

Phong đình, điệp lạc. (gió ngừng, lá rơi.)

Quả nhiên không thấy thân ảnh Vô Thu Kỳ. Xem ra là có cao nhân cứu y đi.

Chính là, vì cái gì tay của mình lại vươn về phía trước? Là muốn bắt lấy y? Thật sao?

Sửng sốt ngơ ngác một lúc lâu, lúc này mới khôi phục lại.

“Uy! Người trốn trên tàng cây làm gì?” Y Lãnh Nguyệt đứng lên, hướng về phía một đại thụ cành lá tươi tốt kêu lên, “Đêm lãnh hàn, còn không ôm hần trở về?”

Quả là từ trên cây nhảy xuống một người. Chính là luôn luôn đi theo phía sau Thương Vân Tiêu — Trọng Thịnh.

Đi đến trước mặt Thương Vân Tiêu, ôm lấy hần không thềm để ý đến Y Lãnh Nguyệt liền rời đi.

Nhìn địa phương vừa rồi Vô Thu Kỳ còn nằm đó, hiện giờ đã bị ánh trăng sương lãnh bao trùm.

Ngẩng đầu nhìn nhìn trăng tròn ở trên trời cao căn bản không biết nhân gian đã phát sinh chuyện gì, sau đó Y Lãnh Nguyệt cũng ly khai mảnh rừng cây không một bóng người kia. Dựa vào ánh trăng, vội vàng hạ sơn.

Rất nhanh lướt qua các bậc thang thật dài, một loại cảm giác khoan khoái đã lâu tràn ngập toàn thân.

A, đã một thời gian hảo dài nha. Thời gian lâu đến ngay cả mình đều gần quên mất cảm giác tự do này. Mấy ngày nay toàn là bởi vì có y ở bên cạnh, hành động lại bất tiện như vậy.

Nhưng, giống như không có y nữa lại cảm thấy được có chỗ nào đó có điểm là lạ. Là cái gì vậy?

Đột nhiên tay Y Lãnh Nguyệt xoa lên khóe mắt, vừa rồi chính là chỗ này xuất hiện một cái kỳ tích mà trong hai mươi năm qua đều chưa từng xuất hiện qua.

Mình nhất định là bị y làm cho ngu ngốc, mới có thể như vậy.

Y Lãnh Nguyệt nghĩ cũng không nghĩ cứ như thế nhận định.

Chưa đến thời gian một chén trà, hần liền đi tới dưới chân Hoa Sơn. Không có trái nhìn phải nhìn cái gì, hần liền quyết định chuẩn bị trở về Tử Hà sơn trang.

“Thu âm thì tình tiệm hướng mình.

Biến nhất đình thê lãnh.

Trữ thính hàn thanh,

Vân thâm vô nhận ảnh.

Canh thâm nhân khứ tịch tĩnh.” (*)

Ly khai Hoa Sơn, từ nay về sau hần lại chỉ có một mình một người.

Ngày hôm sau, chuyện tình mình chủ võ lâm ở Hoa Sơn biến mất bị Hoa Sơn từ trên xuống dưới truyền đến ồn ào huyên náo.

Nhân sĩ giang hồ lại càng tăng thêm một cái danh hiệu thần bí cho vị mình chủ võ lâm trẻ tuổi tuần mỹ này.

Chính là tất cả chuyện này Y Lãnh Nguyệt đều không quan tâm, hiện tại hần đang ở “Thiên Kỳ” cách Hoa Sơn không xa.

Lại là một ngày âm lãnh, đại thụ bên đường bị gió thổi đến lay động không ngừng.

Y Lãnh Nguyệt ngồi ở tầng dưới cùng của khách ***, nhã nhặn ăn bữa ăn của hần. Nhưng trong đầu lại nghĩ đến một việc khác.

Có phải nên tới Đồ phủ xem chút không? Xem bọn họ có hay không tiết lộ chuyện gì?

Ấn, vẫn là chính mình đi xem mới yên tâm.

Lại gấp thêm một đũa dứt thức ăn vào miệng, chậm rãi nhai.

Sau khi trở về phòng, lẳng lặng chờ. Chờ màn đêm buông xuống.

Buổi tối — là thời điểm mà Y Lãnh Nguyệt luôn nhất quán hành động.

Từ cửa sổ khách *** nhảy ra, nhảy lên nóc nhà. Dọc theo những ngôi nhà lớn nhỏ đi tới Đồ phủ. Một cái xoay người liền nhảy vào nội viện.

Nhưng bản thân lại không đi hướng chủ nhà, ngược lại như bị quỷ tử thần dẫn đi đường vòng đến sương phòng phía Bắc.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Nhìn lại nơi cũng chưa ly khai đến mấy ngày. Trước mắt như hiện ra một bóng người.

“Kỳ, người nói nếu yêu một người thật sự vì hần trả giá sinh mệnh cũng đáng sao?”

— đáng giá, bởi vì người kia là người người yêu a, hẳn sẽ là toàn bộ của người.

Cho dù người kia phản bội người cũng không sao? Vẫn là yêu hẳn sao?

— nếu như là hai người yêu nhau, thì không tồn tại sự tình ai phản bội ai, yêu tức là bản thân là sẽ không phản bội. Nhưng nếu chỉ là nói nhất tương tình nguyện, ta nghĩ, dù hẳn phản bội ta, lòng ta vẫn yêu hẳn, bởi vì ta căn bản không thể ngăn cản một mảnh tâm này yêu hẳn.

Khó trách trên thế gian này có nhiều người yêu đến chết đi sống lại như vậy, nguyên lại sức mạnh của ái tính lại lớn như thế a, thật muốn có một ngày có thể biết được.

— ta nghĩ người sẽ biết thôi... ...”

Hiện tại như thế nào trong đầu mình tất cả đều là tiếng nói của y chứ? Ta như thế nào lại đi đến chỗ này?

Vượt qua đệm y đã từng ngủ qua, Y Lãnh Nguyệt ngồi trên giường ngơ ngác nghĩ. Hoàn toàn đã quên mình rốt cuộc trước đó vì sao mà đến đây. Chỉ là cứ ngồi lẳng lẳng như vậy.

Thời gian theo ánh trăng chậm rãi trôi đi.

Tâm Y Lãnh Nguyệt cũng đã hạ xuống ở một địa phương không biết tên nào đó.

Canh bốn, thanh âm gõ mõ vào lúc này có vẻ đặc biệt vang hơn. Cũng đánh thức người còn đang ngáy ngốc ngồi ở trên giường.

Ngẩng đầu vừa nhìn, nguyệt đã lặn về tây.

Giật mình bản thân lại có thể ngồi ở trong này lâu như vậy mà không biết.

Khẩn trương ly khai. Chạy khỏi địa phương khiến tâm chính mình cảm thấy sợ hãi.

Sau đó, Y Lãnh Nguyệt cũng không có trở lại khách ***, mà là trực tiếp lên đường.

Hai tháng sau, hẳn về tới Tử Hà sơn trang.

Rất không đúng lúc, Liễu Dật Phi cùng Tống Bồ Phàm đã xuất hành.

Trước khi đi, bọn họ có thông báo quần gia, hai người không qua một hai tháng sẽ không trở về. Vì thế cả sơn trang, mắt Y Lãnh Nguyệt nhìn đến thoạt nhiên thực vắng vẻ.

Từ lúc trở lại Tử Hà sơn trang, Y Lãnh Nguyệt cũng không có rời Tử Nguyệt hiên nửa bước.

“Tử Linh!” Y Lãnh Nguyệt kêu tên một nha hoàn hầu hạ hẳn.

“Công tử, có chuyện gì vậy?” Một người xinh xắn đi tới bên cạnh Y Lãnh Nguyệt, đợi hẳn phân phó.

“Giúp ta đi tìm một người thổi tiêu đến.” Trong tay như trước lắc lắc Tây Hồ Long Tinh thượng hạng.

Đáng tiếc lúc này trà thượng hạng đối với Y Lãnh Nguyệt mà nói cũng chỉ như bạch thủy (nước trắng) nhạt nhẽo.

“Nô tỳ liền đi xem.” Gật gật đầu lập tức ly khai.

Không biết vì cái gì, hẳn hiên tại chỉ muốn nghe thanh âm của tiêu. Muốn nghe, hảo muốn nghe.

Nhưng là chính mình lại không biết thổi, sớm biết thế khi đó hẳn nên để y dạy mình.

“Tiên sinh thỉnh, công tử nhà chúng ta đang chờ người.” Thời gian một nén hương, Tú Linh liền dẫn theo một sư phụ thổi tiêu đi vào Tử Nguyệt hiên.

Đẩy cửa ra. Liền nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt nằm ở trên bệ cửa sổ.

Không cần phải nói, thế gian này lại thêm một người bị dung mạo hẳn mê hoặc.

Y đi khắp thiên nam địa bắc, hôm nay mới nhìn thấy cái gì gọi là tuyệt sắc chân chính. Lấy lại bình tĩnh, hỏi hẳn.

“Công tử muốn nghe cái gì?”

“Tùy tiện.” Y Lãnh Nguyệt chỉ mở miệng đáp, vẫn như trước nằm ở chỗ đó không biết nhìn cái gì ở ngoài cửa sổ.

Thanh âm như oanh từng chút nhập vào tai, giống như ngày trước đang hiện ra rõ trước mắt.

Bao nhiêu phiền muộn ở trong lòng, lâm vào tĩnh lặng.

Gió phất qua mặt, nhìn lên bầu trời, chén trà trong tay.

Dựa vào lan can mà suy tư, nhìn không ra hết thấy.

Chỉ bởi vì y?

Ngày đã dần chuyển, Y Lãnh Nguyệt vẫn không có kêu ngừng lại. Thẳng đến khi ánh trăng đầu tiên chiếu lên khuôn mặt Y Lãnh Nguyệt, hắn mới hô một chữ “Dừng”.

“Sáng sớm ngày mai lại đến.” Bỏ lại những lời này, Y Lãnh Nguyệt xoay người đi lên lầu.

“Tiên sinh chớ trách, công tử nhà ta chính là như vậy, đây là công tử nhà ta đưa cho tiên sinh. Giờ Thìn ngày mai thỉnh tiên sinh lại đến.” Giao cho y ngân phiếu năm trăm lượng.

Tử Linh tiễn y ra khỏi Tử Hà sơn trang.

Ngày hôm sau, tiếng tiêu từ giờ thìn (7h-9h sáng) lại bắt đầu vang lên suốt một ngày.

Từ đó về sau, tiếng tiêu trong Tử Nguyệt hiên chưa từng có gián đoạn qua.

Như thế nào người quen của trang chủ đều là quái nhân? [ta còn không biết trang chủ các người có phải quái nhân hay không nha]

Mọi người ở sơn trang từ trên xuống dưới đều bị sự xuất hiện của thanh âm mặc danh kỳ diệu này lộng đến có chút buồn bực.

Chính là Y Lãnh Nguyệt như cũ lắng nghe tiếng tiêu du dương, phẩm Tây Hồ Long Tỉnh của hắn.

Nghĩ đến hắn sẽ không còn được gặp lại thân ảnh của một người.

Nhớ lại dung mạo tuấn lãng của y.

Nhớ lại thanh âm đầy từ tính của y.

Nhớ lại nụ hôn ôn nhu mà bá đạo của y.

Nhớ lại cái ôm ấm áp kia.

Vì sao lại nghĩ đến y chứ?

A, điều này ngay cả chính mình cũng không rõ. Tại sao vậy?

Có lẽ là...

“Công tử, đây là một phong thư vừa nhận được của trang chủ đưa cho ngài.”

Tiếp nhận thư Tử Linh đưa đến, mở ra nhìn qua. Chỉ thấy trên mặt thư ghi:

Mười bảy tháng tám, thọ thần sư phụ. Phải đến!!

—— Đại sư huynh.

A, đã lâu không có gặp mặt. Tính ra còn có một tháng, cũng nên khởi hành rồi.

Ngày hôm sau, thanh âm quấy nhiễu người kia phá lệ không có lúc giờ thìn vang lên. Vì thế mọi người liền biết, công tử bọn họ đã xuất môn.

Đúng là vậy.

Y Lãnh Nguyệt hiện tại đã lên đường hướng tới Thiên Uyên Cốc.

(*) trích trong > của Chu Bang Ngạn (-)

.
.
,
.
.”

Lúc thu âm, trời quang dần chuyển tối
Đình viện trở nên thê lãnh
Đứng lặng im nghe hàn thanh
Mây sâu xa không thấy bóng nhạn bay
Đêm khuya đáng người đi cô quạnh... Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Đã bao lâu chưa có trở về Thiên Uyên Cốc rồi nhỉ?

Y Lãnh Nguyệt tự mình tính một chút, hẳn là đã sáu năm đi. Nhớ rõ một lần cuối cùng là cùng Đại sư huynh đến vấn an sư phụ.

Khi đó sư phụ giống như là đối chính mình nói một câu gì đó. Là nói “Không thể nhìn thấu rõ ràng nhân tâm nhất chính là tâm của bản thân.”

Lúc ấy cảm thấy những lời này thực kỳ quái, cho nên luôn luôn đặt ở trong đầu, chưa từng quên.

Mình tại sao lại thấy không rõ tâm chính mình chứ? Lúc ấy còn cười thiên hạ nào có người như vậy đâu, ít nhất thì Y Lãnh Nguyệt hẳn tuyệt đối sẽ không như thế.

Chính là lúc này thế nhưng hẳn lại thật sự có cảm giác đó, ngay cả bản thân cũng giống như không hiểu rõ nữa.

Hiện tại vừa vặn, lần này đến có thể hỏi sư phụ.

Một tháng lộ trình ngay trong lúc không lưu ý liền qua đi. Y Lãnh Nguyệt đã đi tới Thiên Uyên Cốc.

Xuyên qua Phù Dung trận vì phòng ngoại nhân tiến nhập, sau đó mở ra cơ quan, tiến vào trong cốc.

A, nơi này so với sáu năm trước cũng không thay đổi nhiều.

Một gốc đại thụ cao ngút trời bao quanh một mảnh không gian nho nhỏ. Tiểu Khê (dòng suối nhỏ) trong veo thấy đáy chảy uốn lượn ở trong lâm tử (cánh rừng) như ẩn như hiện.

Bước qua tiểu kiều (cầu nhỏ) kéo dài trên Khê lưu (dòng suối), đi đến trước một tòa trúc lâu có điểm quy mô.

Nơi này, chính là địa phương mình ở lại nhiều năm —— Vọng Nguyệt tiểu trúc.

Xem ra những người khác đều chưa có tới, hết thấy đều an an tĩnh tĩnh.

Đúng rồi, hôm nay là ngày mười tháng tám, vẫn còn bảy ngày nữa.

“Tới thực sớm, Lãnh Nguyệt!” Một thanh âm thâm trầm từ bên trong truyền tới.

“Ha ha ha, quả nhiên là sư phụ. Người chưa tới đã biết là Y Lãnh Nguyệt đến đây.”

Đẩy ra trúc môn, quẹo trái. Đi về phương hướng thanh âm truyền lại.

“Sư phụ, biệt lai vô dạng!” Chân sau quỳ xuống, hướng người đang thành thoi ngồi ở trên trường kỉ vấn an.

“Ân.” Nghe được thanh âm của Y Lãnh Nguyệt, người nọ chậm rãi mở mắt.

Đó là một đôi mắt sáng người hữu thần khiến người vì thế mà run rẩy, tựa hồ người có thể từ bên trong đó nhìn thấy một loại quang mang thâm thúy phát ra, mang theo một loại áp chế hết thảy khí phách.

“Sớm như vậy đã trở về, xảy ra chuyện gì sao?”

“A?” Kinh ngạc chính mình còn chưa có nói gì cho sư phụ biết, “Ha ha, quả nhiên sự tình gì cũng đều không thoát khỏi tầm mắt của sư phụ. Hắc hắc, Chẳng qua là nhiệm vụ lần này thất bại thôi.”

“Còn ở đây gạt sư phụ? Người thật sự là càng lớn càng không ngoan.”

Y Lãnh Nguyệt miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười.

“Kỳ thật, là muốn trở về hỏi sư phụ một chút, người như thế nào mới có thể thấy rõ tâm của mình đây?”

“Quả đúng như thế, lời lúc trước của ta tuyệt không sai. Lãnh Nguyệt a, người cuối cùng đã gặp được người nào sao?”

“Người nào?” Nghe được chữ kia tâm Y Lãnh Nguyệt liền tăng tốc nhảy dựng lên.

“Một kẻ ngốc thôi. Bất quá cũng không thể trách y, ai kêu diễn kỹ (kỹ xảo diễn xuất) của Y Lãnh Nguyệt lại không chút sơ hở, thiên nhất vô phùng chứ. Ha ha ha... ..” Tiếng cười của Y Lãnh Nguyệt từ vang rồi đến khế, cuối cùng lại ngưng lại với vẻ mặt kỳ quái.

“Cũng là con mồi đầu tiên không chết ở trước mắt ta.” Ngữ khí cảm khái nói đến lạnh lùng.

“Con mồi? Người thật sự đem nàng trở thành con mồi mà đối đãi sao?” Còn nói người khác ngốc, Lãnh Nguyệt nha, trên thế gian này có rất nhiều sự tình là tâm khẩu bất nhất nha.

Những lời này lại làm cho Y Lãnh Nguyệt phải tự hỏi.

Thật sự nói như vậy chính mình đem Vô Thu Kỳ trở thành con mồi của mình sao?

Không biết, hẳn một điểm cũng không biết!

Hiện giờ, Vô Thu Kỳ đã biến thành một nhân ảnh sâu kín luôn xuất hiện trong ý nghĩ của hắn, xua đi không được, gặp cũng không được.

Nhớ đến y đối với mình nói gì nghe vậy, vẻ mặt không biết có bao nhiêu ôn nhu che chở, trên mặt mình liền đã tràn ngập ý cười.

Nhớ đến mình đối với y toàn làm biểu tình u ám buồn bã, bây giờ hắn lại nghĩ tới ngày đó chính mình vô tình như thế đâm y một đao, tâm giống như cũng đang bị cái gì đó đâm vào.

Hảo đau đi, hảo đau...

Sự tình như thế nào lại biến thành như vậy?

“Lấy tiêu của ta lại đây.” Không nói gì thêm nữa, chỉ là một câu vô cùng đơn giản.

Ân, vẫn là sư phụ hiểu hắn, không có phương thức nào so với điều này càng hảo hơn.

Từ từ đi vào phía sau trong phòng, lấy ra một vật giống như đúc cái treo ở trong phòng mình. Đưa tới tay sư phụ.

Tiếng tiêu từ cao chuyển thấp, từ thưa đến dày, chậm rãi theo gió phiêu lãng trong Thiêu Uyên Cốc.

Tiếng tiêu nhiều lắm, thật lâu vẫn không ngừng tản ra.

Vẫn là bài kia >.

Nhìn thanh thụ lưu thủy ngoài cửa sổ, gió thỉnh thoảng thổi tới trên mặt Y Lãnh Nguyệt.

Khúc tử này cũng như lúc lần đầu tiên nghe được chấn động nhân tâm như vậy, cũng là bởi vì nghe xong bài > này của sư phụ nên mới yêu thích vật ấy.

Ngẫm lại bảo bối của mình bây giờ còn đang trên thân người kia a.

Nha, vì cái gì lại nghĩ tới y chứ?

Âm thầm lắc lắc đầu, muốn gạt đi thân ảnh của y đang quanh quẩn ở trong lòng.

Chính là càng muốn gạt đi thân ảnh kia, lại chợt phát hiện y càng gắt gao quấy lấy mình.

Vậy không cần nghĩ nữa là được!

Khó khăn! Khó khăn! Khó khăn a!!

Y Lãnh Nguyệt lâm vào một mảnh phiền muộn.

Tiếng tiêu cũng theo đó mà ngừng lại.

“Lãnh Nguyệt.”

“Vâng, sư phụ.”

“Không thấy Lư Sơn chân diện mục, chỉ bởi thân đang ở trong núi ấy. Muốn nhìn rõ mọi thứ bản thân chỉ có thể đứng ở bên ngoài.” Nói cho hắn biết cũng chỉ có điều này thôi, toàn bộ mọi chuyện đều phải dựa vào chính hắn tự tỉnh ngộ a.

“Đệ tử minh bạch.”

Tiếng tiêu lần nữa vang lên, cuộn cuộn nổi lên ngàn tâm tư.

“Chỉ bởi vì đang ở trong núi ấy” chính là làm sao có thể không ở trong đó đây? Như thế nào mới có thể đây?

Đây là một vấn đề thật nghĩ không ra, Y Lãnh Nguyệt hắn cũng lại gặp phải vấn đề không thể nghĩ được sao?

Đúng rồi, có một người nhất định biết, có lẽ trong thiên hạ còn không có sự tình nào mà hắn không biết.

Hắn sẽ là bộ dạng thế nào nhỉ? Ha ha..., Tứ sư huynh, ta chờ người.

Người thứ hai tới là Đại sư huynh.

Đó cũng là lúc sau khi Y Lãnh Nguyệt tới Thiên Uyên Cốc được ba ngày.

“Nha, Đại sư huynh, làm sao lại đến đây một mình? Tiểu Phàm đâu?” Thấy Đại sư huynh một người tiến vào cảm thấy có chút kỳ quái, hắn không phải là cùng Tống Bồ Phàm luôn như hình với bóng sao?

“Y có việc phải làm, như thế nào không thấy Vô Thu Kỳ của người?” Lại còn nói người khác, chính mình cũng không phải thế sao?

“Ha ha!” Cười gượng hai tiếng, “Y a, có lẽ hiện tại chỉ còn nửa cái mạng đi, có thể tới nơi này sao?”

“Nửa cái mạng?” Liễu Dật Phi có điểm nghe không hiểu hắn đang nói gì.

“Không nói y nữa, biết Tứ sư huynh khi nào thì tới vậy a?” Thực muốn biết người hắn chờ rốt cuộc lúc nào thì mới đến.

“Chắc hai ngày nữa.” Hắn đã sớm phái người đưa tin cho Vô Mộ Kỳ, chắc hắn hai ngày nữa nhất định sẽ đến.

“Người quả thực đang nói thừa, ta cũng biết nhất định là hai ngày nữa, còn hỏi người làm gì?”

“Chờ không được nhận thức ca ca sao? Ha ha.” Liễu Dật Phi thấy hắn bộ dạng nóng vội chờ đợi Tam sư đệ không khỏi nở nụ cười.

“Người, người, cẩn thận cái cổ của mình a!” Một luồng sát khí truyền đến trên thân Liễu Dật Phi, làm hắn cả người đều lâm vào chấn động.

Những lời này của Y Lãnh Nguyệt tuyệt đối không phải đang nói đùa, hắn biết!

“Được rồi, người liền an tâm chờ hắn đi, hai ngày này hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Xem ra sự đệ này của hần xảy ra chuyện gì rồi.

Ai... .. Tình tối trời người, lời này tuyệt không sai.

Người thứ hai tới là Tam sư huynh.

Tiếp đó thẳng đến trong ngày thọ thần của sư phụ, người Y Lãnh Nguyệt chờ đợi mới thông dong xuất hiện.

Ngày mới vừa tờ mờ sáng, Y Lãnh Nguyệt liền đứng dậy ra khỏi tiểu trúc.

Bây giờ đã là ngày hôm sau kết thúc thọ thần.

Tìm tìm bốn phía một vòng, ở một chỗ phía đông rốt cuộc phát hiện người mình cần tìm.

“Sư huynh người vẫn là giống như trước đây, ha ha. Thích sáng sớm lắng nghe thần âm (âm thanh sớm tinh mơ) u tĩnh này.” Hướng về phía người vẽ mặt mê mẩn đang ngẩng đầu nhìn lên gốc đại thụ nói.

“Nguyên lai là Lãnh Nguyệt.” Vô Mộ Kỳ cúi đầu nhìn thấy Y Lãnh Nguyệt, “Sớm như vậy liền tới tìm ta, có chuyện gì không?”

“Sư huynh, người có lúc nào nhìn không thấu tâm của chính mình không?”

“Lời này là sao?”

“Hiện tại ta cảm giác mình trở nên bất khả tư nghị, lại có thể ngay cả lòng mình muốn cái gì cũng không biết.”

“Kia, trong lòng người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì đây?” Sớm liền phát hiện hần có điểm là lạ, thật không ngờ Lãnh Nguyệt lại đích thân đến tìm hần.

“Hần là đang nghĩ tới một người đi, ta không thể quản bản thân không được nghĩ tới y, tại sao vậy chứ? Cảm giác mình trở nên thật kỳ quái.” Mi đầu nhíu lại, trăm mối không thể nói rõ.

Nghĩ một người? Có lẽ là cuối cùng đã có một người xuất hiện bởi bạn với tiểu sư đệ, trước mắt nhìn như cái gì cũng đều không quan trọng nhưng nội tâm lại vẫn luôn sầu muộn này.

“Sư huynh, người cười cái gì?” Hần còn đang chờ câu trả lời a, vậy mà Vô Mộ Kỳ lại chỉ là vẽ mặt mỉm cười nhìn hần, “Là cười ta rất ngốc sao? Cứ nhiên ngay cả chính mình đều không hiểu được.”

“Không phải!” Lắc lắc đầu, “Lãnh Nguyệt, dựa vào sự thông minh của người chẳng lẽ còn không biết trong lòng mình rốt cuộc nghĩ cái gì sao? Tối cùng chính mình là như thế nào? Đáp án này ngay ở trong lòng người thôi.”

Bản thân cũng là phải qua thật lâu mới nghĩ mình bạch, nếu như bây giờ nói ra tất cả, cái này rất không có ý nghĩa.

Chính là Y Lãnh Nguyệt vẫn như cũ vẽ mặt mờ mịt nhìn Vô Mộ Kỳ.

Ai, thông minh như hần, cứ nhiên đối chuyện tình cảm này lại trở nên không thông suốt như vậy, Vô Mộ Kỳ ngay cả lòng mày đều loạn lên ý cười.

“Lãnh Nguyệt!” Vẫn là giúp hần một phen đi.

“Àn?”

“Nàng hôn qua người chưa?”

“A!?? Đây, đây... Có.” Thật không ngờ sư huynh lại có thể hỏi vấn đề này, khiến Y Lãnh Nguyệt có hơi chút xấu hổ.

“Có phải hay không có một loại cảm giác quên hết toàn bộ, có phải cùng với những người khác không giống nhau?”

“Hình như là có cảm giác như thế. Có phải là cùng với những người khác không giống nhau, ta đây không biết, ta chưa có từng hôn qua nam nhân.” [=))) bây giờ mới đúng. là nam nhân nha!]

“A!??” Lúc này đến phiên Vô Mộ Kỳ há hốc mồm, như thế nào cũng không nghĩ tới người trong lòng Y Lãnh Nguyệt lại là nam nhân.

Vẫn là lần đầu tiên chứng kiến Tứ sư huynh có biểu tình kinh ngạc đến thế, Y Lãnh Nguyệt nở nụ cười.

“Người biến ta thành cái dạng này đích thật là một nam nhân, nhưng lại cùng người có quan hệ mật thiết.” Y Lãnh Nguyệt thần bí nói với Vô Mộ Kỳ.

“Cùng ta có quan hệ mật thiết?” Là ai đây? Vô Mộ Kỳ ở trong đầu lục tìm một người như vậy.

Chỉ chốc lát sau, hắn nhớ tới một người, không khỏi lớn tiếng kêu lên:

“Chẳng lẽ là... ..A!” Không có khả năng, tuyệt đối không phải là y.

“Quả nhiên là Tứ sư huynh, đã đoán đúng, chính là y! Vô Thu Kỳ, thân đệ đệ của ngươi.” Y Lãnh Nguyệt hôm nay thu hoạch được thật sự không ít, cư nhiên nhìn thấy Tứ sư huynh hai lần kích động như vậy a.

“Ngươi sao lại có thể gặp được Thu Kỳ?” Xong rồi, cái gốc tử kia nhất định là bị tiểu sư đệ thông minh lanh lợi này ăn đến không còn lưu lại mảnh giáp, “Y không có làm sao chứ?” [ai ăn ai còn chưa biết nha =))]

“Thực sự là thân huynh đệ, liên chỉ quan tâm người một nhà. Sư huynh, người thật...” Y Lãnh Nguyệt nhìn như ủy khuất nói.

“Được rồi, nói các người làm sao nhận thức a, ta đã lâu không có tin tức của y.”

Đừng cho là ta không biết bộ dạng người dưới vẻ mặt kia, Vô Mộ Kỳ ở trong lòng thầm nghĩ.

“Vậy ngươi phải đáp ứng ta một việc, nói ra người nhất định không được tức giận. Đáp ứng rồi ta sẽ nói.”

Kỳ thật đây cũng là chuyện tối trọng yếu nên Y Lãnh Nguyệt mới tìm đến Vô Mộ

Kỳ, đem toàn bộ hết thảy đều nói ra cho hắn biết, cảm giác mình giống như càng hăm càng sâu, làm sao còn có thể để người ngoài biết, đành phải nhờ hắn.

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Xem ra đệ đệ lần này nhất định là bị không ít khổ, bằng không Lãnh Nguyệt cũng sẽ không nói như vậy.

Nhưng mà Thu Kỳ nha, người có thể còn không biết, người đã có được thứ mà trên thế gian này tối có được không dễ.

“Chuyện tình của ta cùng y nói thì dài dòng, vẫn là nói từ ước định cùng người đi.”

Đích xác là chuyện tình thật dài, Y Lãnh Nguyệt cùng Vô Mộ Kỳ liên tục nói đến giữa trưa đều vẫn chưa nói xong.

Biểu tình trên mặt Vô Mộ Kỳ thay đổi mấy lần, hơn nữa nghe tới một đoạn phát sinh vào buổi tối kia ở Hoa Sơn thì cả người đều căng thẳng.

Tình tối đã thương người, đệ đệ của mình lại có thể để cái chữ “tình” ấy giày vò thành như vậy.

Thẳng đến khi ngày dần lặn về tây, tất cả cố sự mới được tự thuật xong.

Nguyên lai lúc trước là Thương Vân Tiêu chủ động tìm tới Y Lãnh Nguyệt, mà Y Lãnh Nguyệt hắn khi đó cũng chỉ xem là nhiệm vụ bình thường mà tiếp nhận.

Nhưng là thời điểm nghe lý do Thương Vân Tiêu muốn giết người kia, điều này khiến hắn thật là hiếu kỳ.

Cư nhiên nói hắn yêu một nam nhân phụ tình, hơn nữa còn là “Vô song ẩn quân” rất có danh tiếng trong võ lâm, lập tức liền quyết định dùng một phương thức không giống với mọi khi tiến hành kế hoạch của mình.

Kết quả thật không ngờ cuối cùng thậm chí ngay cả mình cũng bị hành động kỳ lạ của bản thân biến thành không biết phải làm thế nào.

“Lãnh Nguyệt, người là áy náy chính mình đối Thu Kỳ làm tất cả những chuyện đó mới không dám đi thừa nhận phải không?”

Thì ra là thế, kỳ thật tâm của hắn sớm đã biết mình đang suy nghĩ cái gì, chính là, hắn không thể tha thứ bản thân lại có thể hạ ngoan thủ như vậy.

Một câu đánh trúng tâm sự trong lòng.

Lúc y bị thương mới biết lòng mình có bao nhiêu đau đớn, cũng không dám lại đi đối mặt với y, nói hắn làm sao đi đối mặt với một người mà cơ hồ từng bị chính mình sắp giết chết đây?

Trầm mặc.

Rốt cuộc mình nên làm gì bây giờ?

“Đi tìm y đi, nếu người muốn thấy rõ lòng mình, phải đến chỗ của y chứng thực thử xem, đến tận cùng trong lòng mình là đang nghĩ cái gì!”

Đi tìm y? Hắn có thể trở lại trước mặt y sao? Có thể chứ?

“Đi đi, y hắn là cùng sư phụ y một chỗ.” Vô Mộ Kỳ vỗ vỗ Y Lãnh Nguyệt đang ngây ngốc.

Y Lãnh Nguyệt cúi đầu, trầm nghĩ gì đó.

Thở dài một hơi, đành nhận mệnh thôi.

“Kỳ, người phải đợi ta nga!” Miệng khe khẽ nói ra.

Trong bóng đêm, Vô Thu Kỳ tựa hồ thấy được một tia quang mang. Tiếp đó ánh sáng ngày càng mạnh, trong mơ hồ y còn nhìn thấy một bóng người.

“Lãnh...” Là hắn sao?

Dần dần thấy rõ người trước mắt.

“Sư... phụ...?” Xuất hiện trước mắt y lại là sư phụ.

“Ta... như thế nào lại ở... chỗ này?” Nhìn xung quanh một lượt, phát hiện lúc này bản thân đang ở Dao Tiên Cư xa cách đã lâu.

“A!” Bỗng ngồi dậy, ngực lại đau đến khiến y nghiến răng.

“Vết thương của người không nhẹ, không nên lộn xộn! Đến, đem bát thuốc này uống đi.” Một tay cầm bát, một tay giúp, đỡ lấy đầu y, đem bát được đen sẫm mang theo mùi vị khó ngửi đưa lên bên miệng Vô Thu Kỳ.

“Khụ, khụ, khụ!” Được thật là khó uống, “Sư phụ, người cho ta uống cái gì vậy?”

“Đương nhiên là được chữa thương, bằng không người còn cho là độc được sao.” Đặt bát xuống, lần thứ hai đi tới bên cạnh y.

“Nếu không đúng dịp ta đến Hoa Sơn, người ngay cả chết ở nơi nào cũng không có người giúp người nhặt xác!” Về mặt phụ nhân (phụ nữ) tức giận nhìn y.

“Không phải...”

“Không phải cái gì? Chẳng lẽ người không biết chỉ cần là người Vô Tình Thủ muốn giết, một người cũng trốn không thoát sao? Chỉ là ta thật không ngờ lại là Tiêu, hài tử này lại muốn giết người.”

Vô Thu Kỳ muốn giải thích lại bị phụ nhân đoạt trước một bước, đành phải đem lời muốn nói nuốt xuống.

“Rốt cuộc kiếp trước người làm ra tội lỗi gì mà thiên địa không thể tha thứ khiến người kiếp này vì tình mà đau khổ đây?” Suy cho cùng là chính mình một tay dẫn dắt, thật không đành lòng chứng kiến đồ đệ của mình thống khổ như vậy.

Nhìn sư phụ đau lòng vì mình như thế, Vô Thu Kỳ nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Chẳng lẽ không có sư phụ kịp lúc chạy tới, chính mình thật sự phải chết trong tay Y Lãnh Nguyệt?

Y Lãnh Nguyệt a Y Lãnh Nguyệt, người thật sự là cho ta một cái sét đánh giữa trời quang! Đem ta gõ đến đầu óc choáng váng.

Người danh tự Vô Tình thủ này là như vậy mà có được sao?

Đúng rồi, lúc trước người làm hết thấy đều là đang diễn trò sao? Điều là vì muốn đạt được mục đích cuối cùng ư? Phải không?

Thật ngốc, ta thật là ngốc tử, lại có thể đối mọi lời nói của người không chút nghi ngờ, cho dù nhìn ra điểm gì đó ta cũng cho rằng người căn bản không có khả năng đi lừa gạt ta, lừa gạt ta lại có ích lợi gì?

Chỉ là không có nghĩ đến ta lại có thể trở thành con mồi của Vô Tình Thủ người.

Chính là, người vì cái gì không thể giống như một Y Lãnh Nguyệt hoạt bát kia? Vì sao phải đem mình trở nên vô tình như thế? Vì sao phải chôn dấu một mặt thiện tính của bản thân? Vì sao phải làm những sự tình thương tổn tới mình?

Y Lãnh Nguyệt a, người đến tột cùng là một người như thế nào đây? Đến tột cùng là điều gì đã làm cho người biến thành như vậy?

Ngực khó chịu, đau đớn càng tăng lên.

“Ngô...” Đau đớn như tê liệt khiến Vô Thu Kỳ nhắm mắt lại nhện không được rên rỉ.

Cảm thấy đồ đệ của mình không ổn, phụ nhân lập tức điểm huyết ngũ của y, cầm lấy một chiếc khăn ướt xoa xoa mồ hôi trên trán y.

Không nghĩ tới Vô Tình Thủ kia chẳng những làm bị thương đồ nhi của mình, hơn nữa ngay cả trái tim của y cũng bị đâm tới, tạo thành một lỗ hổng lớn.

Cái này mới là khó trị nhất, tổn thương da thịt còn hữu dược khả y, nhưng với tâm bệnh từ xưa đã vô dược khả thi.

Chính là, tại sao người có thể đối một nam nhân động tình như thế chứ? Chẳng lẽ là bởi vì đã từng với Tiêu sao?

Từ xưa thiên hạ nam hoan nữ ái, tuy nói rằng nhi nữ tình trường, con đường phía trước có thể có sai lầm, nhưng cũng không có gì là không thể.

Thế nhưng người lại với một nam nhân muốn giết mình niệm niệm bất vong (nhớ mãi không quên)... Nay, này...

Phụ nhân lắc lắc đầu, chắc hẳn nàng cũng không thể hiểu được đạo lý trong đó đi.

Nàng chỉ biết là: “Tối quan tình, chiết tấn mai hoa, nan ký tương tư.”

Năm đó nàng cùng hắn chính là quá để ý những cảm xúc của nhân thể này cùng dao ngôn (lời đồn)mãn thiên mãn địa (khắp nơi), mới dấn đi tâm ý của mình mà nhân tâm không hề gấp mặt nữa, mỗi người ở một phương, thật khó gửi tương tư.

Hiện giờ đồ đệ của mình như vậy, nàng có thể nào còn tiếp tục để y đi theo sai lầm của mình chứ, chỉ cần lưỡng tình tương duyệt là tốt rồi, có gì phải sợ hãi...

“Lãnh... Lãnh...” Trong cơn ngủ mê, trong miệng Vô Thu Kỳ vẫn là không ngừng khê kêu tên Y Lãnh Nguyệt.

Là muốn hướng hắn hỏi cho mình bạch? Hay là muốn tái kiến hắn một lần? Hay là hướng hắn nói đến vô hạn hận ý đây?

Tất cả chuyện này cũng chỉ có trong lòng người mới biết được.

Liên tục giúp Vô Thu Kỳ lau đi mồ hôi xuất hiện trên trán, phụ nhân trong lòng trầm nghĩ.

Lúc bị trọng thương, chỉ cần có thể cứu chữa, còn có thời gian hảo nghỉ ngơi.

Chỉ chớp mắt, một tháng cứ như vậy vội vàng trôi qua.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận chu đáo của sư phụ, Vô Thu Kỳ đã có thể xuống giường đi lại.

Nhưng mà ánh mắt âm đạm kia thủy chung vẫn hiện hữu trên mặt Vô Thu Kỳ, không có chút nào nhìn thấy y hiện lên một điểm tiêu ý.

“Sư phụ, này nhất định là báo ứng! Nhất định là báo ứng vì ta lúc đầu phản bội Tiêu!” Ngồi dựa ở trên giường, Vô Thu Kỳ đối với sư phụ đang tiến đến đưa thức ăn cho y đột nhiên nói một câu như vậy.

“Người phản bội Tiêu sao? Chẳng lẽ người không phải vì tiền đồ của hần sao? Chính là hần lại hãm quá sâu, hơn nữa khi đó các người đều tuổi trẻ khinh cuồng, cho nên phần chấp niệm kia mới có thể lưu lại đến tận bây giờ.”

“Không, nếu năm đó ta không ly khai hần, hết thấy ngày hôm nay đều sẽ không phát sinh.” Nhưng, thật không ngờ chính mình năm đó làm ra sự tình như vậy lại kéo dài đến tận hôm nay.

“Bất luận kẻ nào đều không thể đoán trước cuộc sống sau này sẽ là như thế nào, nếu không phải là Tiêu tự mình luẩn quẩn trong lòng, hần hiện tại cũng sẽ không thống khổ như vậy. Thế nhưng, khiến người cảm giác bản thân bị báo ứng chính là vì mọi thứ mà Vô Tình Thủ đối với người sao? Là người người một mực luôn gọi ‘Lãnh Nguyệt’ đúng không?”

Vô Tình Thủ, Vô Tình Thủ, Y Lãnh Nguyệt, Y Lãnh Nguyệt, rốt cuộc danh tự nào mới chân chính là người đây?

Nhìn thấy Vô Thu Kỳ không nói gì, phụ nhân liền hỏi.

“Vậy người hận hần sao? Tựa như Tiêu hận người phản bội hần sao?” Biết y mấy ngày nay luôn luôn không quên được một màn ngày đó ở Hoa Sơn.

Hận?...

Hận hần sao?

Không biết, không biết a, cái gì là hận?

Tựa như Tiêu nghĩ muốn giết mình như vậy, chẳng lẽ đó là hận?

Nhưng là trong đầu y không có ý niệm muốn giết Y Lãnh Nguyệt, chỉ là không thể tha thứ hần đối với mình làm như thế. Cứ như thế nhắm mắt làm ngơ lừa gạt y, như thế đùa giỡn y.

Càng làm y đau lòng hơn chính là rõ ràng có thể như vậy thoải mái sống trên thế gian này, vì cái gì phải muốn đem mình biến thành bộ dạng lãnh khốc tuyệt tình kia, nếu thế sống còn có ý nghĩa gì? Có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng thể trách, biểu hiện trên mặt của hần luôn lơ đãng xuất hiện ra một loại u buồn nhàn nhạt, luôn ở trong lúc ngủ say mà nhíu chặt mày.

Vừa nghĩ tới tối ngày đó, Y Lãnh Nguyệt bộ dạng băng lãnh vô tình khác thường, giống như ngay lúc này đang hiện lên trước mắt mình.

Lấy tay gãi gao che lại ***g ngực. Chậm rãi cúi đầu, cau lại mày, không biết nên trả lời vấn đề thâm tư này như thế nào. Hiện tại trong lòng thật là có trăm ngàn tư vị giống như nói không nên lời, oán hận? Khổ sở? Đau đớn? Nghi ngờ?...

” Hồi thủ kinh niên,

Yếu yếu âm trần đồ tuyệt.

Dục tri phương thốn,

Cộng hữu kỷ hứa tân sâu,

Ba tiêu bất triển đình hương kết.

Tiểu tụy nhất thiên nhai,

Lưỡng yếm yếm phong nguyệt.” (*)

Mấy ngày tiếp, sau giờ Ngọ (buổi chiều).

“Đúng rồi, ta nghe nói trên giang hồ đồn đại Hắc huyết lệnh đã ở trên tay mình chủ võ lâm đương nhiệm. Người cũng đã biết việc này đi?” Đi đến trước mặt Vô Thu Kỳ, bưng theo một mâm hoa quả tươi mới vừa hái xuống, đặt tới trước mặt y vẫn đang nghiên cứu Kinh Dịch.

Hắc huyết lệnh? Một từ khiến y ngẩn ra.

Đặt quyển sách trên tay xuống, nhìn sư phụ của mình.

“Ta biết, hơn nữa ta cũng nhìn thấy một khối hắc huyết lệnh khác mà sư phụ nói.” Từ trong ngực lấy ra một thứ, đưa tới trước mặt sư phụ.

“Này, đây không phải khối ta đưa cho người sao? Còn có, người nói người thấy một khối khác, ở nơi nào?” Phụ nhân thực khẩn thiết hỏi,

“Ở chỗ này.” Vô Thu Kỳ lấy lại bình tĩnh nói.

“Ở chỗ này?” Không có khả năng, vật của hắn như thế nào lại xuất hiện ở trong này? Đồ đệ này của nàng từ khi nào cũng học đùa giỡn người chứ?

“Sư phụ, ngay tại trên tay người. Người nhìn mặt trái xem.”

“Mặt trái?” Lật qua nhìn lại, “A, đây là cái gì?”

Y Lãnh Nguyệt —— ba chữ nho nhã thanh tú xuất hiện ở phía trên.

“Chẳng lẽ đây là người để cho hắn khắc lên sao?” Vô Tình Thủ kia lại có thể ngay cả chuyện như vậy cũng làm ra được.

“Không phải, vật này là của hắn, cho nên mới có tên của hắn ở trên.”

“Vật của hắn, vậy cái của người đâu?” Một bên cầm hắc huyết ngọc, một bên hỏi y.

“Của ta đã bị hắn cầm đi, đây là hắn đổi cho ta.”

“Trong chuyện này tất cơ huyền cơ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Nếu sư phụ hỏi, liền đem tất cả nói ra đi, bức ở trong lòng thời gian lâu như vậy, thật sự là hảo khó chịu.

Vì thế, y đem nguyên nhân cùng kết quả sau đó đều nói ra.

“Nguyên lai là như vậy, xem ra người gặp phải một người cũng thật quái lạ nha, bất quá ta như thế nào cũng thật không ngờ Vô Tình Thủ nhưng là đương kim minh chủ võ lâm.” Nghe đồn minh chủ võ lâm này diện mạo tuấn mỹ, hơn nữa võ công cực cao, hành động thần bí.

Ta cũng thật không ngờ hắn lại là Vô Tình Thủ mỗi người nghe thấy đều sợ hãi! Vô Thu Kỳ trong lòng nói thầm.

Nói xong, trước mắt lại hiện lên thân ảnh của Y Lãnh Nguyệt đang mỉm cười, mấy ngày nay, chỉ cần vừa nghĩ tới hắn, thân ảnh của người kia cả ngày vui tươi hơn hẳn liền sẽ xuất hiện ở trước mắt mình.

Nhớ ngày đó chính mình rời đi Tiêu cũng không có mỗi ngày đều nghĩ tới hắn, tuy rằng lúc đầu cơ hồ là mỗi ngày đều nghĩ tới, chính là tới sau ba tháng nhưng cũng không có ngày ngày nghĩ tới hắn như vậy.

Bấm ngón tay tính toán, cách đêm hôm đó sư phụ đem mình từ Hoa Sơn cứu trở về đã qua hơn ba tháng.

Tuy lần nữa tự nói với mình kia chỉ là giấc mộng mà thôi, nhưng cuối cùng vẫn luôn nghĩ tới hắn.

Khi tia nắng sáng sớm chiếu vào, theo ánh mặt trời tỉnh lại, y lại không tự chủ nhìn trước ngực của mình, nghĩ đến hắn.

Đợi đến giữa ngày, thời gian tĩnh tâm dùng cơm, nhìn thấy thức ăn thơm ngào ngào, nghĩ đến hắn.

Lúc tà dương đỏ rực, một mình bước lên lầu, cầm chiếc tiêu hần đã quên để lại chỗ mình thổi lên khúc, nghĩ đến hần.

Lúc này thật sự không thể tự kiềm chế, Vô Thu Kỳ đối với chính mình thở dài.

Đối Y Lãnh Nguyệt y không có hận, không có oán, không có tức giận, tất cả còn lại chỉ là cái kia, thứ khiến cho người ta cả đời đều giãy dụa không thoát — yêu!

Ở trong đầu mình chỉ là nghĩ một vấn đề mà thôi: Y Lãnh Nguyệt a Y Lãnh Nguyệt, người hiện tại thân ở phương nào? Lại đang làm cái gì, nghĩ cái gì?

Y Lãnh Nguyệt, hần nha...

“Thỉnh chủ nhân thứ cho thuộc hạ vô năng, không thể tìm được người ngài muốn tìm.”

“Cái gì? Tìm nửa tháng nhưng ngy cả một người lớn như vậy đều tìm không được? Có phải hay không các người vội vã muốn đi gặp Diêm Vương? Ha ha...” Tiểu thanh nghe đến không thua cả ma quỷ.

Chỉ thấy người được gọi là chủ nhân xoay người trừng mắt nhìn một đám người quỳ trên mặt đất, dung mạo tuấn mỹ như cũ vẫn thực khuynh quốc khuynh thành.

Người này đúng là Y Lãnh Nguyệt.

“Hạn các người trong vòng ba ngày tìm thấy y cho ta, còn không cút đi!!”

Còn nói cái gì là hoàng gia cao thủ, Nhị sư huynh một tên lườm gạt, căn bản là một đám thùng cơm (kẻ vô dụng)!!

Kết quả đám người bị Y Lãnh Nguyệt gọi là thùng cơm ba ngày sau đã đem đến cho hần một hảo tin tức.

“Bẩm chủ nhân, chúng ta đã tìm thấy người ngài muốn tìm.” Nhìn ra được bọn họ là hao phí rất nhiều tâm cơ, một đám xem đến đều là phong trần mệt mỏi.

“Nga, vậy y ở nơi nào?” Xem ra người trời sinh liền thế, áp chế một chút quả nhiên là tốt hơn nhiều.

“Người này hiện tại đang ở chỗ Điều Tiên động ở Thiên Thệ sơn.”

“Đó là địa phương nào? Ta làm sao đều chưa từng nghe qua!” Không đợi người ta nói xong, Y Lãnh Nguyệt liền hỏi.

“Sơn kia nằm ở cách đây tương đối xa, hơn nữa không dễ tìm...”

“Ngừng!” Y Lãnh Nguyệt ngăn trở câu sau của hần, “Chỉ cần nói cho ta làm thế nào đi tới đó là được rồi, cần gì phải nói những lời thừa như vậy!”

“Vâng, chủ nhân. Đây là bản đồ đi sơn kia.” Nói xong một người trong đó từ trong ngực lấy ra một tấm da dê đưa tới trước mặt Y Lãnh Nguyệt.

“Hừ, có thứ này sao không lấy ta từ sớm?” Không nghĩ tới chuẩn bị chu đáo như vậy. [ách... thật là khó chiều ==]

“Ân, ta đã biết. Các người có thể trở về.” Có thứ này, Kỳ của hần còn trốn được nữa không?

Trên mặt xuất hiện một nụ cười vì thực hiện được quý kế,

Chính là hần không biết được đi lần này đều không phải đơn giản như thế.

Cùng ngày, Y Lãnh Nguyệt cất bản đồ vào ngực, liền lên đường tiến về phương hướng Thiên Thệ Sơn.

(*) bài trích trong của Hạ Đức (-)

,

.

Địch tạm theo cách của ta thì thế này *muốn hiểu kĩ hơn thỉnh hỏi gg thức =]]*

Quay đầu nhìn lại những năm tháng đã qua,

Âm thanh đã xa, cõi trần đã tuyết.

Khao khát ở trong tâm,

Cùng chung mấy phần ưu sầu,

Ba tiêu bất triển đình hương kết. (...=> chả biết nói kiểu gì ==)

Tiểu tụy chốn thiên nhai,

Song phương yếm phong nguyệt. (yếm: chán ghét) Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Rừng sâu không biết hướng, tìm kiếm giống như trong sương mù.

Quả nhiên không dễ tìm chút nào, Y Lãnh Nguyệt ở nơi được gọi là Thiên Thệ Sơn, nơi này là sơn nha, chỉ là lấy tên giữa một địa phương nhìn như cấm địa và mang theo một chữ “sơn” nhưng vòng vo cả nửa ngày, lại vẫn không phát hiện thông hướng con đường bên trong.

Chính là tự đưa thân đi vào một đám sương mù lượn lờ quanh khu rừng.

Trong sương mù như vậy, Y Lãnh Nguyệt đã phân không rõ, rốt cuộc chỗ này phải là đường vừa rồi mình đi tới không, dù muốn lui về phía sau đều không có biện pháp.

Đành phải dựa vào cảm giác mà chọn một phương hướng tiếp tục tiến về phía trước.

Cảm thấy được sương mù giống như càng lúc càng dày, căn cứ vào kinh nghiệm của Y Lãnh Nguyệt, đây là điềm báo gần tới nơi thần bí nào đó.

Trong không khí bất chợt bay tới từng trận hương khí, pha lẫn cùng đám sương mù trong rừng rậm.

Như thế nào lại cảm giác toàn thân mờ mịt, đề không nổi sinh lực vậy chứ?

Đi thêm một đoạn, Y Lãnh Nguyệt dần dần thả chậm cước bộ.

Tốc độ ngày càng chậm, thẳng đến khi hần không chịu nổi nữa phải dừng lại tựa vào một gốc cây lớn.

Không tốt, Y Lãnh Nguyệt vội vàng vận công chống đỡ, trong lòng âm thầm kinh động, hương khí này nhất định có độc.

Vội vã từ trong lòng ngực lấy ra Bách Tiêu tán mang bên người ăn vào, không biết hữu dụng hay không.

Lúc ngẩng đầu nhìn về cảnh trí bốn phía, cảm thấy được hiện tại chính mình thân đã ở tình huống xấu.

Xa xa một chút cũng thấy không rõ lắm có cái gì, chỉ nhìn thấy dường như cách mình cũng là một đoạn đường ngắn.

Hơn nữa mình bây giờ lại trúng độc, thử động động chân, xem ra độc tính đã bắt đầu phát tác.

Từ bàn chân đến bắp chân đều đã tê liệt, nâng cũng nâng không nổi nữa.

Ha, ha, cười nhạo mình hai cái, sẽ không phải là chưa đợi đến lúc mình tìm được Kỳ thì đã tiễn mạng ở trong này chứ.

Được kia lại có thể không có hiệu quả, người điều độc khí này cũng thật là bản lĩnh, một chút cũng không có làm cho mình cảm thấy được, hương khí này ngửi giống như bình thường lại có độc tính như thế.

Mồ hôi không ngừng theo trán Y Lãnh Nguyệt chảy xuống, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành dường như đã mất đi vài phần dụ nhân, sắc mặt đều biến xanh.

Tuy rằng Y Lãnh Nguyệt cố gắng dùng nội lực của mình đem độc khí bức ra, đáng tiếc hần vụn lần không ngờ được độc này ngược lại là đảo thi nghịch chuyển, càng đẩy nhanh vận hành độc khí.

“Ha, ha, ha...” Hô hấp của hần càng ngày càng gấp.

Không, Y Lãnh Nguyệt hần không có khả năng cứ như vậy chết ở chỗ này.

Không –! !

Trước mắt tối sầm, Y Lãnh Nguyệt cả người cứ thế mà té xuống.

Trong tích tắc mất đi tri giác, ở trước mắt Y Lãnh Nguyệt hiện lên một thân ảnh mơ hồ, một thân ảnh mà hần muốn gặp nhất.

Muốn thử vươn tay ra lại phát hiện đã không thể khống chế được nữa.

...

Giống như qua thật lâu, chính mình như xuyên qua thời không, trở về thời thơ ấu trước kia.

Lửa, lửa thật lớn!

Một đôi mắt non nớt mới vừa về đến nhà liền nhìn thấy phía trước cả một tòa nhà bị đại hỏa bao quanh, tiếng kêu khóc cùng rên rỉ khắp trời, cùng với người vội vàng chạy trốn.

Chính là vì cái gì còn có nhiều người cầm kiếm đao như vậy, còn có mâu, người mặc khôi giáp?

Còn nữa, trên mặt đất cũng nằm thật nhiều người, vì cái gì bọn họ đều bất động.

Là đã chết rồi sao? Nhũ mẫu từng nói với hần, người đã chết liền cũng không còn động. Và cũng sẽ không suy nghĩ cái gì nữa, làm chuyện tốt sẽ được lên thiên đàng, mà người làm chuyện xấu liền xuống địa ngục.

“A –!” Lại một tiếng kêu thảm bị mâu đâm xuống vang lên.

Ánh mắt Y Lãnh Nguyệt nhìn về phía người phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Máu đã chiếm hết toàn thân, nhưng Y Lãnh Nguyệt lại không có thấy sợ hãi, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm người cầm mâu kia.

Không tốt, nam nhân cao lớn kia cũng phát hiện Y Lãnh Nguyệt.

“Thiếu gia, mau, đi nhanh lên!” Tiểu nhị tử vội kéo y phục Y Lãnh Nguyệt, mắt thấy người kia đã phát hiện ra tiểu thiếu gia duy nhất của bọn hần.

Đúng vậy, hần cần phải nhanh trốn thoát, lưu lại một mạng để sau này vì bọn họ mà báo thù.

“Tiểu nhị tử, đi!” Vì thế liền xoay người chạy đi,

Nhưng là nam nhân phía sau không có ý định bỏ qua cho bọn họ, nhanh chóng đuổi theo.

Càng ngày càng gần, hần và kẻ đang truy đuổi hần.

“Thiếu gia, người chạy mau, ta không thể đưa người đi, sau này một mình phải cẩn thận.” Tiểu nhị tử đột nhiên ngừng lại.

Y Lãnh Nguyệt cũng ngừng lại theo, khó hiểu nhìn hần.

“Thiếu gia, đừng có ngừng, người đi nhanh lên.” Tiểu nhị tử thúc giục hần.

“Đi nhanh lên!!” Dùng sức đẩy mạnh Y Lãnh Nguyệt một phen.

Y Lãnh Nguyệt không có nghĩ nhiều nữa, thật nhanh chóng chạy đi.

Hắn biết, tiểu Nhị tử là vì hắn mới dừng lại, cho nên hắn không thể dừng lại, chỉ có thể không ngừng dùng hết toàn lực chạy trốn.

Cũng không thể quay đầu lại, không thể, phương hướng của hắn chỉ có một. Phía trước!

Cũng không biết chạy bao lâu, người phía sau có còn đuổi theo hay không. Chính là không thể dừng, nếu dừng lại, không phải cho kẻ kia cơ hội sao?

Cho nên, liên tục chạy, chạy thật xa.

Nhưng tốc độ ngày càng chậm, hắn không muốn như vậy, không muốn, nhưng thật sự chạy không được nữa. Cuối cùng một tay vỗ ngực, miệng thở dốc liên tục, ngừng lại.

“Rốt cuộc dừng lại sao? Nhìn không ra một tiểu hài tử như ngươi, lại có thể chạy lâu như vậy.”Đột nhiên một thanh âm đáng sợ xuất hiện phía sau Y Lãnh Nguyệt.

Trong lòng cả kinh, hắn nhảy dựng lên, hai chân lại bắt đầu cử động.

Chính là, lúc này hắn không có may mắn như thế.

Hắn lập tức bị nam nhân cao lớn kia bắt được.

Y Lãnh Nguyệt không ngừng giãy dụa, muốn thoát đi ma chướng kia, trong lòng chỉ có một ý niệm. Phải sống! Phải báo thù!

“Ngươi cũng đi bồi người nhà của ngươi đi.” Một bàn tay to chậm rãi phủ lên đỉnh đầu Y Lãnh Nguyệt.

Một mảnh như bóng ma che cả tầm mắt Y Lãnh Nguyệt, hắn gắt gao nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt, máu tươi khắp nơi.

Chờ Y Lãnh Nguyệt lần nữa mở to mắt phát hiện mình đã ngồi bệt trên đất, mà bên cạnh lại nhiều hơn một thứ.

Một người chết, một người chết với trên đầu đầy máu.

“A –! !” Hai tay che lỗ tai của mình, kêu lớn một tiếng sau đó thì ngất đi.

Trong tối tăm, hắn nghe được một tia thanh âm.

Thanh âm gì vậy? Thật dễ nghe như vậy?

Hình như là thanh âm của tiêu, hắn trước kia lúc xem ca vũ đã nghe thấy qua.

Sau đó hắn dựa vào một mảnh tiếng tiêu du dương uyển chuyển mà an tâm tĩnh lại.

Liền như hiện tại.

Nương theo từng hồi tiêu thanh, mở to mắt, xuất hiện trước mắt mình chính là một mảnh cảnh trí xa lạ.

Trong phòng, ánh mặt trời đỏ sẫm chiếu đến trên mặt đất, nguyên lai đã là hoàng hôn.

Hơi hơi quay đầu híp mắt nhìn người thổi tiêu, vẫn giống như lúc trước đều luôn hấp dẫn tầm mắt của hắn.

Bóng lưng quen thuộc xuất hiện ở trước mắt hắn...

Kỳ, là y sao? Đây không phải là mình sau khi chết biến thành huyễn ảnh đấy chứ?

Đột nhiên tiếng tiêu ngừng lại, người kia xoay người hướng hắn đi tới.

Y Lãnh Nguyệt thấy thật rõ ràng, đích xác là Vô Thu Kỳ.

“Ngươi cuối cùng cũng tỉnh.” Đi đến bên cạnh giường Y Lãnh Nguyệt, nhẹ giọng hỏi.

Ngay cả thanh âm cũng đều chân thực như vậy, hắn không phải đang nằm mơ đi.

Trở mình ngồi dậy, dường như muốn xác nhận, tay xoa lên khuôn mặt bị bản thân nhận định là huyễn ảnh, lúc sau mới lập tức thu tay trở về.

Là, là ảm, nói vậy y không có chết?

Sờ sờ mặt mình, cũng là ảm ảp.

Như thế ở trước mắt hấn đúng là...

Vì thế mạnh mẽ ngẩng đầu, vẫn như cũ nhìn thấy Vô Thu Kỳ khuôn mặt tuấn tú xem ra không thay đổi gì, tuy nhiên lại không có chú ý tới nhân tình mê hoặc kia.

“Thật là người! Kỳ, ta nhưng tìm được người rồi.” Nói xong liền nhào lên trên người hoài niệm đã lâu.

“Buông tay, người nhận lầm người.” Chỉ thấy Vô Thu Kỳ gạt đi cánh tay ôm lấy y của Y Lãnh Nguyệt. Về mặt tức giận nhìn hấn.

Hấn không có nghe lầm chứ, Y Lãnh Nguyệt nhìn nhìn người trước mắt.

Y không phải là Vô Thu Kỳ thì là ai? Chẳng lẽ y vì sự tình đêm đó ở Hoa Sơn mà hận mình sao?

“Kỳ, người hận ta có phải không?” Y Lãnh Nguyệt thấp giọng hỏi.

“Chúng ta không nhận thức, thì sao có hận?” Vô Thu Kỳ dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn hấn.

Cái gì!? Y Lãnh Nguyệt mở to hai mắt nhìn, quả thực muốn hoài nghi lỗi tai của mình có phải xảy ra vấn đề hay không.

Y, y, lại còn nói không biết mình?

“Kỳ, thật không ngờ người có thể hận ta như vậy, hận đến không muốn cùng ta có bất kỳ quan hệ nào?”

“Ta đã nói ta không quen người, vì sao người cứ nói ta hận người?”

“Vô Thu Kỳ, người rốt cuộc đang cùng ta làm cái gì?” Y Lãnh Nguyệt cuối cùng nghe không nổi nữa, hướng y rống lên.

Tựa hồ thật không ngờ người đẹp như vậy lại lớn tiếng quát tháo, Vô Thu Kỳ bị hành động của Y Lãnh Nguyệt làm cho ngẩn cả người.

“Vô Thu Kỳ người đang ở đây giả ngốc!” Y Lãnh Nguyệt đột nhiên minh bạch vấn đề này.

Một người lạ gọi tên mình chẳng lẽ không kỳ quái sao? Vì sao không hỏi chứ, nguyên nhân chỉ có một, y đang giả bộ.

“Làm sao người biết ta gọi là Vô Thu Kỳ?”

Kết quả đối phương hạ một câu như thế, Y Lãnh Nguyệt thiếu chút nữa bị không khí hít quá sâu trong cổ họng mà nghẹt thở. [Kỳ như đọc được suy nghĩ ấy =)]

Chẳng lẽ y đem chuyện của mình toàn bộ đã quên, quên đến không còn một mảnh? Sẽ không, sẽ không, y nhất định là đang giả bộ.

“Kỳ, không cần cùng ta chơi trò này, người rốt cuộc muốn làm gì? Nói ra đi.” Y Lãnh Nguyệt hấn không bao giờ tin người trước mắt mất trí nhớ.

“Nói cái gì, ta còn không có hỏi người là như thế nào tiến vào Thiên Thệ Sơn? Người lại còn muốn ta nói.”

Y Lãnh Nguyệt dùng ánh mắt bất khả tư nghị cẩn thận nhìn y, mỗi một chỗ đều không buông tha.

“Nhìn ta như vậy không phải hướng ta động tình chứ?” Vô Thu Kỳ vươn tay vuốt khuôn mặt xinh đẹp của Y Lãnh Nguyệt, “Người thật sự hảo mỹ!” Không khỏi khiến y cảm thán.

“Vậy sao?” Ha, ha, hấn biết là nên làm thế nào đối phó y rồi. [mỹ nam kế =)]

Một phát bắt lấy tay Vô Thu Kỳ đang vuốt mặt hấn, dùng sức kéo một cái đem y lại gần mình, sau đó liền dùng môi mình đặt lên địa phương vừa mới nói hấn “hảo mỹ”.

Càng hăm càng sâu, càng luyến càng thực, tâm từng có nhiều đau đớn, tình còn có nhiều nồng đậm.

Đầu lưỡi chạm nhẹ đôi môi vẫn không khai mở kia, chậm rãi liếm lấy.

Cảm thấy Vô Thu Kỳ không có bất cứ phản ứng gì, vì thế tiện đà xuyên qua lớp thủ vệ kiên cố kia, tiến vào khoang miệng ấm áp, tìm đến vật mềm mại trong đó.

Đột nhiên một bàn tay phủ lên eo Y Lãnh Nguyệt, đem hai người càng áp chặt cùng một chỗ.

“Ngô...” Đứt quãng phát ra tiếng rên rỉ.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ, Vô Thu Kỳ chủ động hạ tiết tấu đã dần dần nhanh hơn, nhanh đến mức làm cho Y Lãnh Nguyệt không thể không thừa nhận cảm giác như triều dâng mãnh liệt.

Y Lãnh Nguyệt gắt gao bắt lấy y phục của Vô Thu Kỳ, giống như muốn chặt chẽ bám trụ một khối vật thể có thể dựa vào, không để cho chính mình rơi vào trong xoáy nước kia.

Chính là, đầu lưỡi giao hoạt cứ nhiên một đường hạ xuống, liếm lên xương quai xanh trắng nõn mê người của Y Lãnh Nguyệt.

“A...!” Không ngừng mút vào khiến Y Lãnh Nguyệt phát ra một loại rên rỉ kỳ quái.

“Kỳ, hiện tại... nhớ ra rồi chứ.” Y Lãnh Nguyệt thật vất vả mới từ trong kẽ răng xuất ra một câu.

Nhưng người đầu vẫn đặt ở phía dưới không có để ý hấn, chỉ tiếp tục nô đùa thân thể hấn.

Từ bước đầu tiên Y Lãnh Nguyệt đi vào Thiên Thệ Sơn, y đã biết hấn đến. Là vì tới gặp y sao? Hay là đến truy đuổi con mồi hấn không giành được? Mặc kệ hấn là vì sao mà đến, Vô Thu Kỳ trong lòng chỉ có một ý niệm, chỉ cần hấn đến đây, nhất định sẽ không buông tay. Muốn gặp hấn, muốn đi tìm hấn, bắt đắc dĩ trên người thương tổn còn chưa có khỏi hấn.

Mà sở dĩ không có ngay tức khắc xuất hiện ở trước mặt Y Lãnh Nguyệt cũng là chủ ý của sư phụ, sư phụ nói nếu hấn ngay cả mạng đều không quan tâm còn muốn kiên trì đi tới cùng, nàng mới có thể yên tâm giao đồ đệ này của nàng. Giả bộ không biết hấn cũng chỉ là bản thân muốn chơi đùa một chút mà thôi, kết quả một nụ hôn của hấn liền đem chính mình đánh vỡ.

Y muốn hấn, lúc này đây y sẽ dùng một đời để bảo đảm. Ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Y Lãnh Nguyệt. Một phen bắt lấy hai tay của hấn, đem cả người Y Lãnh Nguyệt áp ở trên giường.

“Lãnh Nguyệt, người lần này sẽ không lần nữa muốn ở trên người ta đâm thêm một lỗ thủng chứ? Hay là dùng độc để độc chết ta?” Vô Thu Kỳ hung hăng nói.

“Người quả nhiên là đang giả bộ ngốc, ha ha, Kỳ, ta lần này tới là để lấy lại một thứ.” Y Lãnh Nguyệt không có chút lo lắng do dự gì, như cũ cười hì hì.

“Thứ gì? Người còn có thể từ ta lấy cái gì nữa?”

“Tâm của người.” Chậm rãi xuất ra ba chữ.

Vô Thu Kỳ nghe xong miệng hơi hơi nhếch lên, bốn tháng trở về từ Hoa Sơn, y lần đầu tiên nở nụ cười thực sự.

“Kia tâm của người lại cho ai, chẳng lẽ người không biết thứ này được một thì phải đổi một sao.” Ánh mắt tà tà nhìn hấn.

“Ta cũng không biết tâm của ta đã đi đâu, ta chỉ biết trong lòng ta vẫn là muốn một điều.”

“Muốn cái gì vậy?” Xem khẩu khí nói chuyện của hấn, dường như một Y Lãnh Nguyệt khả ái lại đã trở lại.

“Một người có thể khiến ta thư thư phục phục ngủ, một người có thể thổi tiêu cho ta nghe, một người có thể bảo hộ ta cả đời.”

Nhưng mà không nói ra người đó là ai, chính là Vô Thu Kỳ nghe còn không hiểu sao?

“Ta mặc kệ trong lòng người nghĩ là ai, ngày đó người đâm ta một đao, thiếu chút nữa mạng ta cũng không còn, kiếp này mạng của người chính là của ta. Đừng nghĩ trốn!”

Đây mới là Kỳ của hần a, ha ha, Y Lãnh Nguyệt hần thông minh như vậy sao có thể buông tay hạnh phúc thật vất vả mới có được chứ.

“Trừ phi người đáp ứng ta vĩnh viễn chỉ yêu một mình ta, vĩnh viễn sẽ không phản bội ta, vĩnh viễn...” Y Lãnh Nguyệt lời còn chưa nói hết, Vô Thu Kỳ đã dùng miệng mình ngăn lại môi của hần.

“Vĩnh viễn còn xa lắm người biết không? Nhưng là ta sẽ dùng cả nửa đời sau của mình để yêu người!” Vô Thu Kỳ ở bên tai Y Lãnh Nguyệt nhẹ nhàng nói, từng trận hơi thở ấm áp khiến Y Lãnh Nguyệt không khỏi run rẩy.

Y Lãnh Nguyệt nhắm mắt lại, tùy ý Vô Thu Kỳ thoát đi y phục của mình, vẫn là lần đầu tiên như thế phơi bày ở trước mặt y.

“Lãnh Nguyệt, có thể mở mắt ra.” Lời còn chưa nói hết, một nụ hôn nhẹ lại lần nữa rơi xuống trên thân thể dụ nhân của Y Lãnh Nguyệt.

“A...!” Lúc tay Vô Thu Kỳ xoa lên dự vọng đã hơi hơi đình lập (đứng thẳng) khiến Y Lãnh Nguyệt không khỏi phát ra tiếng.

Tiếp đó sự trùng kích lớn hơn nữa hướng Y Lãnh Nguyệt kéo tới, một cái gì đó thật ấm áp đang bao quanh chỗ ấy.

Nguyên lai là Vô Thu Kỳ dùng miệng ngậm chặt lấy dự vọng của hần, không ngừng cao thấp dục hạp (bú mót).

Y Lãnh Nguyệt ngửa cổ về phía sau, hưởng thụ lấy khoái cảm lạ thường này, sợi tóc hỗn độn bay nhẹ ở xung quanh, thoát nhìn lại càng mê người.

“Muốn... A!” Theo một tiếng kêu lớn, Y Lãnh Nguyệt lần đầu nếm được cao trào.

Ôm lấy Y Lãnh Nguyệt giờ đã vô lực, tay đưa tới hậu đình thử thăm dò.

Y Lãnh Nguyệt còn đang thờ hồn hển cảm thấy phía sau có gì đó không thích hợp.

“Ngô... có cái gì đó ồ...” Lời còn chưa nói hết đã bị Vô Thu Kỳ nuốt xuống.

Nương theo mật dịch vừa phóng thích, một ngón tay dễ dàng tiến nhập bên trong.

“Thả lỏng một chút, bằng không sẽ rất đau.” Vô Thu Kỳ ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói.

Kết quả đổi lấy một cái liếc mắt của Y Lãnh Nguyệt, hần hiện tại cũng rất không thoải mái! Bất quá bị y hôn, muốn mắng cũng không được.

Ngón tay tăng thành hai ngón, tiểu huyết bên trong gắt gao hút lấy kẻ xâm nhập, lúc ngón tay lơ đãng lướt qua một địa phương ở bên trong thì Y Lãnh Nguyệt toàn thân đều trở nên căng thẳng, muốn phát ra âm thanh lại thể nào cũng không mở miệng được, dự vọng phía trước chưa vuốt ve qua cũng lại lần nữa đình lập lên.

“Có cảm giác chứ.” Vô Thu Kỳ thuận thế liếm liếm vành tai Y Lãnh Nguyệt, khiến hần thân thể càng cong lên.

Ngón tay đưa vào không ngừng trêu tống, mỗi khi thâm nhập đều đi qua địa phương làm hần kích thích kia.

“Nhanh, ta chịu không nổi.” Y Lãnh Nguyệt khó nhịn giãy dụa thân thể, muốn đạt được đỉnh dự vọng.

Chính là, vào lúc đó Vô Thu Kỳ đột nhiên rút ngón tay ra, rất nhanh có một vật khác đã tiến vào bên trong.

“A... Không...!” Ngay cả Y Lãnh Nguyệt cũng không biết những lời hần phát ra lại xấu hổ đến thế nào.

Tiếp đó đổi lại chính là sự tiến nhập càng sâu của Vô Thu Kỳ.

“Đau! Đau quá...!...” Hần còn tưởng chuyện này thật tuyệt vời chứ, nhưng lại đau đớn giống như bị xé rách, hai tay Y Lãnh Nguyệt gắng sức nắm lấy bắp vai Vô Thu Kỳ, muốn giúp mình giảm bớt sự đau đớn đột nhiên xuất hiện này.

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ như thế của Y Lãnh Nguyệt, Vô Thu Kỳ ngừng lại, lấy tay vuốt ve dục vọng đang hạ xuống phía trước của hắn.

“Thả lỏng, nếu không sẽ lộ thương người mất.” Vô Thu Kỳ nói xong lại hôn lên nụ hoa kiều diễm ướt át trên ngực hắn, chuyển đi cảm giác của hắn.

Dần dần, dường như đau đớn đã giảm bớt. Dưới sự điều khiển của khoái cảm cường liệt, Y Lãnh Nguyệt thả lỏng thân mình, nhượng Vô Thu Kỳ tiến vào chỗ sâu nhất của hắn, tiểu huyết lúc đầu vẫn còn rất sít chặt giờ đã hoàn toàn tiếp nhận y.

Thật sự là bất khả tư nghị, Vô Thu Kỳ hiện tại lại có thể ở trong thân thể hắn, hắn có thể sâu sắc cảm nhận được nhiệt tình y đối với mình.

“A... A....!” Theo mỗi lần xâm nhập của Vô Thu Kỳ, Y Lãnh Nguyệt đều phát ra một trận rên rỉ.

Ôm chặt lấy người trước mắt, không ngừng hướng về phía trước đẩy lên, đâm chọc vào, cảm thụ khoái cảm trước khi sắp đạt cao trào.

Rốt cuộc, lúc Vô Thu Kỳ dồn sức đẩy mạnh một cái, Y Lãnh Nguyệt lại lần nữa đem thể dịch của mình phun ra ở trên bụng Vô Thu Kỳ.

Mà khi đạt tới đỉnh, tiểu huyết cũng kịch liệt co rút lại, sau đó Vô Thu Kỳ cũng ở trong cơ thể Y Lãnh Nguyệt bắn ra một dịch nóng nồng.

Nhưng lúc này cũng chưa kết thúc, tương tư nan ký (tương tư khó gửi), làm sao có thể để người mấy tháng khổ sở không kích tình đây.

Vì thế hai người lần thứ hai da thịt tương thân, hoàn toàn đã quên lúc này đang là giữa ban ngày ban mặt.

Mà màn đêm cũng rất nhanh liền tới, tình còn dài, đêm cũng còn dài.

Ngày kế, sau giờ Ngọ.

Y Lãnh Nguyệt bị ánh mặt trời làm chói mắt tỉnh dậy, vừa định động một chút, lại phát hiện toàn thân đều hảo mệt.

Đành phải nhìn chung quanh, người bên cạnh đã đi đâu mất.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, mới thấy Vô Thu Kỳ đang ngồi ở trước bàn nhìn một quyển thư.

“Kỳ, ta đói bụng.” Mở miệng, kêu người kia.

“Người đã tỉnh?” Buông thư, đi đến trước mặt Y Lãnh Nguyệt, “Ta đi lấy thức ăn, ngươi chờ.”

Nhìn bóng lưng Vô Thu Kỳ rời đi, Y Lãnh Nguyệt cười đến sáng lạn.

Có Kỳ, Y Lãnh Nguyệt hắn không bao giờ còn là một Vô Tình Thủ lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt kia nữa.

Hắn có tình, có ái, từ nay về sau, danh tự Vô Tình Thủ này sẽ ở trên giang hồ mai danh ẩn tích.

Lưỡng tình nhược thị tương tương cử (*), sau này liền có thể sớm tối bên nhau...

(*)lưỡng tình thì sẽ gắn kết thật bền lâu

***** Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Kỳ, xem ra chúng ta phải tới kinh thành một chuyến.” Đứng ở trước cửa sổ, Y Lãnh Nguyệt xem qua tờ giấy, sau đó xoay người cười tủm tỉm nhìn Vô Thu Kỳ.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Đặt chén trà trong tay xuống, đi đến bên cạnh Y Lãnh Nguyệt.

“Tứ sư huynh đã xảy ra chuyện, mà chỉ có ta và người lại không có ở kinh thành, cho nên chúng ta cần lập tức đến đó.”

“Chẳng lẽ hấn tiến cung?” Vô Thu Kỳ phản ứng đầu tiên chính là nghĩ ca ca của mình nhất định là vì sự tình gì đó mà tiến cung, kết quả đem bản thân hăm sâu hiểm cảnh.

“Không nên nói nhiều nữa, người đi dẫn ngựa, nên lên đường thôi.”

...

“Giá!”

Hai người thúc ngựa chạy về phía kinh thành. Rốt cuộc là xảy ra đại sự gì đây?

Hoàn Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-thu-lanh-nguyet>